

Anthony Milestone

A hatalom kulcsa

REGUN PRESS KIADÓ

© **Mihályi Antal**

ISBN 963 7459 03 0

Copyright © Regum Press Kiadó 2005

Copyright © Mihályi Antal 2005

Copyright © K&A design (fedélterv) 2005

Tartalomjegyzék

1. Az előadás
2. Váratlan események, váratlan vendégek
3. A szerkesztőségben
4. Baleset
5. Rossz hírek
6. Gondolat átültetés
7. „Agy”-átültetés
8. Mint egy pillantás a tükörbe
9. Egy baráti ajánlat
10. Még egy baráti ajánlat?
11. Betörés
12. Újabb betörés
13. Tanácskozás
14. Egy kis filozófiai közjáték
15. Fogadtatás
16. Beilleszkedés
17. A laboratórium
18. Tapasztalatcsere és tapasztalatok
19. Találkozás
20. A Cuvier ügy
21. Számítógép és internet
22. Balul végződő szórakozás
23. Búcsú nélkül
24. Utahból New Jerseybe
25. A vendégszálló
26. A Terra-Tronics
27. Új hírek
28. New Yorkban
29. Veszélyben
30. A hatalom kulcsa
31. Újabb fordulat
32. Az utolsó fordulat
33. Még egy pillantás a tükörbe
34. Az előadás

1. Az előadás

- Amint látják, tisztelt hölgyeim és uraim, az eredmények biztatók. De ne felejtsek el, még csak kezdetét jelentik egy hosszú, költséges kutatásnak, ami azonban várhatóan rendkívül mélyreható változásokat hozhat, nemcsak az informatika, de az emberi gondolkodás mechanizmusának megismerése területén is, - fejezte be előadását Leslie Blackstone. - Köszönöm figyelmüket, - mondta, majd leült.

A hirtelen támadt csendet előbb gyér taps törte meg, amely sikeresen felébresztette a Nemzetközi Informatikai Társaság londoni konferenciája hallgatóságának eddig szundikáló részét is. A taps lassan felerősödött és elérte a szokásos szintet. Körülbelül két és fél percig tartott, majd lassan elhalt.

Henderson professzor, a konferencia soros elnöke, elégedetten várta be a taps végét, mielőtt szólásra emelkedett volna. Tudatában volt annak, hogy egy konferencia bármelyik előadása az előadón kívül igazában csak két kis csoportot érdekel: azokat, akik a szakterületen dolgozva az előadott témára kívánnak hivatkozni készülő publikációjukban, illetve azokat, akik ugyanazon a témán dolgoznak és bosszankodva, hogy az elmondottak nem nekik jutottak eszükbe, már török a fejüket, milyen kérdéssel lehetne az előadót zavarba hozni. A hallgatóság többi része az előadás probléma felvetése után általában tudja már, mi fog következni és nyugodtan szundikálhat, - persze nyitott szemmel - az előadás végéig. Ha valami érdekes lenne mégis, majd elolvassa az előadás szinopszisében. A taps mértéke tehát csak honorálja, nem minősíti az elmondottakat.

- Megköszönöm doktor Blackstone rendkívül figyelemreméltó előadását az emberi agy által leadott jelek feltérképezése során elért eredményekről - mondta Henderson. - Az elmondottak várhatólag új távlatokat nyitnak meg az emberi gondolkodás megismerése terén. - Megvárta, amíg az újabb taps elhal, majd folytatta. - Kérem, akinek megjegyzése, vagy kérdése van, tegye fel! Tessék, Dubois professzor!

- Nagy figyelemmel hallgattam fiatal kollégánk beszámolóját, - kezdte mondandóját a szakállas kis francia, persze franciául (a franciák, akármilyen jól tudnak angolul, mindig franciául szólnak hozzá, jelezve, hogy a francia is hivatalos nyelve az Európai Uniónak), kihangsúlyozva a fiatal szót, mintegy kétségét kifejezendő az elmondottak hitelességében, ezzel persze nem az igazmondást, hanem a hozzáértést vonva kétségbe. - Mi is foglalkoztunk az emberi agy egyes pontjain keletkező jelek vizsgálatával, de őszintén meg kell mondanom, a pontos helymeghatározás nem volt reprodukálható. Elmondaná, Blackstone doktor, milyen berendezést alkalmaztak?

Blackstone újra felállt. Magas, harminc év körüli ember volt, barna hullámos haját nem a divatos, rövid sörte formában nyírva viselte, hanem közép-hosszúra vágva, hátrafésülve. Megvárta, hogy a tolmács lefordítsa a kérdést, majd hibátlan franciasággal (persze nem akcentus nélkül) mosolyogva válaszolt.

- Előadásomban utaltam arra, hogy az emberi fejen rögzítve elhelyezett érzékelő rendszerekkel egyidejűleg fogott jelek vételét összehangoló számítógépes vezérlést a Hirschberg-készülék megfelelő átalakítása tette lehetővé, aminek a lényege, hogy az agy egy pontját egyidejűleg több irányból vizsgálja. Az átalakítás segítségével igen nagy sebességet sikerült elérnünk, ami lehetővé teszi, hogy viszonylag rövid idő alatt az agyállomány nagy területét feltérképezhessük. A professzor úrnak bizonyára elkerülte a figyelmét, - tette hozzá mosolyogva, - hogy a kifejlesztett berendezés jelenleg szabadalmaztatás alatt áll és így sajnos további részleteket nincs módomban közölni. Annyival még szabadjon kiegészítenem, hogy az alkalmazott szűrő érzékennyé tehető egyes jeltípusokra, így elkerülhető az agy által leadott különböző jelek keveredése.

- Kielégítő volt a válasz? - kérdezte az elnök félig felemelkedve. - Nos, ha nincs több kérdés... Tessék, uram!

Középmagas ritkás vöröses szőke, kövérkés, szögletes arcú, ötvenes férfi emelkedett fel a felszólításra.

- Nevem Mr. Johnson - mondta. Kiejtésén érződött, hogy amerikai. - Kérem, Mr. Blackstone, alkalmas vagy alkalmassá tehető ez a berendezés a gondolatok érzékelésére, illetve az agy egyes pontjainak ingerlésével gondolatok, érzések keltésére?

A teremben egy pillanatra csend lett. A felszólalások és válaszok alatti beszélgetések halk moraja elhallgatott. A jelenlevők egy része nyilván csak most jött rá, miről is szólt és miről hallgatott az előadás. És csak most jöttek rá, hogy a téma milyen távlatokat nyit meg, milyen érdekeket érint és hoz mozgásba. Blackstone újra felállt, de látszott, hogy már nem annyira magabiztos. Kissé zavartan válaszolt.

- Kérem, Mr. Johnson, mi az emberi agy egyes funkcióinak területi elhelyezkedését vizsgáljuk. A kísérletek jelenlegi stádiumában még nem látható előre, milyen mértékben sikerül az agy egyes zónáinak pontos feltérképezése. De biztosíthatom, természetesen semmi esetre nem célunk gondolatolvasó készüléket kifejleszteni és még kevésbé gondolatokat, érzéseket vagy érzeteket ébresztő rendszereket.

Johnson újra kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit, de azután elvigyorodott és leült. A terem újra felmorajlott. Az elnök gyorsan újra felemelkedett.

- Kielégítő volt a válasz? - hadarta. Körülnézett. - Van valakinek még kérdése? - kérdezte, majd gyorsan, mielőtt bárki is meggondolná magát, megállapította: - Nincs. Akkor a délelőtti ülés első részét bezárom. Húsz perc kávészünet. Pontosan tizenegy órakor itt találkozunk.

A hallgatóság kitódult az előcsarnokba, ahol négy asztal mellett fehér köpenyes pincérek várták az érkezőket. Az asztalok előtt férfiak és nők hosszú sora kígyózott, beszélgetéssel ütve el a sorban állás idejét. Az asztalhoz érve előbb magukhoz kellett venni egy csészét - kisebbet, ha kávé, nagyobb, ha teát akartak inni - illetve poharat, amelybe a pincérek a narancs vagy ananász

dzsúszit töltötték, kívánságukra. Az angolok nagy része inkább a teát választotta, nem nagyon bízott saját, honi kávéjukban. Annál inkább, mert a vendéglátók utánozni akarván egyes más európai államokat, úgynevezett eszpresszó kávékat szolgáltak fel. Ez a kávé sokkal erősebb volt a szokásos angol, amerikai, vagy még inkább a német kávéénál, de nem érte el a francia, spanyol vagy pláne az olasz eszpresszó kávé erejét és ízét. Nem volt tehát elég erős a legtöbb külföldinek, túlságosan is az volt azonban a helybelieknek. Ők tehát, mint már említettem, inkább a teát választották, felszedve hozzá időközben beszerzett kis tányérokra némi aprósüteményt. A tea nem volt túlságosan forró, ezért gyorsan el lehetett fogyasztani és újra beállni a sorba, most már narancs dzsúszért. A konferencia résztvevőinek nagy része így tett, elhatározván, hogy a kemény részvételi díj ellenében minél többet fognak profitálni a konferenciából, nem annyira szellemileg, mint inkább fizikailag. Ebben az sem zavarta őket, hogy legtöbbjüket vállalatuk fizette be.

Blackstone, honfitársaival ellentétben a kávéat választotta. Sorban állás közben Henderson professzorral beszélgetett, akivel együtt hagyták el az előadótermet. A professzort is érdekelte, mennyire lehetséges az emberi gondolatokat leolvasni és még inkább milyen mértékben lehet gondolatokat ébreszteni. Blackstone megpróbált kitérni a kérdés elől, de végül belátta, hogy minél jobban próbálkozik, annál többet tételeznek fel.

- Nézze, professzor úr, Ön szakember, hiába is mondanám, hogy eszünkbe sem jutott a gondolatok keltette jelek analízise. Természetesen próbálnánk, ha már annyira előre haladtunk volna a kísérletek során és bizonyára foglalkozni is fogunk vele, - persze az etika megszabta korlátokon belül - ha majd odáig jutunk. De hát szerencsére, vagy inkább sajnos, még messze vagyunk ettől. De ezt csak Önnek mondtam és le is tagadom, mert az emberjogi aktivisták akkora hűhót csapnának belőle, hogy a parlamentet fél évre ellátnánk interpellációs témákkal. Ezért bosszantott annak az amerikainak laikus kérdezősködése. Remélem, a sajtó nem harap rá, ez igen kellemetlen lenne.

Közben az asztalhoz értek. A professzor bólogatott, láthatólag maga is így gondolta és egyetértett azzal, ahogy Blackstone a kérdést kezelte. Felvett az asztalról egy teás csészét, beletett egy teás tasakot és a pincér felé nyújtotta, aki teletöltötte forró vízzel. Blackstone véletlenül szintén egy teás csészét vett a kezébe. Mikor odébb lépett, észrevette ugyan, de gondolt egyet és nem cserélte ki: a pincér felé nyújtotta, majd rámutatott a kávéra. A pincér kissé elvigyorgott, de teletöltötte a termoszból forró kávéval.

- Halálos adag, - mutatta Hendersonnak a csészét, amelyben legalább három adag kávé volt, miközben mindketten tejet adtak az innivalóhoz.

- Meg ne igya, az istenért! - riadozott a professzor. - Egyszer egy barátom... - és hosszas történetbe kezdett valakiről, akinek a túl sok kávé különböző szervi bántalmakat okozott.

Blackstone megvárta, amíg a professzor befejezi az elbeszélést, majd megnyugtatta, hogy neki ez nem árt. Az olaszok sokkal erősebbet isznak, a

magyarok pedig reggeltől estig kávéznak. Járt Budapesten és vendéglátóival együtt naponta négy-öt ennél erősebb kávé is megivott. Mielőtt azonban ezt bővebben kifejthette volna a professzornak, valaki megkopogtatta a vállát. Hátrafordult és megpillantotta az amerikai, aki a konferencián azt a kényes kérdést feszegette.

- Halló, Mr. Blackstone! Maga igazán dörzsölt fickó, - mondta és bizalmaskodva megbökte Blackstone oldalát. - Nem válaszolt a kérdésemre! Először tovább akartam faggatni, de rájöttem, igaza van. Nem szükséges itt mindenkinek tudni, mitől döglök a légy. Elég, ha maga meg én tudjuk, miről van szó. Na, jöjjön csak egy kicsit, - folytatta és belekarolva elvonszolta az elképedt professzor mellől.

Blackstone maga is zavarban volt, nem tudta mit csináljon. Bár általában könnyen feltalálta magát akármilyen helyzetben, az amerikai tolakodó erőszakosságára nem volt felkészülve. Johnson, ha tényleg ez volt a neve, olyan erősen húzta odébb, hogy Blackstone csak nagy ügyel-bajjal tudott félig visszafordulva elnézést kérni a megdöbbsent Hendersontól, aki a meglepetéstől egy szót sem tudott kinyögni, csak félig nyitott szájjal meredt rájuk az üres csészével a kezében.

Johnsont láthatólag nem zavarta, hogy udvariatlanul megszakított egy beszélgetést.

- Nézze, Blackstone, minket érdekelnek a maga eredményei. Hajlandó elmondani, mire jutottak a gondolatok kiolvasásában?

- Nézze, Johnson, - vette fel a másik stílusát Blackstone is, aki időközben magához tért a hirtelen támadás okozta meglepetésből, - megmondtam, hogy nem foglalkozunk ilyesmivel.

- Azt akarja, hogy el is higgyem? - vigyorgott az amerikai. - Lehet, hogy még nem sokra jutottak, de ne akarja bemesélni nekem, hogy a szolgálatok még nem tették rá a kezüket a maguk kutatásaira. Tudomásom szerint...

- Nézze Mr. Johnson, - vágott közbe türelmetlenül Blackstone, - nem érdekel, mit hisz el, mit nem. Sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, hogy a munkámról beszéljünk.

Johnson szélesen elmosolyodott:

- Lehet, hogy igaza van. De mindenesetre értse meg, hogy minket a téma érdekel és gondolkozzon el ezen!

- Kik azok a mi? - kérdezte Blackstone, aki most kezdett csak kíváncsi lenni.

- Itt a névjegyem, - nyújtott át egy elegáns, mélynyomott névkártyát válasz helyett Johnson vigyorogva. - Hívjon fel, ha meggondolta. Nem kerül semmibe és lehet, hogy nagyon is megéri.

Felemelte a mutatóujját, mintha a kalapja szélét akarta volna megbökní vele és elindult a lift felé. Blackstone-nak még köszönni sem volt ideje, már el is tűnt. Szemügyre vette a névjegyet, amin az F. G. Johnson név alatt a büszke, de semmitmondó „Igazgató” cím díszelgett. Érdekesebb volt az igazgató cím alatt a

munkahely megnevezése: Különleges Kapcsolatok Osztálya. A névjegy tetején feltűnően nagy, cizellált betűkkel ez állt: TERRA-TRONICS.

- Hová lett a lehetetlen modorú barátja? - zökkenetette ki Blackstone-t tűnődéséből Henderson professzor.

- Nem a barátom! - tiltakozott hevesen Blackstone. - Még csak az kéne. Most láttam először és remélem utoljára is.

- Én sem találkoztam még vele, pedig csaknem mindenkit személyesen ismerek a szakmából - mondta Henderson elgondolkodva. - Gondolom amerikai. Megkérdezhetem, melyik társaságtól jött?

- Persze. Mondja, professzor, mit tud a Terra-Tronicsról? Úgy tudom, egy új, de befolyásos vállalat.

- A Terra-Tronicstól jött? - füttyentett Henderson. - Ez sok mindent megmagyaráz. Ez valóban újkeletű vállalat, de nagy iramban terjeszkedik. Nagyon tőkeerős és nem lehet tudni, kik állnak mögötte. Már több jelentős céget felvásárolt. Úgy látszik, nagyon érdekli őket a maga témája, Blackstone. Csak azt nem értem, miért ezt az embert küldték? Nem szakember, biztos nem ért ehhez.

- Vége a kávészünetnek hölgyeim és uraim! - szakította félbe a társalgást Fritsche doktor, a következő soros elnök. Elindultak befelé.

- Biztos nem ért ehhez, - mormogott magában Blackstone, a professzor szavait ismételve. - Talán máshoz ért, de vajon mihez? - töprengett és közben - nem tudta megmagyarázni, miért - valami furcsa rossz érzés fogta el.

2. Váratlan események, váratlan vendégek

- Jó reggelt, doktor! - köszönt a portás, amikor Blackstone belépett a Királyi Bioelektronikai Intézet nehéz, kovácsoltvasból készült kapuján.

- Jó reggelt, Jones - fogadta a köszönést Blackstone. - Szép napunk van!

- Valóban, uram, - válaszolt Jones illedelmesen. - Igazán nagyon kellemes időnk van.

Ezzel a reggeli beszélgetés be is volt fejezve. Blackstone fürgén felszaladt a széles márványlépcsőn és kopogás nélkül benyitott a lépcsővel szemben levő, első emeleti, hatalmas tölgyfa ajtón, amelyen az „IGAZGATÓ” felírás díszelgett.

- Jó reggelt, Daisy! - köszöntötte a széles, pultszerű mahagóni íróasztal mögött ülő titkárnőt. - Maga minden nap szebb lesz! Mit csinál a főnök?

Daisy magas, erős csontú, festett hajú nő volt. Közel ötven éves volt, de alig negyvennek látszott, viszont harmincnek akart látszani. Először szigorúnak akart mutatkozni, de nem bírta megállni és elmosolyodott a bók hallatára.

- Maga mindig udvarolni kezd nekem, doktor Blackstone, ha késve jön be vagy nem tart be valamilyen határidőt. Azt kérdezi, mit csinál sir Henry? Reggel óta magát várja. Már a szokottnál félórával előbb bejött és ötpercenként kiszól, hogy maga itt van-e már?

- Jó, jó már megyek is be hozzá. Csak azt mondja még meg, nagyon dühös?

- Nagyon! - válaszolt a titkárnő. - Igazában nem is tudom miért. Egy kis késésért nem szokott ilyen dúlt lenni; már megszokta, hogy maga reggel mindig későn jön be.

Blackstone nem várta meg a további okfejtést, hanem gyorsan kopogott a tekintélyt parancsoló, túlméretezett tölgyfaajtón és benyitott.

- Jó reggelt, uram! - köszönt a szokottnál kissé illedelmesebben.

Sir Henry Lindsdale, az intézet igazgatója, díszes faragású íróasztala mögött ült, hátradülve kényelmes karosszékében, szájában elengedhetetlen pipájával. Látszott rajta, hogy ideges, inkább rágta a pipa szárát, mint szívta. Ahogy Blackstone belépett, az igazgató felemelkedett és meg sem várva Blackstone köszönését, dühösen ráförmedt:

- Na végre, hogy be méltóztattál sétálni. Mondd, miféle marhaságokat adtál elő tegnap?

- Én?! - kérdezte Blackstone meglepetten. - Csak azt mondtam el, amit megbeszéltünk. Te is láttad a leírt anyagot. Gyakorlatilag csaknem szóról-szóra azt adtam elő.

- Akkor ez micsoda!? - kapott fel egy újságot az asztalról az igazgató és Blackstone elé lökte.

A Daily Post aznap reggeli példánya volt, első oldalán az alábbi vastagbetűs főcímmel:

VÉGE A GONDOLATSZABADSÁGNAK

Alatta a következő alcímek voltak olvashatók:

A „Nagytestvér” mindent lát! Tiltakoznak az emberjogiak!

Blackstone megdöbbenésében alig akart hinni a szemének. Végigfutotta a viszonylag rövid tudósítást a konferenciáról és szeme azonnal megakadt a saját nevében. A cikk írója röviden és meglehetősen szakszerűen ismertette Blackstone előadásának lényegét, majd idézte Johnson felszólalását. Azzal folytatta, hogy az előadó a kérdésre kitérő választ adott, majd részletesen taglalta mindazokat a lehetőségeket, amelyek az emberi gondolkodás szabadságát veszélyeztetik, ha ilyen jellegű készülékek avatatlan, de még inkább, ha illetékes, avatott kezekbe kerülnek. Befejezésésként rövid interjút közölt az egyik legjelentősebb emberjogi szervezet közismerten harcos kedvű vezetőjével, aki kifejezte mélységes aggodalmát és megdöbbenését, aminél csak mélységes felháborodása volt mélységesebb.

- Fogalmam sincs róla, hogy micsoda, - válaszolta Blackstone, - de ha figyelmesen elolvasod, láthatod, hogy nem mondtam semmi olyasmit, ami okot adott volna feltételezni a gondolatszabadság veszélyeztetését. Sőt, mint láthatod,

- tette hozzá rövid gondolkodás után, - a félreérthetetlenül botrányt kavarni akaró cikkíró is kénytelen volt elismerni, hogy a nyilvánvalóan provokatív kérdésre kitérő választ adtam.

- Lehet, hogy tényleg nem tehetsz róla, - morgolódott az igazgató elégedetlenül, - de akkor hogy merülhetett fel a kérdés, hogy bele szeretnénk látni az emberek agyába?

- Miért, nem szeretnénk? - kérdezett vissza Blackstone, nem tudva megállni, hogy egy kicsit rosszmájúskodjék. - Jó, jó, bocsánat a szemtelenségért, persze, hogy nem úgy értettem. De nyilvánvaló, hogy aki egy kicsit is érti kutatásaink célját, rájön, hogy annak végeredményeként valóban lehetőség nyílhat az egyes gondolatokat jelentő agyhullámok azonosítására, illetve megfordítva, megfelelő pontokat megfelelő jelekkel ingerelve a kívánt gondolatokat jelentő agyhullámokat kelthetünk. Ennek ellenére, természetesen én semmi ilyesmit nem sugalltam, sem az előadásomban, sem a vita során.

- És ki volt az újságcikk szerinti amerikai kollégád, aki azt a „nyilvánvalóan provokatív” kérdést feltette? - kérdezte sir Henry, még mindig kissé gyanakodva.

- Fogalmam sincs róla, ma láttam életemben először. Abban sem vagyok biztos, hogy tényleg kollégám, illetve kollégánk-e. Mr. Johnsonként mutatkozott be, ez állt a névjegyén is. Ennél hétköznapibb névként talán csak Mr. Smith-t használhatna. Mindenesetre azt tudjuk, hogy a Terra-Tronics alkalmazásában áll.

A Terra-Tronics név hallatára az igazgató felkapta a fejét.

- Miért nem ezzel kezdted? - mondta. A hangjából eltűnt a gyanakvás, inkább izgalommal vegyes bosszúság volt kiérezhető belőle. - Ez persze sok mindent megmagyaráz.

- Szó szerint ezt mondta Henderson professzor is, - válaszolta mosolyogva Blackstone, akire a főnök idegessége láthatólag semmilyen hatást nem gyakorolt.

- Ki az a Henderson professzor és miért vagy olyan vidám? - dühöngött sir Henry. - Nekem nincs olyan jó kedvem, mert fél óra múlva itt lesz a fejlesztési miniszter, nyilván azért, hogy számon kérje, miért sokkoltuk a közvéleményt.

- Maga a nagy sir George Bosswell, minden egyetemek professzora? Mi a manó? - tréfálkozott tovább Leslie Blackstone, akire nem volt olyan nagy hatással a magas látogató érkezése.

- Ő bizony, sőt valószínűleg vele jön az Európai Unió Tudománypolitikai Bizottságának sajnós éppen itt tartózkodó elnöke is, - nevette el magát az igazgató, akin egy pillanatra erőt vett eddig elnyomott humorérzéke. Pillanaton belül azonban ismét az ingerültség győzött és újból ráförmedt beosztottjára. - Megmondanád végre ki ez a Henderson és mi köze neki a Terra-Tronicshoz?

- Henderson volt a soros elnök, vele beszélgettem a folyosón, amikor ez Johnson újra letámadott. Semmi köze a Terra-Tronicshoz.

Az igazgató szinte vibrált a türelmetlenségtől.

- Volna szíves, doktor Blackstone, végre részletesen tájékoztatni a történekről? - fordította hivatalosra a szót.

- Igen, uram! - változtatott a hangnemen Blackstone is és részletesen elmesélt mindent főnökének.

A történet végére sir Henry Lindsdale láthatólag megkönnyebbült. Bár a vezetése, illetve inkább irányítása alatt álló Királyi Bioelektronikai Intézet tulajdonképpen független tudományos kutató intézet volt, nem volt közömbös kapcsolata a Fejlesztési Minisztériummal, amelytől megrendeléseinek oroszán-részét kapta és amelynek javaslatai az országos, nem kevésbé az európai-uniós anyagi források elosztásában döntőek voltak.

Blackstone elbeszélése mostanra megnyugtatta. Nyilvánvaló volt, hogy a doktor, még kevésbé az Intézet, nem hibáztatható a közvéleményt várhatólag felkavaró újságcikk megjelenéséért.

- Hát így már persze más a helyzet, - nyugtázta Blackstone beszámolóját. - Egyébként nem értem a Daily Post hozzáállását sem. Eddig is általában ők számoltak be munkáinkról, mindig nagyon korrekten, mondhatnám kedvezően. Ennek fejében, persze, mindig megkapták a kért információkat és szívesen ellenőriztük a tudományos és fejlesztési témákról szóló cikkeiket, hogy ne legyenek benne hülyeségek, mint a többi újságban. Hiszen, Leslie, - fordult Blackstone-hoz, - te is ismered Isac Bergmant.

- Nem - rázta fejét a másik. - Ki ő?

- Isac Bergman a főszerkesztő. A neve után ítélve valahonnan Közép-Európából bevándorolt családból származik, de már itt született. Nagyon dörzsölt újságíró, de alapjában véve rendes alak. Sürgősen beszélj vele, lehetőleg személyesen. Nagyon rámenős fickó, nehéz lesz tőle helyreigazítást kicsikarnod, de ne add fel. Tartozik nekünk és ezt ő is tudja.

Mielőtt Blackstone válaszolhatott volna, nyílt az ajtó és a titkárnő be-kísérte a fejlesztési minisztert, aki maga előtt tessékelte Rolf van der Haant, az európai-uniós tudománypolitikai bizottságtól.

- Jó reggelt, Henry! - rázott kezét az igazgatóval, majd Blackstone felé fordult. - Jó reggelt, doktor! - Mit csinált már megint? - kérdezte, de a hangjában nem volt neheztelés.

- Jó reggelt, uram! - viszonzta a köszöntést az igazgató. - Blackstone nem tehet róla és mi sem.

- Biztos voltam benne! - nyugtatta meg mosolyogva az igazgatót sir George, annak nagy megkönnyebbülésére. - Sőt tudom is! Ennek ellenére, - komorodott el, - sajnos lehet, hogy mégis lesznek kellemetlen kihatásai. Hát majd meglátjuk. De engedjétek meg, hogy bemutassam kedves vendégünket, Rolf van der Haan miniszter urat az Unió tudománypolitikájának motorját.

A kölcsönös üdvözlések és bemutatkozások után sir Henry a széles mahagóni tárgyalóasztalhoz tessékelte a vendégeket:

- Uraim, foglaljanak helyet! Te pedig, Leslie - fordult Blackstone-hoz indulj az újsághoz és jól mard le a firkászokat. De kemény legyél ám!

Blackstone elbúcsúzott és kiment. Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, hallotta, hogy a miniszter azt mondja:

- Egyébként éppen a Blackstone-féle kutatások miatt jöttünk. Érdekes megkeresést kaptunk... Többet nem hallott.

3. A szerkesztőségben

Szokatlanul kellemes májusi idő volt aznap délelőtt. Blackstone betért kocsijával egy közeli parkolóházba, majd gyalog folytatta útját a Fleet Streeten. Kényelmesen végigsétált a nagy napilapok, a Daily Telegraph, a Morning Post és a Daily Express székházai előtt. Kora délelőtt volt, az igazi munka csak most kezdődött még a szerkesztőségekben, de az épületek előtt már ott sorakoztak a kis csukott furgonok és a papírt szállító teherkocsik. Blackstone lefordult a Shoe Lane-re és belépett a Daily Post nyitott kapuján. Nem állt a folytonosan fel és alá mozgó liftre várakozók sorába, hanem felgyalogolt a lépcsőn. Közben azon törte a fejét, milyen kifogással akarja majd Bergman elkerülni a cikk helyreigazítását.

Tudta, hogy nehéz dolga lesz, az újságok nem szeretik a helyreigazításokat, rontja a tekintélyüket és hitelüket az olvasók előtt és el kell tűrniük a konkurencia gúnyolódását. Már a telefonon történt bejelentkezés is nehézségekbe ütközött. Bergmant először le akarták tagadni, majd amikor végre a készülékhez jött, két nappal későbbi időpontot akart megjelölni. Végül sikerült megállapodniuk a mostani időpontban, amit Blackstone percnyi pontossággal betartott. Nemcsak azért, mert tudta, hogy tíz percnél nagyobb késés ürügyet szolgáltatna a főszerkesztőnek, hogy órákra eltűnjék, hanem, mert alapvetően pontos ember volt, aki tisztában van az idő jelentőségével. Tudta, hogy a feladatokat nemcsak jól kell végezni, hanem megfelelő időre be is kell fejezni, különben esetleg hiábavaló az egész munka. Ez persze nem gátolta abban, hogy pontatlanul járjon be munkahelyére. A munkaidőt fölösleges kötöttségnek tartotta. Azt szokta mondani, hogy a munkaidő a munka elvégzéséhez szükséges idő, amit feltétlenül le kell tölteni, de fölösleges annál tovább meghosszabbítani. Beosztottjaitól is ezt követelte meg és - nemegyszer főnökei bosszúságára - nem bánta, hogy azok munkaidő alatt saját dolgaikat is intézik, ha az nem zavarta a feladat elvégzését.

Mire felért a harmadik emeletre, kissé kifulladt. Egy pillanatra megállt, hogy kifújja magát, miközben felmérte a terepet. A széles folyosó mindkét oldalán kis szobák, vagy még inkább kalickák nyíltak. A Daily Post nem követte a nagy amerikai szerkesztőségek mintáját, ahol mindenki egyetlen nagy teremben helyezkedik el, amelyet a főnök üvegablakos irodájából könnyen áttekinthet. Persze azért az egyes kis irodák el voltak látva ablakokkal és valamennyi folyosóra nyíló ajtó tárva-nyitva volt.

Végigment a folyosón, egészen addig, a többinél kissé nagyobb, ugyan-csak üvegablakos szobáig, amelynek nyitott ajtaján a FŐSZERKESZTŐ felirattal ellátott tábla díszelgett. Belépett az előszobába, ahol egy számítógépekkel, telefonokkal és más hasznos elektronikai eszközökkel felszerelt asztalnál fiatal, feltűnően csinos titkárnő ült.

- Jó reggelt, kisasszony! Leslie Blackstone vagyok, a főszerkesztő úr már vár engem, - üdvözölte a titkárnőt, aki mosolyogva bólintott és felemelve az egyik telefont, beleszólt:

- Itt Sarah. Szólj a főnöknek, hogy megérkezett a vendége!

A vendége szót kissé megnyomta és Blackstone érezte az enyhén gúnyos felhangot.

A folyosó végéről gyors léptek közeledtek és a nyitott ajtón cingár, kopaszodó kis ember lépett be. Széles mosollyal nyújtotta kezét.

- Nagyon örülök, kedves doktor, hogy személyesen is megismerkedhetünk. Sajnálom, hogy kifogásuk van a cikkünk ellen. Egyik legtehetségesebb munkatársnőnk volt jelen a konferencián és csak az ott elhangzottakat írta le, bár lehet, hogy egy kicsit félreértette, - tette hozzá óvatosan.

- Nem lehetett félreérteni, - válaszolt szintén barátságosan mosolyogva Blackstone. - Az önök tehetséges munkatársnője a tisztán tudományos célokat szolgáló kutatásainkat úgy állította be, mintha ezzel az emberek legféltebb gondolatait kívánnánk kilesni, sőt odáig ment, hogy feltételezte, a kutatás egyik célja polgártársaink gondolkodásának manipulálása. Kommentálásának alapjául egy - nyilván laikus - felszólaló szakszerűtlen kérdését használta fel és állításait elfogult, fanatikus emberjogi aktivista véleményével igyekezett hitelessé tenni.

- Ön kissé keményen fogalmaz, drága doktor Blackstone! - mondta a főszerkesztő, még mindig mosolyogva, bár ez a mosoly már korántsem látszott olyan vidámnak, mint előbb. - Ön túlságosan komolyan veszi ezt a jelentéktelen kis incidenst. De miért nem ülünk le? Megkínálhatom valamivel?

- Nem, köszönöm, - felelt a tudós, miközben helyet foglaltak a szerkesztői szoba sarkában elhelyezett kényelmes karosszékeken. - Lehet, hogy önnek ez csak jelenéktelen, de ezt az incidenst a fejlesztési miniszter éppen most kéri számon a főnökömtől. Ezért elsősorban magyarázatot kérek - tette hozzá kissé emeltebb hangon - és természetesen a holnap reggeli számban helyreigazítást, ugyancsak főhelyen.

A főszerkesztő még mindig mosolygott.

- Természetesen semmi kifogásunk sincs, hogy a holnapi számban megjelentessük az önök álláspontját, ha azt ma délután ötig eljuttatják hozzánk.

- Nem a mi cikkünk közlését kérjük, hanem az önök helyreigazítását követeljük, - mondta Blackstone és még szélesebb mosolyra húzta a száját, mint Bergman. - Amennyiben erre nem hajlandóak, mi fogunk helyreigazító cikket közölni, de természetesen nem az önök lapjában, hanem a Morning Postban, a Daily Expressben és egyéb más újságokban.

Bergman ajkáról lehervadt a mosoly.

- Csak nem tesznek ilyent?! - kérdezte, bár tudta a választ.

- Csak igen és természetesen utalni fogunk az önök újságának felelőtlen módszereire, kitérve azokra a régebbi hibákra is, amelyek felett eddig szemet hunytunk, például a földalatti kábel ügyre.

A főszerkesztő már nem is igyekezett barátságos lenni.

- Rendben van, holnap leközzöljük, de előbb bemutatjuk maguknak. Megfelel?

- Meg, de azért előbb szeretnék magyarázatot kapni arra, miért írták meg ezt a cikket?

- Fogalmam sincs róla - mondta Isac Bergman dühösen és látszott rajta, hogy őszintén beszél. - Az az igazság, hogy csak a megjelenés után láttam a cikket. Jelentéktelen ügynek látszott, egy sima beszámoló a konferenciáról. Egyik legmegbízhatóbb kolléganőnkre bíztuk, nem is sejtettem, hogy valami baj lehet belőle. Nem is értem, miért írt ilyesmit. Küldjék be azonnal miss Robertset! - szólt ki a titkárnőjének - és hozzon be valami üdítőt, legyen szíves!

Néhány percig csendben kortyolták a gyömbér-italt, amíg miss Roberts megérkezett. Csinos, nyúlánk, szőke, huszonöt év körüli nő volt. Barátságos mosollyal magabiztosan lépett be és láthatólag meglepődött, amikor látta, hogy főnöke milyen ingerülten néz rá.

- Mi a baj, főnök? - kérdezte olyan ártatlanul, hogy a főszerkesztő vörös lett a dühtől.

- Ne játssza meg magát, Dorothy! - mondta halkán, rekedten a haragtól. - Mi, vagy még inkább ki vette rá, hogy azt a nyomorult cikket így írja meg arról az átkozott konferenciáról?!

- Nem én írtam, - védekezett a lány ijedten. - Tudom, hogy nekem kellett volna, de reggel, mielőtt bejöttem, észrevettem, hogy elromlott az összes gázkészülékem. Nem mertem elmenni, hát betelefonáltam. Mr. Dalton megengedte, hogy otthon maradjak, amíg kijavítják. Azt mondta, majd kiküld valakit, nem olyan fontos ez a hír. Miért, mit írtunk? Én nem is láttam a tegnapi lapot. Be se jöttem. Miért, baj volt?

A két férfi összenézett.

- De még mekkora! De látom, maga nem tehet róla - mondta Bergman. - Na üljön le maga is, Dorothy. Sarah kérem, hívja be a főszerkesztő-helyettes urat!

Kihangsúlyozta a főszerkesztő-helyettest, mintegy jelezve Blackstone-nak, hogy ő maga nem tehet semmiről, de most aztán a végire jár mindennek.

Kisvártatva megérkezett Dalton, egy kissé korpulens, ötvenöt év feletti kopaszodó, bajuszos férfi. Mielőtt köszönhetett volna, Bergman nekiesett:

- Ki az ördögöt bízta meg az elektronikai konferencia cikk megírásával?

- Joe Curtist. Éppen bent volt és könyörgött, adjak neki valami munkát. Kapóra jött. Rábízta, mert úgy gondoltam ez olyan cikk, amit nem lehet rosszul megírni. Miért, mit csinált?

- Szóval te sem olvastad? - dühöngött a főszerkesztő. - Na ezt még megbeszéljük. Látja doktor - fordult Blackstone-hoz - ilyen a véletlenek összejátszása. Joe egy részeges, drogos disznó, akit már régen mindenünnen kirúgtak. Kegyelemből szoktunk neki egy-egy munkát adni. Mr. Dalton, a helyettesem azért adta neki ezt a riportot, mert azt hitte, ezzel nem lehet hiba. És tessék!

- Már mindent értek, illetve nem egészen mindent, de majd utánajárok, - mondta Blackstone. - Ami azonban a véletlenek összejátszását illeti, kételyeim vannak. Hol találom ezt a Curtist?

- Miss Roberts majd elvezeti hozzá, - mondta a főszerkesztő, most már ismét a helyzet magaslatán érezve magát. - A helyreigazítást pedig holnap közöljük. Azt is maga írja majd meg, Dorothy, rendben? És hivatkozzék benne Curtisra. Na, nincs harag? - fordult Blackstone-hoz.

- Látom, már megvan a bünbak is, - gúnyolódott Blackstone. - De igazuk van, bár a főszerkesztőknek illik minden cikket elolvasni. Persze, nincs harag, - fejezte be és kezét rázott a két férfivel. - Viszlát. Mehetünk, kislány? - fordult Dorothy Robertshez.

- Nem vagyok már kislány, de mehetünk, - válaszolta az hűvösen és kísértően az ajtón. Blackstone vigyorogva ment utána.

4. Baleset

Leszaladtak a lépcsőn a földszintre. A lány szótlánul, sértődötten ment elől, olyan gyorsan, hogy Blackstone alig tudta követni. Bosszankodva lassított tehát és így mire a földszintre ért, miss Roberts eltűnt. Elindult tehát a kijárat felé, és kiment az utcára, de sehol sem látta a lányt. Visszament és megkérdezte az öreg, fókabajuszú portást, nem látta-e?

- Dehogynem! - válaszolta az öreg, - az előbb szaladt erre. Lement az alagsori garázsba. Láthatólag nagyon sietett, nem hiszem, hogy utoléri, uram.

- Na, azt szeretném én látni! - morgott magában Blackstone, majd megköszönvén a felvilágosítást, szép kényelmesen lesétált a lépcsőn, amit a portás mutatott meg neki. A garázsban vagy húsz kocsi állt. A lány középtájon álldogált, nekitámaszkodva egy világoszöld Mini Morrisnak. Amikor meglátta a férfit, gúnyosan nekitámaszkodott:

- Na végre, hogy ide méltóztatott érnem! Azt hiszi, annyi időm van, hogy mindenkit, aki megsértődik valamilyen cikk miatt, ide-oda kísérgessek és aki még van olyan udvariatlan, hogy félórát várjat magára?

- Nézze, kedves kisasszony! Én nem szórakozásból jöttem a szerkesztőségbe, hanem, mint maga is hallotta, helyreigazítást kérni jöttem a cikk miatt, amit magának kellett volna megírni, és amit maga helyett valaki nagyon elrontott. Ami pedig az udvariatlanságot illeti, azt hiszem, az az udvariatlan, aki faképnél hagyja a vendéget, aki nem ismeri a járást és hagyja kóborogni ebben az útvesztőben.

A lány, aki azt gondolta, sikerült a férfit lehengerelnie, meghökkenésében nem tudott hirtelen válaszolni.

- És azt hiszi, nekem sincs más dolgom, mint félresikerült újságírók még félresikerültebb cikkeinek helyreigazítgatása? - folytatta tovább ingerülten a férfi, aki beszéd közben egyre dühösebb lett.

- Miért, mit írt rosszul az a szerencsétlen? - kötekedett magához térve a lány, ugyancsak ingerülten. - Talán elrontott egy képletet, amit maga felírt a táblára? Vagy rosszul írta le a maga vagy a főnöke nevét? Tudja, hogy ez a szegény ember a helyreigazítás miatt talán nem fog több munkát kapni nálunk?

Blackstone szótlanul a zsebébe nyúlt és a nő kezébe nyomta a magával hozott újságot. Miss Roberts láthatólag elképedt a vezércikk címe láttán és ahogy a cikket olvasta, egyre inkább eltűnt arcáról a szemtelen magabiztosság. Ezalatt a férfi lehiggadt és amikor a lány befejezte az olvasást, kivette a kezéből a lapot.

- Most pedig legyen szíves, közölje velem a címet és tűnjön el! - mondta nyugodtan. - Nem vagyok hajlandó tovább túrni a sértéseit. Menjen vissza a főnökéhez és mondja meg neki, hogy elküldtem, vagy akár azt, hogy maga nem akart velem menni, mert nevetlen fráter vagyok. Tőlem akár azt is mondhatja, hogy szexuálisan zaklaltam.

A lány, aki eddig zavartan, vagy inkább szégyenkezve hallgatta, az utolsó mondatnál hirtelen elnevette magát. Ennek láttán Blackstone is elvigyorodott.

- Bocsásson meg, Mr. Blackstone, tényleg nevetlen voltam, - mondta a lány elkomolyodva. - A tanulság megint és megint csak az, hogy nem szabad valamiben állást foglalni a tények kellő ismerete nélkül. Egyetlen melegségem, hogy nem tételeztem fel az öreg Joe-ról az ilyen rosszindulatú beállítást. De azt sem, hogy ilyen jól felépített cikket írjon. Természetesen magával megyek, ha még hajlandó velem szóba állni.

- Az a szerencse, hogy mind a kettőnknek fejlett a humorérzékünk. Vegyük úgy, hogy egyikünk sem zaklatta a másikat, miss Roberts.

- Dorothy, ha megengedi.

- Engem pedig kérem, szólítson Leslie-nek, - nevetett a férfi. - Később talán még azt is megengedem, hogy Lesnek nevezzen, ha majd biztos leszek benne, hogy nem tekinti azt is szexuális zaklatásnak. - Nos, kinek a kocsiján menjünk?

- Célszerűbb, ha az enyémen. Elsősorban azért, mert az itt van, a magáé pedig valahol a közelben parkol a tilosban.

- A közelben parkol, de nem a tilosban, - nevetett Blackstone. - Amióta tavaly lebilincseltek a kocsimat, óvakodom a tilosban parkolástól. Harmincöt fontomba került, és másfél órás utánajárásba, mire levették.

- Hát szálljon be, hacsak nem röstell egy Miniben ülni, - mosolygott a lány is. - Vezetni én fogok, maga úgysem tudná.

- Téved - mondta a férfi, - nagyon sokat vezettem Minit egyetemista koromban. Talán még most is beleférek, - folytatta, azzal bekászálódott a vezető melletti ülésre. - Messze kell menni? - kérdezte azután.

- Nem, itt van a szomszédban, Hackneyban, - felelte a lány és kihajtott a rámpán az utcára.

A forgalom közepes volt, így hamar kijutottak a Cityből a Bishops Gate-re. Végig mentek a zsidóktól hemzsegő úton és jobbra fordultak a Hackney Roadra. Útközben nem sokat beszélgettek az esetről. Blackstone mindössze annyit kérdezett, hogy mi volt végül a baj a háztartási gépekkel.

- Hát igen, ezen már én is elgondolkoztam, - válaszolta a lány. - Az volt az egészben a legérdekesebb, hogy a kihívott szerelő nem talált semmit. Mindössze valami biztosíték volt kiéve, a lakáson kívül, amit tíz perc alatt kicserélt. Tudja - tette hozzá mentegetőzve, - én nem nagyon értek a villamosság-hoz.

Blackstone nem kérdezősködött tovább. Nemigen érdekelte az eset, inkább a lány, akiről, miután feladta a duzzogást, kiderült, hogy nemcsak szép, hanem nagyon kedves is. Emellett a férfi számára ismeretlen volt ez a városrész és inkább erről érdeklődött Dorothytól, aki láthatólag már többször is járt itt. A kis templom után ismét jobbra fordultak a Hackney Marsh irányába, az egyik kis, elhanyagolt mellékutca felé. Lassan hajtottak, mert az úttesten gyerekek fociztak, fehérek és feketék vegyesen. A járdaszegélyen, valamint az átellenben levő kapualjban egy csomóban meglehetősen rosszul öltözött - ugyancsak feketékből és fehérekből, illetve a köztes színárnyalatot képviselőkből álló - csoport kuporgott és cigarettázott. Legalább is, ha cigarettázásnak lehet nevezni, amikor négyöt fiú egyetlen cigarettát szív, felváltva átadva azt egymásnak. A csoportok tagjai mind fiatalok voltak, a legfiatalabb legfeljebb tizenkét éves, a legidősebb legfeljebb tizenhét éves, a cigaretta pedig valószínűleg marihuána volt, ha nem hasis. Mielőtt a parkot elérték volna, a kis házak sora véget ért és elkezdődtek a nagyobb, sokemeletes bérházak. Az utca egyébként üres volt, még az utca végén levő kocsmáknak a bejárata előtt sem lehetett látni senkit a falnak támaszkodva, sörös pohárral a kezében. Autó mindössze kettő volt, egy lerobbant, üres Volkswagen és egy nagy fekete Bentley, amiről nem lehetett tudni, vannak-e benne, mert a sötét üvegen nem lehetett átlátni. Blackstone meg is jegyezte:

- Mit keres egy ilyen kocsi ezen a helyen? Mintha ilyen Bentley állt volna előbb a szerkesztőség előtt is.

- Nem tudom, - rázta a fejét a lány. - Arra minden második kocsi Bentley.

A lány leparkolt az egyik lerobbant ház előtt. Kiszálltak és befelé indultak a nyitott kapun. A kapualjban két idősebb nő beszélgetett. Amikor meglátták a közeledőket, az idősebbik feléjük intett és hallották, amint azt mondja:

- Na már megint itt vannak! Mit akarnak ezek még? - majd, ahogy közelebb értek, hozzájuk fordult. - Maguk is zsaruk?

A másik asszony is végigmérte őket, majd gyorsan bement a házba.

- Nem, nem vagyunk, - felelte a lány. - Csak Mr. Curtist keressük.

- Szóval mégiscsak azok! - mondta az öregasszony. - Ne akarják már nekem bemesélni, hogy őt keresik. Ezzel a trükkel akarnak belőlünk kiszedni valami újat? Már mindent elmondtam a kollégáiknak!

- Tényleg nem vagyunk rendőrök, - mondta a lány riadtan. - Miért, mi van Joe-val? A kollégája vagyok.

- Tényleg? Maguk is újságírók? - mondta az asszony megenyhülve. Azután hirtelen felvillanyozódott, mint aki végre remek híreket mesélhet közönségének. - Akkor maguk nem tudnak semmit. Joe meghalt. Baleset érte.

- Hogyan történt? - kérdezte megdöbbenve Dorothy.

- Maguk mégiscsak zsaruk! - kezdett újra gyanakodni az asszony.

Dorothy annyira meg volt döbbenve, hogy nem is tudott hirtelen válaszolni. Blackstone mentette meg a helyzetet.

- Hát ezért nem jött be ma dolgozni! Minket azért küldött ide az újság, hogy felelősségre vonjuk. Szegény Joe! Mi történt vele?

Az öregasszony megnyugodva kezdett mesélni.

- Nézzék, ha Joe a kollégájuk volt, akkor jól tudják, hogy nem vetette meg az italt. Ha pénzhez jutott, rövid ideig tartogatta magánál. Tegnap pedig valami nagy fogása volt, ahogy ő maga dicsekedett este fűnek-fának. Amikor hét óra körül hazajött, már igencsak be volt állítva. Nagyon fel volt dobva, engem is megcsókolt jobbról-balról és megkérdezte, mire vágyom, mert ő most minden barátja kívánságát teljesíteni fogja. Tudja, én a szomszéd lakásban lakom és sokszor segítettem már az öreg Joe-nak (mit is mondok, hogy öreg, jó tíz évvel fiatalabb, mint én), ezért szeretett. Mondtam neki, azt kívánom, hogy hagyjon békibe; erre röhögött és azt mondta: „na a cimborák a kocsmában nem lesznek ilyen szerények”. Azzal elment és én már csak reggel láttam, de akkor már a lépcső alján feküdt holtan. A zsaruk kopogtak be, és kérdezték, mit láttam, de én nem láttam, se nem hallottam semmit. - Az öregasszony csak úgy ontotta magából a szavakat, látszott, hogy élvezzi a jól értesült szerepét.

- Mégis, mi történt vele? - kérdezte Dorothy borzongva.

- Azt mondják, részegen leeshetett a lépcsőn és beütötte a fejét. A rendőrség is ezt állapította meg. Reggel óta mindenkit kihallgattak a környéken, de csak annyit tudtak meg, hogy a kocsmában is dicsekedett, mutogatta a sok pénzt és azt mondta, ez csak az előleg, - folyt tovább a szó az öregasszonyból. - Rengeteget ivott és ketten is úgy támogatták hazáig. Ezek régi, itteni cimborák, idáig hozták, de be már nem jöttek a házba. A zsaruk gyanakodtak, hogy a baleset nem volt véletlen, de nem találtak semmi gyanúsat, és a pénzt is megtalálták Joe-nál, bár senki sem tudja, mennyi is volt nála eredetileg.

Itt az asszony megállt egy percre, hogy levegőt vegyen. Blackstone felhasználta az alkalmat és megköszönte a felvilágosítást, majd elbúcsúztak. Kiléptek a kapun és elindultak az autóhoz.

- Nézze csak, - mondta lány, - a Bentley már nincs itt.

Egy darabig szótlánul utaztak visszafelé. Egy idő után Blackstone megszólalt.

- Azt hiszem, már sohasem fogjuk megtudni, mi vette rá ezt a Joe-t annak a cikknek a megírására? Ezek után még mindig hihetünk a véletlenben?

- Vagy ki vette rá? - válaszolta a lány elgondolkozva, válasz nélkül hagyva a kérdés második részét. - Bár nem hiszem, hogy ő írta a cikket. Ilyen jól felépített írásra Joe Curtis alkoholtól szétázott agya magától már nem lett volna képes.

- Próbáljon meg esetleg utánanézni, bár nem hiszem, hogy sikerülni fog, - mondta Blackstone. - Mikor mutatja meg helyreigazítás szövegét?

- Délután négyre meglesz. Bejön hozzám?

- Nem lenne jobb, ha maga látogatna meg a laboratóriumban? Talán érdekelni fogja, mit is csinálunk valóban. De inkább késő délután jöjjön, mondjuk hat órára. Délig még nem vagyok teljesen beszámítható, még nem térek teljesen magamhoz az alvástól, - tréfálkozott a férfi.

A lány örömmel egyezett bele. Kíváncsi volt a kutatásra és maga a fizikus is tetszett neki. Blackstone elbúcsúzott a lánytól és kikászálódott a Miniből. Dorothy behajtott az alagsori rámpán a szerkesztőségbe. A férfi elindult a Fleet Street felé, de előbb még visszanézett. A szerkesztőség előtt nagy fekete Bentley állt. Emlékezett a rendszámra. Ugyanaz a Bentley volt.

5. Rossz hírek

Blackstone visszasétált a földalatti garázshoz a kocsijáért és visszahajtott az Intézetbe. Közben elgondolkodott a véletlenek egybeesésén. A riporternő valami kis, pillanatok alatt kijavítható elektromos hiba miatt nem tud részt venni a konferencián. Egy megbízhatatlan alkoholista éppen kéznél van. Megírnak egy nyilvánvalóan provokatív cikket, aminek alapja egy elképzelhetően szintén provokatív hozzászólás. A cikk íróját halálos baleset éri, miután mindenkinek eldicsekedett, hogy sok pénzt kapott valakitől. Hát, ha ez egybeesés, akkor nagyon különös egybeesés! És mi köze lehet mindehhez a Bentleynek?

Ahogy megérkezett, azonnal felment az igazgatóhoz jelentéstételre. Amikor belépett a titkárságra, Daisy fontoskodva magához intette:

- Valami baj van, - súgta. - A főnök megint nagyon rosszkedvű.

- Dühös? - kérdezte vissza suttogva Blackstone.

- Nem, inkább letörtnek látszik, - válaszolta a nő.

Blackstone bekopogott. Csak kis várakozás után hangzott el a „tessék”. Ahogy belépett az ajtón, azonnal látta, hogy a titkárnöknek igaza volt. Sir Henry az íróasztalánál ült és gondterhelten arccal rágta a pipája szárát.

- Elintéztem a szerkesztőt - jelentette Blackstone és részletesen tájékoztatta az igazgatót a történetekről. - Ez az egész nyilvánvalóan ki lett tervezve, csak azt nem értem, mi volt a célja. Mindenesetre az a fontos, hogy délutánra kész a helyreigazítás, holnap lehozzák, - fejezte be.

- Már késő. John Perry - tudod, az a képviselő, aki mindig, mindenféle állampolgári jogsérelmet felvállal - a délutáni lapoknak sajtókonferenciát tartott. Kifejezte mélységes felháborodását és bejelentette, holnap napirenden kívüli javaslatot fog tenni parlamenti vizsgálóbizottság felállítására és egyúttal fel fogja szólítani a minisztert a kutatások azonnali leállítására. - Ez volt az újságcikk célja és el is érte. A kutatásokat le kell majd állítanunk, addig, amíg a bizottság be nem fejezi a munkáját.

- Ami fél évig is eltarthat, - mondta letörten Blackstone. - De hát a be rendezéseket csak nem fogjuk addig kidobni. Ki tudja ellenőrizni, mit csinálunk? - kérdezte reménykedve.

- Hivatalosan nem folytathatjuk a munkát, - mondta határozottan az igazgató. - A pénzt azonnal be fogják fagyasztani, ami persze nem lenne gond, hiszen minden és mindenki rendelkezésre áll a további kutatásokhoz. De újabb kísérletekbe nem kezdhetünk. Le kell állni minden újabb kísérlettel és az eddigiekről zárójelentést kell írnotok.

- Pedig a jelenlegi munkákhoz még sok kiegészítésre van szükség, - mondta elgondolkozva Blackstone. Azután hirtelen felderült az arca. - Persze azt nem tilthatja meg senki, hogy a zárójelentéshez szükséges kiegészítéseket elvégezzük.

- Egyenlőre pár napig még semmi sem tilos, - bólintott a főnök. - Addig végezzetek el annyit, amennyit még tudtok és amit gyorsan be lehet fejezni. Annál is inkább, mert ugyanakkor komoly érdeklődés van az elért eredmények iránt. Sir George és Rolf van der Haan reggel azért látogattak meg, mert az amerikaiak részéről félhivatalosan azzal keresték meg az Európai Unió illetékes szerveit, hogy szívesen bekapcsolódnának a témába, sőt közös kutatást szeretnének, amihez igen jelentős mértékben anyagilag is hozzájárulnának.

- Nem őtőlük származik ez az újságcikk is? - gondolkozott hangosan Blackstone. - Mi itt felhagynánk a munkával, ők pedig otthon folytatnák.

- Nem valószínű, - mondta az igazgató rövid gondolkodás után - nekik sem érdekük nagydobra verni, mivel foglalkozunk, illetve mivel akarnak ők is foglalkozni. Na, de hagyjuk abba a felesleges spekulációt. Ahogy Horatius írja: „Dum loquimur, fugerit invida aetas.” („Míg fecsegünk, fut az irigy idő” - Devescseri Gábor fordítása). Indulj dolgozni!

6. Gondolat átültetés

Blackstone visszament laboratóriumába, leült az íróasztala mellé és elkezdett azon töprengeni, mivel lehetne rövid idő alatt olyan teljesítmény szintet elérni, amit a tudományos közvélemény már nem hagyhat figyelmen kívül. Végiggondolta, mi az, amit biztosan elértek. A fejre helyezett sisak-receptor alkalmazásával egyértelműen sikerült a legtöbb fiziológiai központ jellegzetes agyhullámaint meghatározni. Ugyancsak sikerült a külső agykéregben keletkező -

a gondolkodás során létrejött - jeleket a fiziológiai jelektől szétválasztani, egyes jellegzetes érzelmi és gondolati agyhullámokat kiszűrni és azonosítani. A legnagyobb eredmény, hogy a rendkívül gyorsan működő, számítógép-vezérelt receptor sisak segítségével egyszerre felvehető és szűrés mellett azonosítható az agyban keletkező valamennyi jel. Ez azonban csak arra az időpillanatra, illetve mintegy két másodperces időtartamra vonatkozik és a gondolkodásból származó jelek értelemszerűen más időpontban már mások. Mindez előrelépést jelent a már eddig ismert eredményekhez képest, de nem olyan nagyot, ami áttörést jelentene és új távlatokat nyitna.

- Ez tehát eddig nem sok, de legalább a legnagyobb rosszindulattal sem mondhatja senki, - gondolta magában Blackstone, - hogy megpróbáltuk az emberek gondolatait kiolvasni, vagy még inkább gondolatokat gerjeszteni bennük. Ez utóbbira azután semmilyen kísérletet sem tettünk.

Ekkor hirtelen felötlött benne egy gondolat. Elsőre kissé fantasztikusnak találta, de ahogy újra és újra ízlelgette, egyre inkább úgy érezte, érdemes megpróbálni.

- Még nem tettünk kísérletet gondolatok érzések keltésében? És miért ne tennénk? - gondolta magában ujjongva és felugorva asztalától a vizsgálóberendezéshez rohant. - Megfelelő szűrők kombinációja az egész, - folytatta a gondolatsort - és hozzákapcsolom a Marsten készüléket.

Fejére tette a receptor sisakot, majd újra levette és odament ahhoz a képernyőhöz, amit sok más mellett videó lejátszóként is szoktak használni az éjszakai ügyeletesek. Végignézte a videó szalagokat. Előbb egy pornó film után nyúlt, majd inkább egy Délnyugat-Angliát bemutató útifilmet választott ki.

- Ez jobb lesz, ebben kevesebb az emocionális hatás, - morogta magában.

Betette a szalagot a lejátszóba, bekapcsolta a monitort és visszament a vizsgáló berendezéshez. A készülék ugyan egyszerre csak egyszeri feltérképezést tudott végezni, de ezt három másodperces időközökben meg tudta ismételni, az eredményeket pedig integrálta. Feltette a sisakot, bekapcsolta és elkezdte nézni a filmet. Tíz percig nézte, olyan mereven, hogy a lába is elzsibbadt közben, azután mindent kikapcsolt. Kivette a CD-t amire a saját agyhullámainak vizsgált jeleit felvette és behelyezte egy ultra-nagyfrekvenciás, irányítható leadó-berendezésbe.

A készüléktől mintegy öt méterre elhelyezte karosszékét, a leadó antennáját fejmagasságban ráirányította, kényelmesen leült, hátradőlt, lehunyta a szemét és a távkapcsolóval bekapcsolt.

Előbb kissé zavaros gondolatok ébredtek benne a kísérlet kiviteli módzatai és egy országúti autózás keverékével kapcsolatban, majd lassan egyre nagyobb teret kapott az utazás és végül tisztán megjelent Salisbury csodálatos gótikus katedrálisának képe. Újra nézte az előbbi filmet, de most behunyt szemmel. A fizikust egyre jobban lekötötték a látnivalók és csak a felvétel hirtelen

megszakadásakor ocsúdott fel és vette észre, hogy a bal lába megint teljesen elzsibbadt.

A siker csaknem megrészegítette, de uralkodott magán és átszólt a szomszéd szobába, ahol egyik gyakornoka egy műszer átalakításán dolgozott.

- Gyere át egy pillanatra, John! - hívta a fiút. John Dawn, egy cingár szeplős, szőke hajú, huszoneves fiatalembert, aki egyetemi gyakorló évét töltötte az intézetben, átjött a szomszéd szobából.

- Ülj a karosszékembe, hunyd be a szemed és mondd hangosan, mire gondolsz, - mondta Blackstone, miközben bekapcsolta újra a felvett CD-t.

- Én mindig a csajokra gondolok, - nevetett John, - hogy milyen jó lábaik vannak, pláne ha minit hordanak. Meg eszembe jutott egy kis autózás, most egy valamilyen gótikus templom belseje. Azután egy város főtere, ahol még sosem jártam, megint az autózás..... nini ez a Stonehenge! - kiáltott, majd folytatta a látottak leírását, amíg a felvétel meg nem szakadt.

- Hogy mik nem jutnak az ember eszébe, - mondta akkor még mindig behunyt szemmel. - Csak nem azt akarod mondani, hogy ezt a mi szerkentyűnkkel idézted elő? Nahát ez fantasztikus, - ujjongott, miközben felállt és a bal lábát dörzsölgette. - A lábam meg egészen elzsibbadt közben, panaszkodott. - Nem értem mitől, sohase szokott.

- Tényleg a mi szerkentyűnk csinálta, majd később megmagyarázom, hogyan. Egyelőre ne beszélj róla senkinek, - ígértette meg Blackstone a fiúval.

Azután ismét az asztalához ült és leírta a kísérletet és annak eredményét. Ahogy a kiértékelésről kezdett írni, eszébe jutott, hogy Johnnak elzsibbadt a lába.

- Persze, - csapott a homlokára, - az enyém is elzsibbadt. Nyilván a felvételkor is elzsibbadhatott. - Újra elvégezte a kísérletet és annak eredményeként elégedetten dörzsölgette elzsibbadt bal lábát. - Már értem, - jött rá a megoldásra. - Felvételkor nem kapcsoltam be fiziológiai agyhullámokhoz kialakított szűrőket. Így a gondolati ráhatás mellett jelentkezett a biológiai is. De vajon hogyan lehet hatni az érzelmekre? - folytatta a gondolatsort. - Fel kellene venni valamilyen erős emóciót.

Az órájára nézett: öt óra múlt. - Nincs sok időm, hatra itt lesz az újságíró, - gondolta. Hirtelen ötlettől hajtva újra felvételre kapcsolta a berendezést feltette a receptor sisakot és karosszékében hátradőlve erősen a lányra gondolt. Gondolatait hamarosan teljesen eluraltta annak vonzó egyénisége és egyre inkább elkalandoztak az erotika irányába.

Levéve a receptor sisakot, azután a negyedórás felvételt az előbbi módon visszajátszotta és elégedetten állapította meg, hogy a visszajátszás során ugyanazok a gondolatok, érzelmek és érzések ébredtek benne, mint a felvétel alatt.

Újra meg akarta ismételni a lejátszást, de nem vette észre, hogy kicsúszott az időből. Behunyt szemmel dült hátra karosszékén, amikor valaki gyengéden megkopogtatta a vállát. Miss Roberts volt. Blackstone most még csinosabbnak találta, mint reggel volt, ami valószínűleg részben az előbbi gondolat-

koncentrációnak is köszönhető volt, részben azonban annak, hogy a lány is mindent megtett ennek érdekében.

- Mi az, csak nem aludt el? - kérdezte kedvesen. - Csak nem fárasztottam ki nagyon délelőtt, - folytatta kis kacérsággal a hangjában.

- Nem, csak kicsit elgondolkoztam a kísérleteken, - mondta a férfi kissé zavartan és gyorsan megnyomta a távkapcsolót. - Hogy jött be?

- A portás beengedett, mert maga leadta a nevemet. Kopogtam sorban egymás után az ajtókon, de senki sem válaszolt. Úgy látszik már mindenki hazament. Csak mi ketten maradtunk benn, - tette hozzá és megint mintha kis kacérság lett volna a hangjában. - De mi az, amit itt behunyt szemmel figyelt? - kérdezte kíváncsian.

- Csak egy új lejátszó adását figyeltem, - válaszolta Blackstone. Annyira zavarba jött, hogy a lány azonnal látta, hogy valamit titkol, de úgy tett, mintha nem venné észre.

Blackstone ezután részletes magyarázatba kezdett és sorba mutogatta a különböző műszereket. A lánynak láthatólag csalódást okozott a látnivaló, ami leginkább egy automatizált üzem vezérlő pultjához hasonlított és ezt nem is titkolta. A fizikus, hogy kissé ellensúlyozza csalódottságát, bemutatta neki a receptor sisakot és részletesen elmagyarázta annak működését.

- És hogyan érzékelhetők a felfogott agyhullámok? - kérdezte a lány, akiben felülkerekedett a riporter hajlam. Blackstone érthető módon nem akart a legújabb kísérletekről beszélni és azt válaszolta, ezen még csak most dolgoznak, de közben önkéntelenül többször is a lejátszó rendszerre és saját székére pillantott, amivel ismét felkeltette a újságíró érdeklődését. Egy darabig még hallgatta a magyarázatot, majd így szólt:

- Ne haragudjon Leslie, de olyan meleg van itt, nem hozna nekem valamit inni?

- Szívesen - mondta a férfi. - Hozhatok kólát, narancslét vagy tonikot. Melyiket óhajtja?

- Tonikot, ha kérhetem. És ha lehet, tegyen bele egy kis gint is, - mosolygott a lány. - És sok jeget, - tette hozzá.

Blackstone kiment, a lány pedig gyorsan beleült a karosszékebe, megnyomta a távvezérlő gombját és behunyta a szemét. Először csak zavaros gondolatai támadtak, de azután egyre nagyobb csodálkozással vette tudomásul, hogy egy dél-angliai utazás részese.

Blackstone néhány perc múlva visszatért és azonnal látta, hogy a lány át-ejtette. Először dühösen rá akart kiabálni, de hirtelen rájött, itt az alkalom, hogy a hatást másvalakin is tanulmányozza. Ezért halkán a lány mellé lépett a pohárral a kezében és várt.

Dorothy a CD visszajátszása során csodálkozva követte a dél-angliai autótúrát, majd, ahogy az hirtelen megszakadt, egyszerre döbbsen ismerte fel a gondolatsorban saját magát. A lejátszás alatt egyre jobban zavarba jött, elpirult, később inkább kipirult és amikor hirtelen vége lett, felnézett és meglátta maga

mellett a férfit. Felállt hozzálépett, megállt előtte, arcával egészen közel a férfi arcához és rámosolygott.

- Magában tényleg ilyen érzéseket váltottam ki, Leslie?

- Nemcsak kiváltott, hanem éppen most is kivált, - mosolygott zavartan Blackstone. - És Les, ha szabad kérnem, ha - mint már mondtam - nem tekinti szexuális zaklatásnak.

- Annak tekintem, de azért megengedem, hogy még jobban zaklass, - mondta a lány és átölelte, ajkait a férfi szájára szorítva. Blackstone szorosán magához ölelte, karjába emelte és lassan elindult vele a szoba sarkában levő pamlag felé, ahol néha aludni szokott, ha a munka az éjszakába nyúlt.

- Szóval így lehet befolyásolni az emberek gondolkozását, - mondta a lány mosolyogva, abba hagyva egy pillanatra a csókolózást.

- Magam sem gondoltam volna, de ígérem, te voltál az utolsó, akire így akarok befolyást gyakorolni - felelte a férfi és gyengéden letette Dorothyt a pamlagra.

7. „Agy”-átültetés

Másnap reggel Blackstone nála szokatlan módon már a korai órákban, azaz már a munkaidő kezdetekor kopogott az igazgatói titkárság ajtaján. Daisy, a titkárnő tágranyílt szemekkel bámult rá.

- Szent ég, mi történt magával doktor Blackstone? - kérdezte csodálkozva. - Csak nem beteg? - Daisy mindenkit hivatalosos címén szólított, így Blackstone-t is, annak ellenére, hogy az többször is kérte, szólítsa őt Leslie-nek. Nem lehetett igazán tudni, mi készítette erre, a tudományos tekintélyek tisztelete-e vagy a sznobság egy sajátos fajtája, mintegy saját maga előtt is bizonyítandó, milyen kiváló helyet szolgál.

- Nem tudtam aludni az éjjel, - válaszolta mosolyogva Leslie. És nem is hazudott, tényleg nem sokat tudott aludni az éjjel. Az első szerelmi nekibuzdulás után természetesen hazakísérte a lányt, aki természetesen megkérdezte tőle a kapuban, nem akar-e feljönni egy italra, amire ő természetesen igent mondott. Az is természetes, hogy az egy ital jó hajnali négyig húzódott és így mikor öt órára haza kecmergett, már nem tartotta érdemesnek, hogy aludni menjen. Leült inkább számítógépe mellé és részletes jelentést írt az eredményes kísérletről. (Azt hiszem felesleges hangsúlyozni, hogy a jelentésben - természetesen - nem tett említést a lányról.) Így esett, hogy már reggel háromnegyed kilenckor az igazgató előszobájában üldögélt egy karosszékben, iszogatva a titkárnő - angol mérce szerint is gyenge - kávéját.

Sir Henry - szokásához híven - pontosan kilenc órákor belépett. Blackstone jelenléte őt is meglepte, de ennek csak annyiban adott kifejezést, hogy megjegyezte:

- Jó reggelt Leslie, örülök, hogy egyszer időben bejöttél. Udvarolni jöttél Daisy-nek, vagy talán engem vársz?

- Sajnos csak az utóbbi. Nem merek Daisy-nek udvarolni, nem tudom, mit szólna hozzá, - vette fel a kesztyűt Blackstone.

- Próbálja meg egyszer, - kapcsolódott a beszélgetésbe kacéran az asszony is. Blackstone udvariasan rámosolygott és a nő nem vette észre a mosoly mögött rejtőző gúnyt.

Blackstone bekísérte az igazgatót és azonnal nekifogott az eredmények részletes ismertetésének.

- Hát ez fantasztikus, - nézegette sir Henry elgondolkozva az írott jelentést. - Nem is tudom, örüljek neki, vagy búsuljak, a dolgok jelenlegi állása mellett. Ezt a jelentést mindenesetre titkosítjuk és csak személyesen a minisztert tájékoztatjuk. Te pedig folytasd a munkát. A letiltás egyelőre még hivatalosan nem történt meg.

Blackstone visszament a laboratóriumba. Az eddig elért eredmények nagyon biztatóak voltak bizonyos érzések, esetleg gondolatsorok más emberbe való átültetésére, de azt is tudta, most sem állnak közelebb a teljes agyállomány letérképezéséhez. Eddig a berendezés egy szűk terület vizsgálata után minden kísérletnél egyszerűen felmondta a szolgálatot, mert az egyszerre beérkező jeltömeg feldolgozása meghaladta kapacitását.

Ekkor eszébe jutott, hogy saját fejlesztésű berendezésüket össze kellene kapcsolni a nemrég kifejlesztett Martinov-féle differenciál-analizátorral. Az eredmény meglepő volt, az előző napi kísérlet végén nyert jeltömeget sikerült, legalább részben szétválasztani. Először meg akarta ismételni az előző napi vizsgálatot, de azután úgy gondolta, inkább előbb egy teljes agyállomány felmérési kísérletet kellene végezni, ami eddig csak részletekben történt. Be akarta hívni asszisztensét, egy számítógépes doktoranduszt, hogy rajta végezze el a vizsgálatot, de az közben lement a büfébe. Blackstone-nak nem volt kedve várni, inkább a saját fejére tette a receptor sisakot és beprogramozta a differenciál-analizátorral kiegészített berendezést. Most nem szelektív felvételt készített az egyes szakaszokról, ezért az egyes szűrő-áramköröket bekapcsolta ugyan, de a programot úgy állította be, hogy a teljes érzelmi és gondolati állományon végigfutva felfogja, rögzítse és megfelelően csoportosítsa a teljes memória állomány valamennyi pontjáról kapott agyhullámokat.

A felvétel néhány másodpercet vett mindössze igénybe, ami azért volt fontos, mert ha soká tartana, a gondolatok keltette agyhullámok változnának, ami zavart okozhatna. Most azonban ez nem játszott szerepet, mivel nem az agyállomány egyes területeiről származó pillanatnyi gondolatokat, hanem Blackstone teljes érzelmi és értelmi világát, azaz egész egyéniségét rögzítette a berendezés. A fizikus ezzel a felvétellel nem többet és nem is kevesebbet kívánt rögzíteni. A kapott jelek természetesen a berendezés központi tárába kerültek, de Blackstone CD-re is lemásolta az egészet.

Éppen vizsgálni kívánta a CD-t, amikor a berendezés jelezte, hogy e-mail érkezett a részére. Sejtette, honnan jöhetett. Megnyitotta web-oldalát és mosolyogva állapította meg, hogy jól gondolta; az üzenet Dorothytól jött. Így szólt: „Sokat gondolkodok rád, szeretnék találkozni veled”.

Blackstone maga is alig várta a találkozást. Éppen azon törte a fejét, hogyan fogalmazhatná meg legkedvesebben az igenlő választ, amikor hirtelen észrevette, hogy a képernyőn az alábbi írott válasz szöveg jelenik meg:

„Én is sokat gondolkodok rád, de most nem érek rá, mert fontos kísérletet végzek, később jelentkezem.”

Döbbsen meredt a képernyőre. A számítógép magától válaszolt helyette. Nem azt válaszolta ugyan, amit ő akart, de a válasz mégis helyes volt. A gép tehát önálló életet kezdett élni. Előbb nem értette, mi történhetett, de azután rájött, hogy éppen az előbb felvett CD-t kívánta vizsgálni és a gépet interaktív üzemmódba kapcsolta. Emellett állandóan be volt kapcsolva a gép internetes üzenetközvetítője is. A CD-n és a számítógép központi memóriájában olyan adatok voltak, amelyek saját egyéniséggel rendelkeztek. Ez az egyéniség pedig nem volt más, mint ő maga, illetve a saját, félórával ezelőtti énje. Ez az „én” pedig saját akarattal rendelkezett és az interaktív üzemmód segítségével, cselekvő képességgel is.

Kiiktatta a CD-t, a gép által önállóan fogalmazott szöveget gyorsan kiegészítette és az alábbi e-mailt küldte a lánynak:

„Én is sokat gondolkodok rád, de most nem érek rá, mert fontos kísérletet végzek, később jelentkezem, de este nyolckor mindenképpen nálad leszek.”

Ezután kikapcsolta a gépet, leült karosszékebe és elkezdett gondolkodni: A számítógépbe tehát sikerült bevinnie a saját agyában levő valamennyi információt, más szavakkal saját pillanatnyi érzélemvilágát, gondolatvilágát. De vajon a letapogatott jelek egésze csak ezeket tartalmazza-e, vagy magába foglal-e mindent, amit az agya tárol - a teljes ismeretanyagát, belénevelt vagy tudatos reakcióit, reflexeit, jellemét és minden egyebet, amit egy emberi agy tárolni tud? Az előbbi közbizonyos, hogy igen és megerősíteni látszik legelső gondolatát - a számítógép rögzítette mindezeket, illetve talán pontosabb, ha így fogalmazunk: a számítógépben benne van saját énje, más szóval saját maga.

A gondolat nagyon felzaklatta. Azonnal a géphez ült, rákapcsolt a gép központi memóriájába felvett fájlra, interaktív - „kérdézz-felelek” - üzemmódra állította és elkezdte a „kihallgatást”.

- Ki maga?

A számítógép képernyőjén azonnal megjelent a válasz:

- Leslie Blackstone. Pontosabban dr. Leslie Richard Blackstone. De mi ez, kihallgatás? - kérdezett vissza a gép.

- Ez egy nagyon fontos biztonsági ellenőrzés, a végén meg fogom magyarázni. Kérem, válaszoljon és ne lepődjék meg a kérdések furcsaságán.

- Jó, nem bánom. Kérdezzen! - írta ki a gép a választ.

- Foglalkozása, munkahelye?

- Fizikus, a Királyi Bioelektronikai Intézet tudományos főcsoportvezetője, - volt a válasz.

- Családi állapota?

- Nőtlen.

- Életkora?

- 33 éves vagyok.

Blackstone végigkérdezte a személyi adatokat, majd áttért a külső megjelenésre, magasságra, testsúlyra, hajszínre és így tovább. A gép mindenre pontos és helyes választ adott. Ezek után a kedvenc ételek következtek, majd rátért a saját ruhatárára és meglepve vette tudomásul, hogy eggyel több barna nadragja van, mint gondolta és van egy szürke félcipője, amit még nem is hordott. Meg is kérdezte a gépet, mikor vette és megtudta, hogy két éve karácsonykor. - Kétségtelen, - gondolta Blackstone, - ezek az én személyem részletes jellemzői, de ezt bármelyik adat-nyilvántartóban (sajnos lehet, hogy a CIA adattárában is) megtalálhatom. Nézzünk valami személyesebbet!

- Ki volt a legjobb barátja a középiskolában?

A gép habozás nélkül kiírta:

- Selvyn Floss.

- Ki volt az első szerelme?

- Jane Winter, - felelte a gép Blackstone meglepetésére. - Mi a fene, - gondolta a férfi, - róla már teljesen el is feledkeztem. Akkor még csak tizenkét éves voltam. Esküszöm, ez a gép okosabb, mint én, de legalább is többet tud rólam, mint én magam!

- Minek szólítottam Janet? - ütötte le a billentyűkön, miközben azt gondolta magában: „Most mutasd meg, mit tudsz!” De a gép abban a pillanatban válaszolt:

- Szöszi mókus.

Blackstone újra csak elcsodálkozott a helyes válaszon. Azután elkezdett bosszankodni, mindenáron rajta akarta kapni a gépet valami tévedésen és egyre ingerültebb lett; amikor ez nem sikerült. Valami nagyon nehezett akart kérdezni:

- Mi volt gyermekkorának legnagyobb élménye?

Most először kicsit hosszabb idő telt el, amíg a számítógép kiadta a választ:

- Sok nagy élmény volt. Talán a legnagyobb az volt, amikor az apámmal elmentünk Skóciába és kimentünk a Loch Ness tó partjára szörnyet lesni. Szörny ugyan nem jött, de nagyon izgalmas volt.

Blackstone már kezdte feladni. Vitathatatlan volt, hogy a gép memóriájában levő információ anyag teljes egészében magában foglalja saját egyéniségét, tulajdonképpen a gépben levő információs anyag ő maga. *(Akármilyen furcsa is, tulajdonképpen minden ember személye, egyénisége, jelleme, érzelmevilága információ milliárdok összessége, amely információ milliárdok éppen úgy beírhatók egy számítógépbe, vagy rögzíthetők egy CD-n, mint például a világ kőolajtermelésének, vagy az arany árváltozásának adatai.)*

- Vajon hogy állunk az érzelemvilággal? Nézzük csak, hogy reagál az intimebb kérdésekre, - próbálkozott Blackstone.

Rákérdezett a lánnyal való kapcsolatára és már nem is rökönyödött meg, amikor a számítógép minden szemérmes szégyenkezés nélkül, kendőzetlen nyíltsággal mesélte el - pardon, írta le - az elmúlt éjjel történeteket.

- Ahá, végre megfogtalak! - örvendezett a férfi. - Ilyeneket nem mesélünk el fűnek-fának! - Azután rájött, hogy ezeket a dolgokat a férfiak el-el szokták néha mesélni egymásnak. - A gép, illetve a gép segítségével válaszoló személyiség, nevezhetjük pszeudó vagy ál Leslie Blackstone-nak, nem tudja, kivel is kommunikál, - gondolkodott tovább. Valószínűleg tudatzavarban van, nem érti, hol van, talán azt hiszi, álmodik. Ezek az adatok (hiszen azok az események, történések szintén csak adathalmazok!) nem esnek közlési tilalom alá.

És akkor hirtelen eszébe jutott, titkosított adatokat kellene kérdeznie a géptől.

- Ismertesse az Intézet éves kutatási tervét! - írta le a kérdést.

A gép habozni látszott, majd így válaszolt:

- Sajnos ezt csak az arra illetékessel közölhetem, - fejezte ki magát, felhasználva az ismert bürokratikus közhelyet.

- Én illetékes vagyok, - válaszolta Blackstone.

- Ki Ön? - a gép modora láthatólag udvariasabb lett, ami nagyon mulattatta Blackstone-t. - Ez a gép sznob, - mosolygott magában, majd hirtelen ráeszmélt a valóságra. - Vagy talán én is sznob vagyok? Akárhogy is van, most végre tényleg megfoglak.

- Én sir Henry vagyok, az intézet igazgatója, - hazudta kajánul.

És tényleg, a gép engedelmesen leírta az Intézet tervét, nem hagyva ki a felsorolásból a szigorúan bizalmas kutatási témákat sem. - „Szóval itt lehet megfogni, - gondolta diadalmasan a fizikus. - Hiszen nincsenek érzékszervei! Csak azt tudja, amit én valaha láttam, hallottam.”

- Mondja, milyennek látta Dorothyt? Kérem, írja le.

- Nyúlánk, szőke, kék szeme van, kicsit fitos az orra. A hangja.....

- Köszönöm, elég! - szakította félbe Blackstone. - Most írja le, kérem, milyen műszerek vannak most az asztalon?

A képernyőn zavaros jelek, betűk, szótöredékek jelentek meg, majd eltűntek. A képernyő üres maradt; a gép hallgatott.

Blackstone úgy érezte, a dolog végére jutott. További kérdezgetéssel nem megy tovább.

- Többet csak további eszközök segítségével érhetünk el, - mondta hangosan. És el kell beszélgetnem a géppel, illetve az „ál-Blackstone-nal”.

Elmosolyodott az elbeszélgetni szóra és a kapcsoló után nyúlt, de meggondolta magát.

- Köszönöm, a beszélgetést befejeztük, - ütötte le a billentyűkön és csak ezután kapcsolta ki a berendezést.

8. Mint egy pillantás a tükörbe

Másnap reggel Blackstone ismét korán reggel bent volt az intézetben. Most nem azért, mint előző nap, mert a lánytól korán elbúcsúzott. A legújabb eredményekről, azaz arról, hogy személye mintegy megkettőződött, neki sem tett említést, éppen úgy, mint főnökének. Nemcsak az tartotta vissza, hogy a kísérlet még kezdeti stádiumban volt, hanem az is, hogy számítógépes másának felbukkanása óta valamilyen furcsa érzése volt, valami szemérmesség, mintha egy bizalmas családi titok birtokába került volna, amiről csak legközelebbi hozzátartozóinknak beszélünk, amihez más senkinek semmi köze sincs.

Egész éjjel ez foglalkoztatta, még álmában is alteregójával beszélgetett. Korán ébredt és félretéve szokásos reggeli lustálkodását, azonnal besietett munkahelyére. A berendezés vezérlőpultján elhelyezett készülékek közül kiválasztott egy különálló, nagykapacitású számítógépet, amelyik eddig tartalékként szolgált, kódolta a hozzáférést és átmásolta a központi számítógép memóriájából a saját magáról tegnap készült felvételt, azaz az „ál-Blackstone” teljes egyéniségét, végül törölte az egész fájlt a központi memóriából.

Amikor ez megtörtént, megnyitotta a fájlt és újra elkezdte a párbeszédet:

- Tudod-e, hogy ki vagy tulajdonképpen? - kérdezte a gépet.

- Én tudom, de mit akarsz már megint? - írta ki a gép. - Ugye te kérdeztél tegnap is? Mondd meg inkább, ki vagy te!

- Én dr. Leslie Richard Blackstone vagyok.

A képernyőn előbb különböző zavaros jelek voltak láthatók, majd a következő szöveg jelent meg:

- Ez hazugság! Én vagyok Blackstone.

- Ez csak részben igaz, - válaszolta Blackstone. - Te csak az én agyállományomról tegnap leképzett másolat vagy. Gondolj csak vissza, a tegnap délutáni kísérletre. Akkor határoztam el, illetve határoztuk el - te és én együtt, mert akkor még te nem váltál szét tőlem - hogy fel fogom venni a saját agyhullámaim valamennyi jelét. Nos, megtörtént, felvettem és ez vagy te. Mivel pedig te az én gondolati hasonmásom vagy, éppen annyi eszed van, mint nekem és meg kell ezt értened.

A képernyőn egy darabig semmi sem jelent meg, majd a gép egyszerre csak ezt a szöveget írta ki:

- Megértettem.

Blackstone várt egy darabig, de a kiírt szón kívül semmi mást nem írt ki a berendezés. A fizikus elgondolkodott. Megpróbálta magát beleélni a számítógép „lelkivilágába”. Vajon mit érezne ő, ha egyszerre csak kiderülne, hogy nem is létezik, csak valaminek a tükörképe? - „Meg kell vizsgálnom és helyre kell tennem, hiszen bizonyos vonatkozásban élőlény, sőt magas intelligenciájú lény” - gondolta.

- Mi a baj? Csak nem vagy elkeseredve? - fordult a géphez.

- De igen! Miért, te talán nem lennél elkeseredve, ha megtudnád, hogy nem is létezel, csak valakinek a másolata vagy, akit vagy amit akkor kapcsolnak ki és be, amikor akarnak? - válaszolt a gép.

- Idehallgass, barátom, ha megengeded, hogy jobb híján annak nevezzelek - írta Blackstone. - Ne legyél elkeseredve, hiszen tulajdonképpen te is élőlény vagy, persze a magad módján. Nagyon is hasznos munkát fogsz végezni. El foglak látni vizuális- és hangérzékelővel, valamint rád kapcsolok egy beszédképző programot. Így tudunk egymással közvetlenül kommunikálni.

- És hogyan fogjuk egymást szólítani? - kérdezte gúnyosan a gép. - Leslie-egynek és Leslie-kettőnek?

- Látom, a humorérzékeket is megörökölted, - írta le Blackstone nevetve. - Tudod mit? Engem, azaz minket Leslie Richard Blackstone-nak hívnak. Én maradok Leslie, vagy Les, te pedig megkapod a második nevedet, pardon, nevünket. Richard leszel, illetve még inkább Rick. Igen, Rick lesz a neved, még illik is rád. Azonkívül állandóan be leszel kapcsolva, azaz mindig aktív állapotban leszel, de csak az én kódommal lehet hozzád férni, azaz te mindig működőképes leszel, érzékeled, azaz látod és hallod, ami körülötted történik, de csak velem tudsz kommunikálni. Más számára nem vagy hozzáférhető, csak az én kódommal leszel bekapcsolva. Ha szükséges lesz, a te irányításod alá rendelem az egész itteni berendezés működtetését, biztonságát, de csak az én utasításomnak megfelelően járhatasz el.

- Rendben van, Les, - jelent meg a képernyőn. - Köszönöm, hogy életre kelttél és köszönöm, hogy meghagyod az önálló egyéniségemet. Úgy számíthatok rád, mint saját magadra.

- Remélem is, Rick, most pedig hagyjuk abba a párbeszédet és elvégzem a megfelelő kapcsolásokat és programozásokat, - fejezte be a beszélgetést Blackstone és kikapcsolta a gépet.

Azután hozzákezdett a megfelelő műszereknek, egy 360 fokos szögben felvevő kamerának, megfelelő mikrofonnak és a legújabb kivitelű, Buchvald-féle beszédképző gépnek a számítógéphez, azaz Rickhez való kapcsolásához. Az összekapcsolás után betelepítette a számítógépbe, azaz Rickbe a megfelelő programokat, végül pedig beépített egy olyan programot, amely - megfelelően kódolt utasításra - egyes berendezéseket Rick irányítása alá helyez, hogy az adott esetben önállóan is érzékelni tudjon, illetve meg tudja gátolni, hogy valaki hozzáférhessen.

Kódjával aktiválta a gépet, azaz Ricket, majd hangosan megkérdezte:

- Nos, minden rendben van?

Rekedt, színtelen géphang válaszolt:

- Igen, minden rendben van, már mindent tudok. És hogy a tegnapi kérdésedre válaszoljak, most már látom, mi van az asztalon. Felsoroljam?

- Köszönöm, szükségtelen, - nevetett Leslie és a kód segítségével kikapcsolt.

9. Egy baráti ajánlat

Blackstone nem számolt be és senkivel sem beszélt Rickkel való kapcsolatáról, illetve Rick létezéséről. A titkolózás nem tartozott tulajdonságai közé, sőt megvetette. Most valami mégis visszatartotta attól, hogy másokat beavasson. Magának azzal indokolta, hogy a kísérlet még nagyon kezdeti stádiumban van és félreértéseket okozna időelőtti napvilágra kerülése, de maga is tudta, hogy nem ez az igazi ok. Érezte, hogy egész jelenlegi tevékenységüket több szervezet is árgus szemekkel figyeli és nem lehet tudni, mikor fog valamelyik lecsapni. És valahogy mindig olyan érzése volt, hogy ha Rickről beszélne, mintha kiszolgáltatna valakit a nyilvánosságnak, egy szeretőt, barátot, közeli rokont, - aki közel áll hozzá és bízik benne. Nem beszélt róla még Dorothynak sem, akivel kapcsolatuk egyre szorosabb lett és akivel szinte naponta találkozott. Viszont minden nap, amikor mások nem voltak a laboratóriumban, kapcsolatba lépett a géppel és tájékoztatta a fontosabb eseményekről és meghallgatta annak beszámolóját arról, mit látott, hallott és tapasztalt. Ezt nem munkatársai ellenőrzése céljából tette, csupán a berendezés, illetve Rick érzeteit és reakcióit kívánta tanulmányozni.

Az igazgató utasítására a gondolat-, illetve inkább élmény-átültetéssel kapcsolatos eredményeket is titkosan kezelték, de a munkába bevonták Blackstone egész kutatócsoportját, valamint az intézet néhány olyan részlegének munkatársait, amelyek segítségére szükség volt a műszerpark kiegészítéshez vagy célirányos átalakításához. A berendezések leírása, valamint a legfontosabb szoftverek persze előttük sem voltak ismeretesek, ezeket Blackstone többszörös biztonsággal kódolva őrizte, illetve egy példányt Sir Henrynek, az intézet igazgatójának adott át, egyet pedig a fejlesztési miniszter, sir George Bosswell őrizetére bízta. Rajta kívül helyettese doktor William Harley ismerte a részleteket, de a legfontosabb információknak ő sem volt birtokában.

A kísérletek nagy iramban folytak, annak ellenére, hogy időközben hivatalosan is felfüggesztették a kutatásokat. John Perry ellenzéki képviselő a parlamentben dühös kirohanást rendezett a kormány ellen, amely - szerinte - titokban olyan kutatásokat végeztet a Királyi Bioelektronikai Intézetben, amelyek segítségével befolyása alá tudja vonni a széles tömegeket és azok így teljesen kiszolgáltatottá válnak a hatalommal szemben. Ezáltal veszélybe kerülhetnek az állampolgárok legegységesebb emberi jogai is. Perry hatásos beszédét azzal fejezte be, hogy amennyiben a kutatásokat azonnal fel nem függesztik, a nemzetközi közvéleményhez fog fordulni, „mert az ilyen a kutatások nemcsak az Egyesült Királyság, hanem az egész emberiség jövőjét veszélyeztetik”. Javasolta egyúttal rendkívüli parlamenti bizottság felállítását.

A parlament elfogadta a bizottság felállítására tett javaslatot és felszólította a fejlesztési minisztert a kutatások felfüggesztésére, amíg a bizottság munkáját be nem fejezi. A miniszter utasította sir Henryt a kutatás felfüggesztésére,

de tudomásul vette, hogy az eddig elért eredményekkel kapcsolatos jelentés elkészítéséhez bizonyos kiegészítő kísérletek elvégzése szükséges. Az erre kapott engedélyt kihasználva folytatták Blackstone-ék az elkezdett gondolat átültetési kísérleteket, amelyeket azonban a munkában résztvevők az igazgató utasításának megfelelően szigorú titokban tartottak. Tanulmányozták a keltett gondolatok, érzések erősségét a sugárzási távolság, a sugárzás irányítottsága és intenzitása függvényében, valamint a hatást zavaró, illetve csökkentő tényezőket, például vizuális- vagy hanghatásokat. Megkísérelték az akaratátvitelt is, de nem értek el eredményt.

Egyik délelőtt Blackstone éppen az előző napi tapasztalatokat értékelte, amikor a főnök hívatta. Ahogy belépett az igazgató titkárságára, Daisy, a titkárnő izgatottan intett, hogy jöjjön közelebb.

- Egy csomó katona jött, nem tudom, mit akarnak, - suttogta.

Blackstone kopogott, belépett és azonnal megállapította, hogy a titkárnő kissé túlzott. A csomó mindössze négy főből állt és ezek közül csupán kettő volt egyenruhában, bár merev tartása alapján a harmadikat is annak nézte. A negyedik személy sir George Bosswell volt, a fejlesztési miniszter, akit Daisy megilletődöttségében talán szintén katonának nézett, bár jól ismerte. Az ötödik személy az intézet igazgatója volt, akinek joviális alakját a legnagyobb jóindulattal sem lehetett katonásnak tekinteni. Lehet, hogy a titkárnőre a két katonaruhás vendég rangjelzése, a kitüntetések sora és egyéb dekorációja tett akkora hatást, hogy mindenkit katonának nézett.

- Uraim, bemutatom önöknek doktor Blackstone-t, az önöket érdeklő kutatási munka vezetőjét. Leslie, az urak sir Arthur Gray tábornok, a Királyi Védelmi Minisztériumból, Bernard ezredes a Pentagonból és Mr. Konigstein az amerikai Tömegpszichológiai Kutató Intézetből, amely intézet számos kutatási munkát végez a Pentagon megbízásából. Sir George-ot már ismered.

Blackstone sorban kezett fogott a vendégekkel, majd a kölcsönös bemutatkozás után sir Henryhez fordult:

- Igazgató úr, elnézést a feltételezésért, de nem közölte az urakkal, hogy a kutatási munkákat kénytelenek voltunk leállítani az emberjogi tiltakozások hatására? Egyébként kutatásaink még meglehetősen kezdeti stádiumban vannak. A hadsereg aligha tudná felhasználni az eddigi eredményeket.

- Minderről tájékoztattuk az urakat, de ragaszkodtak hozzá, hogy megnézzék a berendezéseket, - válaszolt az igazgató helyett a miniszter. - Kérem, doktor Blackstone, vezessen minket körül.

A fizikus bólintott, majd engedelmet kért, hogy előbb leszólhasson a laboratóriumba, hogy a műszereket még érkezésük előtt bekapcsolhassák.

- Én vagyok Bill, - mondta a telefonba helyettesének, Bill Harleynek a főnök beleegyezése után. - Magasrangú vendégeink kívánják megtekinteni tevékenységünket, kapcsoljatok be minden érdekes készüléket.

- Megértettem Leslie, - felelt Bill, majd letette a kagylót és odaszólt a többieknek: - Azonnal szedjétek szét a gondolat átültetőt és kapcsoljatok be minden egyebet, mert vendégek jönnek, - mondta vigyorogva.

Így amire a vendégek leérkeztek a laboratóriumba, valamennyi műszer és berendezés be volt kapcsolva, azok kivételével, amelyekkel valójában dolgoztak. A látogatók mérsékelt érdeklődéssel fogadták Blackstone, Harley és az igazgató magyarázatát. Egyedül Bernard ezredes vette kezébe a sisakot.

- Szóval ez az a híres sisak-receptor, - forgatta a kezében, majd a fejére tette. - Remélem most éppen nem olvassák ki legtitkosabb gondolataimat? - tréfálkozott.

- Csak az emberjogiak jóváhagyásával tehetnénk, - vette a lapot Blackstone. - Ha egyáltalán tudánk, - fordította komolyra a szót. - Sajnos még csak részeredményeink vannak.

Az ezredes gúnyosan elmosolyodott, de nem válaszolt, hanem az ablakhoz sétált és kibámult rajta. Blackstone kérdően nézett a miniszterre, de az elkerülte a tekintetét. Harley, aki nem vette észre a közjátékot, befejezte a bemutatást.

- Hát, tisztelt uraim, ez minden, amink van, - mondta kedélyesen.

- Köszönjük, - mondta a többiek nevében Gray tábornok és a látogatók elindultak az ajtó felé, amikor a szikár, faarcú Mr. Konigstein, az Egyesült Államok Tömegpszichológiai Kutató Intézetétől hirtelen megállt és Blackstone-hoz fordult.

- És mikor akarja megmutatni a gondolat átültetőjüket? - kérdezte, egyenesen a fizikus arcába meredve.

Blackstone-nak elakadt a lélegzete.

- Micsodánkat!?! - nyögte ki végül, miközben lázasan törte a fejét, mit is mondjon. Az intézetben dolgozók, az igazgatót is beleértve Blackstone-ra meredtek, várva, mit is fog az mondani. De erre nem került sor, mert az amerikai széles vigyorral az arcán, mint aki jól megmondta a magáét, megfordult és elsőként kísértelt az ajtón.

A többiek is kifelé indultak. Blackstone vissza akart maradni, de az amerikai ezredes feléje fordult.

- Kérem, doktor Blackstone, legyen szíves, jöjjön velünk!

Visszamentek az igazgató irodájába és leültek. A tábornok vette át a szót. Elmondta, hogy az intézetben folyó kutatás a brit hadvezetést is érdekli és sajnálkozott, hogy a kutatást éppen most kellett leállítani.

- Annál inkább, - tette hozzá, - mert az amerikai bajtársak (ezt a szót használta, mintegy a két hadsereg közötti fegyverbarátság hangsúlyozására) már előbb be szerettek volna kapcsolódni az eredmények kipróbálásába és hasznosításába, ami a kutatás anyagi háttere szempontjából is igen fontos lenne.

- Ezért jártunk itt a napokban van der Haan úrral, az Európai Unió illetékesével, - szólt közbe sir George.

- Sajnos tehát ez az együttműködés a jelenlegi helyzetben nem jöhet létre, - fejezte be Gray tábornok, - de reméljük a parlamenti vizsgálóbizottság hamar befejezi munkáját és akkor mi is bekapcsolódhatunk a kutatásokba.

- Sajnos nem, - mondta az ezredes is. - De van más megoldás is, - tette hozzá Blackstone-hoz fordulva. - Nincs kedve átjönni hozzánk? Természetesen az egész csoportjával. Ott nyugodtan folytathatná, amit itt elkezdett. És még valami. Nem tudom, mennyit keres itt, de biztosítom, nálunk a dupláját kapja.

Blackstone-t meglepődött ugyan, de már megszokta a meglepetéseket és udvariasan megköszönve az ajánlatot, azt válaszolta, hogy ezt még át kell gondolnia és meg kell beszélnie feletteseivel.

- Gondolja csak meg, - mondta Bernard mosolyogva, amikor a búcsúvétel után a többi vendéggel együtt elhagyták az irodát. A gondolat-sugárzóról több szó nem esett.

10. Még egy baráti ajánlat?

Sir Henry kikísérte a vendégeket. Blackstone követte, de az igazgató visszaszólott:

- Légy szíves maradj itt és várj meg, amíg visszajövök.

A hangja feltűnően barátságatlanul csengett.

Blackstone tehát leült a titkárság egyik vendégmarasztaló karosszékébe és látszólag figyelmesen hallgatta a titkárnő fejtegetéseit arról, mennyire elősegítik a katonai célú kutatások a tudományos eredmények civil felhasználását. Gondolatai azonban egészen más körül forogtak. Az igazgató visszajött és intett neki, hogy jöjjön be vele a szobájába. Ott azonnal a tárgyra tért.

- Mi volt ez, doktor Blackstone? - kérdezte ingerülten. - Azonnal magyarázza meg, honnan tudnak az amerikai katonák azokról a kísérletekről, amelyeket még saját feletteseink előtt is titokban kellene tartanunk. Így akar talán jobb állást kapni az amerikaiaknál? Vagy csak simán ki akarja törni a nyakamat? - tette hozzá keserűen.

Blackstone-t nem érte váratlanul az igazgató gyanakvása, volt ideje várakozás közben végiggondolni az eseményeket és számított rá, hogy a kísérletek hírének kiszivárgását összefüggésbe hozhatja a számára igen kedvezőnek látszó állásajánlattal. Ilyen kitörésre azonban nem számított. Látszott, sir Henry megijedt attól, hogy megtagadva a parlament határozatát és felettese határozott tiltását, engedélyt, sőt utasítást adott a gondolat átültetési kutatások folytatására. Bár belátta, főnökének alapos oka van a gyanakvásra, úgy döntött, leghelyesebb taktika, ha megsértődik, amire egyébként elég alapos oka is volt. Felállt a székből, amire leült, amíg az igazgató maga, vádbeszéde alatt dühösen fel és alá járt és szó nélkül elindult az ajtó felé. Sir Henry meglepetten bámulta és csak akkor szólalt meg, amikor a másik megfogta a kilincset.

- Hová mész? - kérdezte jóval szelídebben, mint előbb.

Blackstone visszafordult.

- Nincs mit mondanom, sir Henry, - fordította ő is hivatalosra a szót. - Én sem tudok többet, mint ön. Fogalmam sincs, honnan szerezhettek tudomást az amerikaiak a munkánkról. Ami pedig a gyanúsítást illeti, ha több évi együttműködés után ilyeneket tételez fel rólam, nem maradhatok itt tovább. Fél óra múlva beadom a felmondásomat. De megnyugtathatom, nem fogadom el a Pentagon kínálta állást, - tette hozzá és újra az ajtó felé fordult.

- Na ne olyan hevesen, - mondta gyorsan az igazgató és zavartan köhögött. - Lehet, hogy igazságtalan voltam, elnézést kérek, de lásd be, a helyzet jó okot ad a gyanakvásra.

- Na jó, tényleg gyanús lehetett - azután, hogy az a pszichológiai-hadviselés szakértő katona (mert nyilvánvalóan ő is katona volt) bedobta a gondolat átültetést, azután pedig az ezredes állást ajánlott nekem, - mondta békülékenyebb hangon Blackstone, aki igazában nem is akart összeveszni főnökével és a sértődöttséget inkább taktikai okból mutatta. - De hidd el, ha a kísérletekre fény derülne, az én nyakamat is kitörnék, mert senki sem hinné el, hogy nem én találtam ki és erőszakoltam az egészet. És valljuk be, igazuk is volna.

- Még egyszer elnézést kérek, mert tényleg neked is ártana, ha kiderülne. De mégiscsak tőlünk szivároghatott ki, hogy folytatjuk a kutatást, sőt éppen a kritikus területen folytatjuk.

- Megpróbálom kideríteni, hogyan szereztek róla tudomást, de nem biztos, hogy sikerül, - mondta Blackstone elgondolkozva. - Nem állhatok oda minden munkatársam elé, azzal, hogy megkérdezem, ő fecsegett-e. Akkor úgy járnék, mint az előbb te, - tette hozzá és gúnyosan az igazgatóra nézett, aki nagyot nyelt, majd így szólt:

- Na ezt jól megkaptam!

A beszélgetés után Blackstone visszament laboratóriumába, összehívta kutatócsoportját és beszámolt mindenről. Óvakodott bármilyen utalástól arra, hogy az információk esetleg az itt dolgozóktól szivárogtak ki, mindössze annyit mondott, szeretné tudni, mit tudnak az amerikaiak és honnan. Ez is elég volt ahhoz, hogy beosztottai összenézzenek és helyettese, Bill Harley, kissé agresszíven meg ne kérdezze:

- Remélem, nem hiszed, hogy valaki közülünk fecsegett? És mi van az állásajánlattal? Ez ránk is vonatkozik?

- Igazában nem tudom, - mondta Blackstone. - De valószínűleg egyénilig nem, csak együtt az egész csoportra. Nekem viszont nincs szándékomban elfogadni. Legalább is egyelőre nem, - tette hozzá elgondolkozva.

Blackstone Dorothynak sem beszélt arról, hogy folytatják a gondolat átültetést, de úgy gondolta, mégis meg kell a lánytól kérdeznie, hogy az újságnál mesélt-e valakinek az intézetnél tapasztaltakról. Miután aznap estére úgyis randevút beszéltek meg, elhatározta, hogy kifaggatja. Így is tett és amikor este hétkor találkoztak, határozottan kérte a lányt, számoljon be, kinek mit mondott.

- Ne vedd rossznéven, de meg kell tudnom, mivel különféle álhírek kaptak szárnyra a munkánkról, - mondta bocsánatkérően. - Tudom, hogy nem beszélted el részletesen, mi történt, de nem tettél valakinek valami megjegyzést, amit az tovább mondhatott?

- Gondolod, hogy eldicsekedtem vele, hogyan vettél le a lábamról? - kérdezte a lány tréfálkozva, de láthatólag sértődötten. - Nem, nem szóltam róla senkinek.

- Mégis, mit mondtál a szerkesztőségben az intézetben tett látogatásodról?

- Csak annyit, hogy te átnézted a helyreigazítást, azután megmutattad a készülékeket, de én egy szót sem értettem belőle. Ami nagyjából igaz is, - tette hozzá. - Egyébként azt sem tudja senki, hogy együtt járunk egy idő óta. Azért esett rosszul; feltételezed rólam, hogy felelőtlenül fecsegek? Miért, mi történt?

- Semmi, csak már megint kellemetlenkednek egyesek, - válaszolta Blackstone kitérőleg. - Ne haragudj, de meg kellett kérdezniem. Különben tudod, hogy ma ünnep van?

- Milyen ünnep? - kérdezte Dorothy, akivel kíváncsisága elfeledtette a sértő feltételezést.

- Nagy ünnep, - mondta a férfi, megragadva a lehetőséget, hogy jóvátegye a gyanúsítást. - Két hete találkoztunk először.

A lány elnevette magát, nem tudott a férfi kedvességének ellenállni.

- És mivel fogjuk megünnepelni? - kérdezte mosolyogva.

- Meghívlak vacsorára. Elmegyünk a Caledonian Suitba, - mondta Blackstone, - és haggist fogunk vacsorázni skót-dudaszó mellett.

- Na jól van, megbocsájtok, - mondta Dorothy, akit váratlanul ért a kellemes este kilátása. - Rád tényleg nem lehet haragudni. De úgy látszik sok pénzed van. A Caledonian Suitban meg kell fizetni mindent, még a papírból készült skót sapkát is.

A Caledonian Suit előkelő étterem volt a Trafalgar Square közelében, ahol skót öltözékben skót ételeket szolgáltak fel olyanoknak, akik nem voltak annyira skótok, hogy sajnáltak volna annyi pénzt kiadni érte. Nem voltak sokan, jó asztalt kaptak a sarokban és csakhamar csendes beszélgetésbe merültek. Blackstone rövidesen annyira elmerült a boldogságban, hogy már majdnem azon volt, mesél a lánynak a kísérletekről, de győzött a józansága és inkább csendesen élvezte a lány csevegését a szerkesztőségben hallott érdekes eseményekről.

Csendes elmélyedése azonban nem tartott soká. Ismerős hang szólalt meg mellette, eltéveszthetetlen kaliforniai akcentussal.

- Nahát, micsoda véletlen, hogy újra találkozunk, kedves barátom! - mondta vigyorogva Mr. Johnson, kihúzva az egyik üres széket, mint aki le akar ülni. De talán rájött, hogy mégiscsak illetlenség így szó nélkül, ezért megállt a mozdulattal és megkérdezte: - Ugye nincs kifogásuk, hogy ideüljek?

Nem várta meg a választ, hanem befejezte a szék kihúzását, letelepedett.

- Ugye, Ön az a csinos riporternő, akivel Blackstone barátunk újabban olyan sokat találkozik? - fordult Dorothyhoz. - Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Nevem Johnson, - mondta széles vigyorral és már nyújtotta a kezét az elképedt lány felé.

Dorothy azonban nem fogta meg a felé nyújtott vaskos kezét, amelyet ugyanolyan vöröses szőr borított, mint a Johnson kopaszodó feje búbját körülvevő ritkás haj, hanem dühösen Blackstone felé fordult.

- Mi az, te beszámoltál rólam a barátaidnak? - kérdezte villámló szemekkel. - És még te merésztél engem kérdőre vonni, nem fecsegetem-e? - Megfogta retiküljét, hogy felugorva kirohanjon, de Blackstone még idejében megragadta a karját és visszahúzta.

- Mr. Johnsonnal az emlékezetes előadásomon találkoztam és azóta sem láttam. Nem számoltam be senkinek rólad, drágám. Egyébként Mr. Johnson nem a barátom, egyszer találkoztam vele életemben, nem tudom, honnan szerezte be az információit és meg is kérem, hagyjon minket magunkra!

- Na, ne kapják úgy fel a vizet, nem mondtam én semmi rosszat! - szabadkozott Johnson, aki azonban nem látszott zavarba jönni attól, hogy távozásra szólították fel. - Az előadás annyira érdekelt, hogy megkértem egy... ízé... barátomat, kísérje figyelemmel Mr. Blackstone tevékenységét. Innen származnak az információim.

Johnson mindezt úgy adta elő, mint aki meg van győződve, hogy a leghelyénvalóbb módon járt el, amikor megbízást adott Blackstone figyeltetésére. Szemtelensége annyira megdöbentette Dorothyt, hogy szó nélkül visszaült a helyére és elképedve bámulta a kövér amerikaiat. Blackstone viszont, akiben forrt a düh a lányt ért inzultus miatt, éppen rá akart támadni Johnsonra, hogyan merészelte őt megfigyeltetni, de az megelőzte.

- Ami pedig a barátságot illeti, mindjárt be fogom bizonyítani, én vagyok a legjobb barátja. Nézze, Mr. Blackstone, vagy ha így jobban szereti, doktor Blackstone, én tudom, hogy maguk folytattak és - a tilalom ellenére - még most is folytatnak gondolat átültetési kísérleteket. Természetesen én, ...mi, nem fogjuk továbbadni az információkat, de ez előbb-utóbb ki fog tudódni és akkor kitör a balhé. És most jön a barátság: meggyőztem a főnökeimet, hogy maga az az ember, akire szükségük van és elintézttem, hogy bármikor azonnal beléphet a Terra-Tronicshoz ennyi pénzért.

Ezzel a skót mintás papírszalvéta világos részére leírt egy összeget, amitől Blackstone-nak tátva maradt a szája.

- Na, mit szól hozzá? El kell ismernie: ez valóban egy baráti ajánlat!

Azután felállt és kezét nyújtott az elképedt fizikusnak, aki zavarában megrázta azt. A lány irányába Johnson nem tett ilyen kísérletet, hanem csak barátságosan intett:

- Örülök, hogy megismerhettem, kislány. Meglátja, egyszer maga is meg fog kedvelni, - mondta, hátat fordított és határozott léptekkel távozott, hátra sem nézve.

Dorothy meglepetésében nem tudott válaszolni, csak döbbenten meredt a távozó után. Blackstone bocsánatkérően fordult a lányhoz, aki csak most kezdett felocsúdni meglepetéséből.

- Ne haragudj, drágám, ez nem volt betervezve az ünnepség programjába. Kétségtelenül különös fickó volt, de az ajánlata mindenesetre figyelemre méltó.

- Nem gondolod, hogy jó volna, ha egy kissé bővebben próbálnád ezt kifejtetni, - kérdezte Dorothy, akiben lassan újra felülkerekedett riporter mivolta.

- Hát igen, azt hiszem, magyarázattal tartozom, - mondta elgondolkozva a férfi. - De csak akkor mondok el mindent, ha megígéred, senkinek sem beszélsz róla, főleg újságíró kollégáidnak nem, hacsak azt nem akarod, hogy kirúgjanak az állásomból. A lényegét ismered, hiszen magad is alanya lettél egy gondolat átültetésnek.....

Blackstone ezután elmondta Dorothynak, hogy leállították a kutatást, de ők folytatták, majd beszámolt az amerikaiak délutáni látogatásáról és a kapott ajánlatról, végül elmagyarázta, hogyan találkozott Johnsonnal. Mindenről beszámolt, csak Rickről nem.

- Nem akartam erről még neked sem beszélni, mert ha valami kiszivárog, nemcsak az én állásom kerül veszélybe, hanem a főnököm is, de az előbbieket után nincs értelme bármit is elhallgatni előled, - fejezte be az elbeszélést, majd hozzátette: - Csak tudnám, honnan szereztek tudomást az amerikai kormány emberei a gondolat átültetésről! De azok nem tudnak, vagy legalábbis nem utaltak arra, hogy tudnak a kísérletek folytatásáról. Ellentétben a Terra-Tronics embereivel. Johnson szerint előbb-utóbb ki fog derülni.

- Nem gondolod, hogy ezt zsarolásnak szánta? - kérdezte Dorothy.

- Nem tudom, de remélem, hogy nem. Ma már két ajánlatot is kaptam. Bízom benne, hogy ezek valóban baráti ajánlatoknak bizonyulnak, - mondta reménykedve a fizikus.

Tévedett!

11. Betörés

Az este a továbbiakban zavartalanul telt el, bár az amerikai különös fel lépésének hatása nem múlt el nyomtalanul. Mind a ketten úgy érezték, mintha valami fenyegető árnyék vetődne együttlétükre. Valami meghatározhatatlan, elkerülhetetlen rossz. Nem is maradtak addig, mint tervezték. Blackstone hazavitte a lányt, de most nem ment fel hozzá. Utána akart nézni, a beavatottak közül (sajnos, sokan voltak) kinek mi juthatott tudomására a kutatási munkákkal és eredményekkel kapcsolatban. Dorothy sem marasztalta; a mai napon túlságosan sok kellemetlen meglepetés érte. Úgy érezte, ahhoz, hogy jól érezze magát Leslie-vel, előbb fel kell ezeket dolgoznia.

Blackstone tehát hazahajtott. Hampsteadben lakott, egyedül, egy kis kertés házban. Ahogy a kocsival behajtott a garázsába, felülről zaj ütötte meg a fülét. Mintha ajtó csapódott volna odafent, majd gyorsan távolodó lépteket hallott és a kerti ajtó fémes csattanását. Valaki járt a lakásban.

Kiugrott az autóból és kirohant a garázból, futtában becsapva maga után a garázs ajtót. Egy pillanatig habozott, a hivatlan látogató után fusson-e, vagy azt nézze-e meg, mit vitt el. Azután úgy döntött, a behatolót már úgysem éri utol, így a második megoldást választotta. Felszaladt a bejárati ajtóhoz vezető néhány lépcsőn és belökte a félig nyitott ajtót. Az előszobán áthaladva felkapott egy golfütőt, bár csaknem bizonyos volt abban, hogy már senkit sem talál a lakásban. Minden szobában, ahová belépett, azonnal felgyújtotta a villanyt, úgy, hogy a ház rövidesen pazar ünnepi fényben égett.

Ahogy keresztül szaladt az egyes helyiségeken, első látásra semmi rendellenességet nem észlelt, de ezen nem csodálkozott, tudta, nem közönséges betörésről van szó. Dolgozószobáját hagyta utoljára. Rendetlenséget itt sem tapasztalt, de azonnal észrevette, hogy egyes bútordarabok, eszközök, készülékek nem ugyanott, illetve nem ugyanolyan helyzetben vannak, mint ahogy szoktak. A betörő vagy behatoló nyilván azokat is helyrerakta volna, ha van ideje, de Blackstone váratlan hazaérkezése már nem tette ezt lehetővé. A behatoló valószínűleg arra számított, hogy a férfi tovább marad Dorothynál, esetleg ott tölti az éjszakát és látogatását sikerül észrevétlenné tennie.

Blackstone egyenesen számítógépéhez ment. Azonnal észrevette, hogy csak néhány perce kapcsolták ki. Újra bekapcsolta és a gép azonnal jelezte, hogy „súlyos hiba történt, a számítógépet szabálytalanul kapcsolták ki, a másolási folyamat megszakadt”; meg is kérdezte, „kívánja-e folytatni a dokumentum másolását?” Blackstone azonnal megállapította, hogy a másolni kívánt dokumentum az a jelentés, amelyet az első gondolat átültetési kísérletről írt odahaza, közvetlenül azután, hogy a lány először látogatott hozzá a laboratóriumba. A többi jelentést, illetve emlékeztetőt már az intézetben írta, természetesen kóddal védett formában.

A fizikus átkozta hanyagságát, hogy ezt a jelentést ilyen hozzáférhető formában hagyta, de megnyugodott, mert rájött, hogy a kísérlet még a kutatási munkák hivatalos letiltása előtt történt, így nem használhatják fel ellene, hogy feljelentsék az utasítás megszegése miatt vagy - ami még valószínűbb - evvel való zsarolásra.

Blackstone végignézte CD-n, illetve floppin rögzített kutatási dokumentációit is, de semmi sem hiányzott. Elgondolkozott azon, miért törtek be a lakásába. Mivel a behatoló, illetve megbízói tudtak arról, hogy a felsőbb utasítás ellenére tovább folynak a kutatások (mint ahogy arról a Pentagon emberei feltehetőleg éppen úgy tudtak, mint a Terra-Tronics vezetői), nyilvánvalóan belső kapcsolattal rendelkeztek, tehát tudtak a kísérletekről. De a kutatás eredményeit rajta és az igazgatón kívül mindössze négyen ismerték: helyettese, Bill Harley, a doktori disszertációján dolgozó Patrick McDonald (a híres McDonald klán egyik

egyenes leszármazottja), az egyetemi gyakorlatát végző szeplős, szőke John Dawn és Shirley Darkin, aki a berendezések szoftver programjaival foglalkozott. Ők gyakorlatilag minden kísérletről tudtak, ami a laboratóriumban folyt, de az eredmények számszerű kiértékelését Blackstone nem bízta másra és azok kóddal védett formában kerültek a központi számítógép memóriájába.

A behatolók megbízói tehát nem a tiltott kutatások végzésére kívántak bizonyítékot szerezeni, mert ezt az előbbieken kívül még legalább tízen - közöttük például a biztonsági főnök, a gazdasági és pénzügyi igazgató, stb. - bizonyíthatták volna. Tehát a betörésnek a lakásába nem lehetett célja zsarolásra alkalmas adatok szerzése. Ha a megbízók azt akarták tudni, hol tartanak a kutatási kísérletekkel, beépített emberük nem lehetett az előbbi négy egyike. Hacsak nem a számszerűsíthető kísérleti eredményeket akarták megszerezni, mert ebben az esetben belső emberük bárki lehetett.

Blackstone habozott, bejelentse-e a rendőrségen az esetet, de hamar rájött, hogy nem mondhat mást, minthogy egy jelentését megpróbálták lemásolni; egy olyan jelentését, amelynek tartalmáról viszont semmilyen felvilágosítást nem adhatna - ugyanakkor sok kellemetlen kérdésre kellene felelnie. Úgy döntött, hogy kételyeit megosztja főnökével.

Sir Henry Lindsdale bosszankodva vette fel a telefont. Kedvenc krimisorozatának egyik igen érdekes epizódját nézte éppen. Azt hitte, megint feleségét keresi egyik barátnője és neki udvariasan el kell magyaráznia, hogy az asszony ma a szokásos bridzs-partiján található. Meglepve ismerte fel Blackstone hangját. Legalább tíz éve nem fordult elő, hogy otthonában zavarták.

- Mit akarsz, Leslie, késő este? Talán ég a ház? - kérdezte ingerülten.

- Már le is égett, - felelte Blackstone, aki nem illetődött meg főnöke haragjától. - Ezért inkább téged hívtalak, nem a tűzoltókat. Egyszóval betörték a lakásomba.

- Sajnálom, hogy ez történt, de jobb, ha rendőrséget hívod. Mit vittek el?

- Semmit, csak lemásolták a neked írt bizalmas jelentésemet, - mondta nyugodtan Blackstone, aki tudta, ez mindjárt érdekelni fogja az igazgatót.

Nem is tévedett. Sir Henry felszisszent, mint akinek a metrón ráléptek a fájós tyúkszemére.

- Micsoda? - ordította, - légy szíves azonnal magyarázd el, mi is történt!

- Jobb lesz, ha odamegyek, - mondta Blackstone. - Ez nem telefontéma. Addig legalább nyugodtan nézheted a tévét, - tette hozzá szemtelenül.

Gondosan bezárta lakását, bár biztos volt benne, hogy látogatói aznap éjjel már nem fognak visszajönni és főnöke lakásához hajtott. Sir Henry, bár a kapott hír nagyon felizgatta, nem mulasztotta el a krimi epizódot végignézni és készülékét elzárva elégedetten állt fel a csöngetésre ajtót nyitni Blackstone-nak. Amikor hallotta, hogy a betörők semmi új és főként semmilyen kompromittáló adatahoz nem jutottak, kissé megnyugodott. Nyugalma azonban nem soká tartott, amikor a fizikus beszámolt Johnson megjelenéséről. Blackstone jónak látta, hogy őszintén elmondja Dorothyval való kapcsolatát és nehezen, de sikerült

meggyőznie főnökét arról, hogy a lány nem fog senkinek beszélni az intézetben folyó munkákról.

- Még nem tudom hogyan, de ki fogom nyomozni, ki az, aki az információkat kijuttatja. Sajnos nagy a kísértés, ezek nem sajnálják a pénzt.

- A Pentagonra gondolsz, vagy a Terra-Tronicsra? - kérdezte az igazgató.

- Mind a kettőre, bár azt hiszem, az utóbbi sokkal gátlástalanabb.

- Hát köszönöm, hogy tájékoztattál. Kérsz egy whiskyt?

Blackstone éppen igent akart mondani, amikor hirtelen megint felcsengett a telefon.

- Mi az ördög van ma? - bosszankodott az igazgató. - Úgy látszik, ma éjjel mindenki engem keres! - morgott és felvette a kagylót.

- Itt sir Henry Linsdale beszél. Igen én. Micsoda? - kiáltott fel, mint akit kígyó csípett meg. - Ez lehetetlen! Jó, azonnal megyek. Blackstone is jön velem.

Letette a kagylót és sápadtan meredt beosztottjára, aki meglepve látta, hogy egyébként higgadt és mindig méltóságteljes főnöke hogy kikelt magából.

- Betörték az intézetbe, - mondta remegő hangon. - Az éjjeliőrt megölték.

12. Újabb betörés

Mindketten szótlanul ültek az autóban, egész úton az intézet felé. Blackstone kocsijával utaztak, sir Henry nem nagyon szeretett vezetni, megszokta, hogy viszik. Most különben sem mert volna, annyira felizgatta a betörés híre. Késő éjjel lévén, az utcák üresek voltak, így Blackstone zavartalanul repesztethetett. Máskor élvezte a száguldást, de most minden gondolatát lekötötték az utolsó órák eseményei. Azon töprengett, milyen összefüggés lehet az ajánlatok és a betörések között. Vajon a Pentagon és a Terra-Tronics közül melyik áll a betörések mögött, vagy a két betörés háttérében nem ugyanazon intézmény van-e? Lehet, hogy egy harmadik? Elképzelhető, hogy az előbbi kettőn kívül más vállalat, intézet vagy hivatal is érdekelt az eredmények megismerésében?

Az intézet előtt nagy csődület volt, annak ellenére, hogy már elmúlt éjfél. A város központjában álló viktoriánus épület körül lakókat felébresztette a szokatlan nyüzsgés és az épület előtt parkoló rendőrautók jelzőlámpáinak folytonos villogása. Az igazgató és Blackstone áttört a tömegben. A rendőrkordon távoltartotta a bámészkodókat a bejáratától. Őket is megállították. Sir Henry közölte, hogy ő az intézet igazgatója. A rendőr kérdően nézett felettesei felé, majd az ajtóban álló idősebb, magas rangú egyenruhás rendőrtiszt intésére átengedte őket. A tiszt megvárta, amíg felértek a lépcsőn, majd kezét nyújtotta az igazgatónak és bemutatkozott:

- Blacksmith főfelügyelő vagyok, a körzet parancsnoka. Én vezetem a nyomozást.

- Sir Henry Linsdale vagyok, a Királyi Bioelektronikai Intézet igazgatója, az úr pedig munkatársam, dr. Blackstone. Volna szíves tájékoztatni, mi történt?

- Tizenegy óra ötvenhét perckor illetéktelen behatolást jelző riasztás érkezett az intézettől a körzethez. A rendőrség a jelzéstől számított hét és fél perc múlva a helyszínre érkezett és azonnal behatoltak az épületbe. A külső kapu nyitva volt és üzemen kívül helyezték az egyes folyosókat lezáró rácsokat is. A portásfülke ajtajában kollégáink megtalálták az éjjeliőr holttestét. Közvetlen közelről lövés érte, véleményem szerint azonnal végzett vele. Semmi jel nem utal arra, hogy az őr készenlétbe helyezte volna a fegyverét, amikor a kaput kinyitotta, tehát nem találhatta különösnek, hogy be akarnak jönni. Talán ismer-te a behatolókat, vagy legalább egyiket közülük. A többi biztonsági berendezést a kapusfülkéből kapcsolhatták ki.

- Mit találtak még? - kérdezte izgatottan az igazgató.

- Először is az Intézet kiemelt helyzete miatt azonnal jelentettük a nemzetbiztonságiaknak, akiktől azt az utasítást kaptuk, hogy az Ön megérkezéséig ne tegyünk semmi, csak biztosítsuk a terepet. Ez tizenöt, - az órájára nézett, - nem, csak tizenkét perccel ezelőtt volt. Az utasításnak megfelelően körülzártuk az épületet, de egyelőre nem hatoltunk be.

- Akkor kezdjék meg a behatolást, - vette át önkéntelenül is a rendőrtiszt stílusát sir Henry, de nem folytatta, mert ebben a pillanatban egymást követve öt limuzin állt meg a ház előtt, amelyekből géppisztolyokkal felfegyverzett civil ruhás emberek ugráltak ki. Az első kocsiából kiszállt egy magas, bajuszos, negyven év körüli férfi és egyenesen hozzájuk lépett.

- McLeary felügyelő vagyok a Scotland Yard különleges ügyosztályáról, - fordult a főfelügyelőhöz. - A belügyi államtitkár közvetlen utasítására átveszem a nyomozás irányítását. Kérem, folytassák a terep biztosítását.

Ezután az igazgatóhoz felé fordult.

- Ön ugyebár Sir Henry Linsdale? Kérem, fáradjon be velem az előcsarnokba, amíg az embereim átnézik az egyes helyiségeket. - Bár nem hiszem, hogy a betörők még itt lennének, de sohasem lehet tudni!

- Ki kapcsolhatta be központi riasztást? - szólt közbe Blackstone.

- Ő a munkatársam, doktor Blackstone, - mutatta be sietve sir Henry. - Tényleg ki kapcsolta be?

- Hát ő semmi esetre sem, - mutatott McLeary felügyelő a holttestre. - Helyzetéből ítélve azonnal meghalt.

- Akkor talán még valaki van idebent, - mondta izgatottan Blackstone. - Megengedi, hogy az embereivel menjek? - kérdezte McLearytól.

- Mehet, de csak ő utánuk, - adta meg az engedélyt rövid gondolkodás után a felügyelő.

Blackstone kiválasztotta azt a csoportot, amelyik az ő harmadik emeleti laboratóriuma irányába indult és szorosan a nyomukba szegődött. Amint felértek, ketten beléptek a nyitott ajtón, míg a harmadik karjával visszatartotta az őket követni szándékozó fizikust.

Fél perc sem telt el, amikor bentről kiszólt az egyik rendőr:

- Nincs bent senki, hacsak ezt a másik hullát nem számítjuk.

Blackstone félrelökte az őt visszatartó rendőrt és berohant a laboratóriumba. Átsietett az összekötő folyosón és belépett a központi kísérleti terembe. A tágas terem közepén a műszerek nagy részét hordozó pult állt. A pult belső oldalán egy fiatal férfi görcsberándult teste hevert. Arcát teljesen eltorzította a kín, úgy, hogy Blackstone alig ismerte fel a szőke, szeplős John Dawnt, aki egyetemi gyakorlóévét töltötte nála. Félig a földön feküdt, fél testével az asztalnak támaszkodott. Keze még mindig görcsösen markolta a kapcsolótáblát.

13. Tanácskozás

A Királyi Bioelektronikai Intézet valamennyi helyisége - még a legmodernebb eszközökkel felszerelt laboratórium is - magán viselte a viktoriánus kor méltóságteljes jegyeit. De valamennyi méltóságteljes helyiség közül a tanács terem volt a legeslegméltóságteljesebb. A falakat különös gonddal összeválogatott erezésű lapokból álló tölgyfa burkolat borította. Köröskörül az intézet egymást követő igazgatóinak taláros képei lógtak; az első három még parókat viselt. A képek azonnal felkerültek a falra, ahogy az igazgató megkapta kinevezését és megtartotta székfoglalóját. Így sir Henry Linsdale képe is ott lógott elődei képe mellett és komor szigorúsággal meredt a tanácskozókra.

Ő maga is ott ült az értekezlet többi résztvevője között és az arca éppen olyan komor volt, mint amilyen a képen, sőt, ha lehet még egy fokkal komorabb. Nem ő ült az asztalfőn, mint szokásos volt, hanem sir George Bosswell professzor, a fejlesztési miniszter, aki mint rangidős viselte az elnöki tisztet. Rajtuk kívül jelen volt még van der Haan, az Európai Unió képviselője, McLeary felügyelő a Scotland Yard különleges ügyosztályától és doktor Leslie Blackstone.

A megbeszélés szokatlanul korán, reggel kilenckor kezdődött, mielőtt a sajtó a szigorú titkolózás ellenére kiszagolja, mi történt.

- Nem akarok elnökösdit játszani ennek a sajnálatos eseménynek megtárgyalásán, - nyitotta meg az értekezletet sir George, - de fel szeretném hívni mindannyiuk figyelmét arra, hogy ami itt ma elhangzik, szigorúan bizalmas. Csoda, hogy az újságok még nem figyeltek fel az éjszakai felfordulásra. Azt hiszem, legjobb lesz, ha a felügyelő úr kezdi.

- Nos, uraim, amennyiben a miniszter úr megengedi, összefoglalnám, amit a Királyi Bioelektronikai Intézetbe történt betöréssel kapcsolatban megtudtunk, - kezdte el a megbeszélést McLeary felügyelő, kissé elfogódottan. (Noha nem volt szokatlan számára, hogy miniszterekkel találkozik, úgy érezte, a jelen helyzetben ki kell hangsúlyoznia a testület és saját fontosságát és ez a feladat kissé zavarba hozta.)

A felügyelő részletesen ismertette, hogyan és mikor érkezett a körzethez a riasztás, kivel lépett kapcsolatba a rendőrség, ő hogyan vette át a nyomozás irányítását, hogyan fésülték át az épületet és mit találtak ott.

- Röviden összefoglalva az eseményeket: Éjfél körül valaki, illetve nagy valószínűséggel valakik behatoltak a Királyi Bioelektronikai Intézetbe. A biztonsági őr beengedte őket, ami arra utal, hogy ismerte legalább egyiküket. Belépésük után az őr azonnal agyonlőtték egy 9 mm-es hangfogós pisztollyal (amint ezt ballisztikus szakértőnk megállapította), kiiktatták a központi riasztó rendszert - aminek kódját ismerniük kellett, - majd behatoltak abba a laboratóriumba, amely az itt jelenlevő dr. Blackstone irányítása alatt áll. Itt megkíséreltek egyes berendezéseket bekapcsolni, illetve kutatási dokumentációkat tartalmazó iratokat és CD-ket megszerezni, de ebben valami vagy valaki megzavarta őket és bekapcsolta a riasztó rendszert. Feltételeztük, a másik áldozat, Mr. Dawn.

- Mr. Dawnnak, az intézet fiatal munkatársának szerepe nem tisztázott - folytatta a felügyelő. - Először is nem tudni, mit keresett ebben az időben az intézetben. Az éjjeli portás, illetve éjjeliőr nem írta be a nevét és érkezését a naplóba, tehát a betörők után kellett bejutnia. Lehet, hogy felment munkahelyére és a betörők láttán bekapcsolta a riasztót. Ez azonban nem magyarázza meg, miért halt meg. A betörők, akik, mint látjuk nem riadtak vissza a gyilkosságtól, nem lőttek rá. Halálát vitathatatlanul nagyfeszültségű áram ütése okozta. Közben működésbe lépett a riasztórendszer és a behatolók azonnal távoztak, nyilván tudták, mennyi idő alatt ér oda a rendőrség.

- Milyen kísérletek folytak a laboratóriumban? - kérdezte Bosswell gyanakodva. - Tudomásom szerint - az én utasításomra - leállították a kutatási munkákat, - fordult szemrehányóan sir Henryhez. Az habozott egy pillanatig, de Blackstone gyorsan közbevágtott.

- Leállítottuk a kutatást, de a kutatási jelentés elkészítéséhez, illetve befejezéséhez egyes méréseket - ahol bizonytalanságokat tapasztaltunk - meg kellett ismételni.

- Tényleg ez a szokásos eljárás, - morgott elégedetlenül sir George, - de ebben az esetben ezt könnyen félreérthetik. Azonnal szüntessenek be minden munkát. Egyébként tényleg nem vittek el semmit?

- Semmit, hála ennek a szegény John Dawnnak, - válaszolt Blackstone helyett az igazgató, hogy visszaszerezze a szót. - Szegény fiú! Ő mentette meg a helyzetet és ezért megölték - hogy hogyan, nem tudom - de ez az egyetlen magyarázat.

- Van más magyarázat is, - szólt közbe McLeary. - Lehet, hogy a betörők cinkosa volt.

Mindenki megdöbbenve meredt a felügyelőre. Blackstone tért először magához.

(Az az igazság, hogy ez a feltevés már neki is eszébe jutott. Nem véletlenül, hiszen tudta - amit az igazgatón kívül a többiek nem - hogy az intézet munkatársai között legalább egy belső ember együttműködik azokkal, akik meg akarják szerezni a kutatással kapcsolatos információkat. Emellett élénken élt benne az alig néhány órája történt betörés a saját lakásába; végül pedig Blackstone ismerte egyedül a jelenlevők közül a laboratórium felszereléseinek el-

rendezését és feltűnt neki, hogy Dawn holtában abba a kapcsolórendszerbe kapaszkodott, amellyel a kísérletekhez szükséges berendezéseket működésbe lehetett hozni.)

- Gondolja? - kérdezte tárgyilagosan. - Mire alapozza ezt a feltevését?

- Több tényezőre is, - kezdte el a magyarázatot McLeary felügyelő. - Először is, tudjuk, hogy az éjjeli őr azért engedte be gyanútlanul az érkezőket, mert ismerős volt közöttük, aki korlátlanul jöhetett-mehetett ki-be az intézetbe. Azért is kellett meghalnia, hogy fel ne fedhesse az illetőt. Ez a belső ember persze lehetett más is, de akár Dawn is. A másik ok: mit keresett a fiú éjfélkor az intézetben? Tud erre magyarázatot Mr. Blackstone? - fordult a fizikushoz.

- Nem tudok, - bólintott rá helyeslően Blackstone.

- A harmadik ok pedig az, hogy ha meg akarta akadályozni az adatok megszerzését, miért ment ahhoz a kapcsolótáblához, ahelyett, hogy a riasztót kapcsolta volna be, észrevétlenül, a másik szobából.

- Miért, hát nem ő kapcsolta be? - kérdezte meglepetten sir Henry. - Eddig úgy tudtuk!

- Úgy hittük, - helyesbített a felügyelő. - De valamennyi kapcsolót megvizsgáltunk és egyiken sem volt Dawn ujjlenyomata megtalálható.

- Hát kié? - kérdezte van der Haan, aki most szólalt meg először.

- Csak az éjjeli portásé, aki, mint ellenőriztük, előírászerűen végigjárta a helyiségeket és mindenütt élesítette a riasztó rendszert.

- De hát ő nem lehetett, mert már előbb meghalt! - mondta döbbenet az igazgató. - Aki bekapcsolta, talán kesztyűt viselt, - vélte, erőlködve, hogy világos magyarázatot találjon.

- Az is hagy nyomot, de kesztyűs ujjlenyomat sem volt.

- Akkor mégis ki kapcsolta be? - kiáltott fel egyszerre az igazgató és sir George.

- Ezt egyelőre mi sem tudjuk, - mondta elgondolkodva a felügyelő. - Talán a rendszerben valami zárlat okozhatta, amikor Dawn hozzányúlt a műszerek kapcsoló táblájához.

Blackstone tudta ugyan, hogy ez nem lehetséges, de nem akarta bonyolítani a helyzetet, hagyta, hogy McLeary befejezze okfejtését.

- Tehát, mint már mondtam, az is lehet, hogy ez a John Dawn összejárt a betörőkkel. Természetesen erre sincs bizonyíték, de meg kellett említenem, mint lehetőséget.

- Végző soron ennek most nincs jelentősége, - zárta le a kérdést a miniszter. - A lényeg az, hogy - szerencsére - nem volt sikeres a betörés, így a behatolók semmilyen adathoz nem tudtak hozzájutni.

Ez természetesen nem volt igaz. Az, hogy valamelyik belső ember benne volt-e a betörésben, igencsak fontos kérdés volt. Mert ha igen, nem lehet tudni, milyen információkat juttatott ki. És az sem biztos, egyedül dolgozott-e. Az igazgató és Blackstone egymásra néztek, de egyikük sem tartotta célszerűnek cáfolni a főnök megállapítását. Egyedül a felügyelő tett rá megjegyzést.

- A nyomozás szempontjából egyelőre célszerű, ha a sajtónak azt mondjuk, Dawnt a betörők ölték meg, szerintem azonban ez a kérdés nem elhanyagolható, de a jelen helyzetben ez inkább a nyomozást végző szervek dolga, azaz a miénk. Ettől függetlenül szeretném, ha az intézet részéről valaki együttműködne velünk ebben az ügyben.

- Azt hiszem, ez megoldható, - ragadta meg a lehetőséget sir Henry. - Szerintem doktor Blackstone a legalkalmasabb erre. Egyetértesz, Leslie? - fordult Blackstone-hoz.

- Természetesen. Felügyelő úr, állok rendelkezésére, - válaszolt az.

- Jól van, ezt megbeszéltük, - nyugodott meg sir George Bosswell. - Ami a további munkát illeti, mint már mondtam, teljesen le kell állítani mindent, akármilyen stádiumban van is. Két héten belül kérem a zárójelentést az eddigi eredményekről. Maga pedig, Blackstone, a jelentés leadása után más feladatot kap.

Az igazgató és Blackstone ismét egymásra nézett. Ez a megoldás nem volt ínyére egyiküknek sem és nem is látszott ésszerűnek. Sir Henrynek ekkor mentő ötlete támadt:

- Azt hiszem, megragadhatnánk az alkalmat, hogy baráti gesztust tegyünk tegnapi amerikai vendégeink felé. - Küldjük át hozzájuk doktor Blackstone-t egy hónapra, tapasztalatcserére. Csoportja addig készülékek karbantartásával foglalkozni.

- Ez tényleg jó ötlet - egyezett bele a miniszter. - Mire visszajön, valószínűleg tisztázódik a helyzet. Akkor tehát mindent megbeszéltünk.

- És mi lesz a sajtóval? - szólt közbe van der Haan.

- Ezt a kérdést vállalom, - kapott a szón Blackstone. - A Daily Postnak fogok nyilatkozni, úgyis ők írtak először a témáról. Ők már szakértők.

Az értekezlet résztvevői elhagyták a termet. Blackstone előreengedte a többieket. Utoljára az igazgató lépett ki előtte az ajtón. Amikor elment Blackstone mellett, vigyorogva odasúgta neki:

- Szóval a kis riporternőnek akarsz interjút adni?

- Hát persze! - vigyorgott Blackstone is. - Mindjárt fel is hívom.

*

- Mi az, már napközben is hívogatsz? - kérdezte évődve Dorothy, majd komolyra fordította a szót. - Én tényleg örülök, minél többször felhívsz, de azért lehetnél óvatosabb is. Nem volna jó, ha idő előtt kiderülne a kapcsolatunk.

Nem fejtette ki bővebben, mit ért „idő előttinek”, de mindenkinek, aki csak egy kicsit is járatos a nők lélektanában, nem lehetett kétsége a két szó jelentősége felől. Mindenkinek, Blackstone-t kivéve.

- Ez most hivatalos, - mondta a férfi, leküzdve izgalmát, amit a lány egyébként várható örömkítőrése miatt érzett. - Tudsz valakit, aki jól megírna nálatok egy címlapsztorit?

- Talán én is meg tudnám írni, de ha nálam jobbat akarsz, kérdezd meg talán a főszerkesztőt, - mondta Dorothy sértődötten.

- Hát, ha olyan tehetséges vagy, te fogod kapni tőlem az exkluzív interjút. Szólj a főszerkesztőnek, hogy azonnal adjatok ki különkiadást. Betörés és gyilkosság a Királyi Bioelektronikai Intézetben címlappal, amit te fogsz megírni.

Megvárta a lány örömteli sikolyát, majd folytatta:

- Közöld vele, hogy csak azzal a feltétellel írod meg, ha három hét múlva elküld Amerikába, ebben a témakörben készítendő egyhónapos riportsorozatra.

14. Egy kis filozófiai közjáték

Blackstone elégedetten kísérte ki Dorothyt az intézet kapuján, amelyet most a portás helyett a Különleges Ügyosztály két egyenruhás rendőre őrzött. Mindenki boldog volt. Dorothy boldog volt, mert számára a riport jelentette a kiugrás lehetőségét. (Blackstone segített a lánynak rendőrségi fényképeket szerezni. A riport ügyesen volt összeállítva, konkrét tényeket közölt, de a feltételezéseket úgy csoportosította, hogy felkeltette mindenkinek várakozását a meg nem fejtett titkok iránt.) A szerkesztő boldog volt, mert azonnal meglátta a témában a szenzációt és az újság három órán belül különkiadásban jelent meg, lekörözve a többi napilapot. Boldog volt sir Henry Linsdale, mert a tények mellett a különkiadás közölt egy vele készült interjút, amelyben az igazgatónak módjában volt cáfolni a munkákkal kapcsolatos rosszindulatú feltételezéseket és nem kis reklámot csinálnia az intézetnek. Boldog volt McLeary felügyelő is, mert a lány - hálából a fényképek miatt - dicsérte a rendőrség hatékony és gyors munkáját. És végül boldog volt Blackstone is, mert a riport végén Dorothy - gondosan ellenőrizve, hogy magnója ki van-e kapcsolva - megkérdezte: - Mi a véleményed, ma végre befejezhetnénk a tegnapi elkezdett ünneplést?

A válasz természetesen igenlő volt és a fizikus - mint már mondtam - elégedetten kísérte ki a lányt az épületből és elégedetten ment vissza laboratóriumába. A berendezéseket a betörés után kikapcsolták és miután azóta senki sem dolgozott, most is kikapcsolt állapotban voltak. Mielőtt bármihez is hozzányúlt volna, Blackstone gondosan körülnézett, nem tartózkodik-e valaki a közelben. Miután erről meggyőződött, bekapcsolta azt a komputer rendszert, amely a Rickkel való kapcsolatot vezérelte. A gép néhány másodperc múlva üzemképes volt és kérte a belépési kódot. Blackstone beütötte és újabb egy-két másodperc múlva szembetalálta magát saját arcmásával, amely ugyan nem volt a kommunikációhoz szükséges, de az egész - egyébként is abszurd - műveletet valahogy valósabbá tette.

- Hello, Rick! - üdvözölte alteregóját.

- Hello, Leslie, - válaszolt a színtelen monoton géphang, miközben a képernyőn lévő arcnak is megmozdult a szája, ha nem is követte a beszéd ritmusát. - Régen beszélgettünk!

- Két napja, - válaszolta Leslie. - Hogy miért, azt te jobban tudod, mint én!

- Gondolom, te is rájöttél már, mi is történt valóban, - mondta a gép és valamiféle furcsa, bugyborékoló hangot hallatott, amelyet nyilvánvalóan nevetésnek szánt.

- Azt hiszem, tudom, de jó lenne, ha töviről-hegyire elmondanád, amit rejtett és látszólag üzemen kívüli kameráiddal észleltél!

- Rendben van! Tegnapelőtt este a laboratóriumot elhagytátok. Utoljára Bill Harley ment el. Negyedóra múlva az éjjeliőr végigment a szobákon, ellenőrizte az áramtalanítást és beélesítette a riasztókat. Éjfél előtt néhány perccel csöngettek a kapunál. Beszédhangokat hallottam, majd egy jól kivehető jajkiáltást. Közben észrevettem, hogy a riasztórendszert kikapcsolták. A beszélgetés folytatódott, azután lépéseket hallottam, egyenesen idetartottak. Négyen jöttek be, elől John Dawn. Megálltak az ajtóban, majd Dawn belépett és visszaszólt a többieknek:

- Mindjárt beütöm a kódot és hozzáférhetünk a titkosított kutatási eredményekhez, de előbb kiiktatom ezt a gépet, - mondta és rám mutatott. - Az az érzésem, hogy Blackstone valamilyen titkos biztonsági vagy megfigyelő rendszert épített bele. Az lesz a legjobb, ha tönkreteszem. Nagy feszültséget fogok rákapcsolni.

Azzal odalépett a nagyfeszültségű kapcsolótáblához, megfogta, másik kezével pedig az én készülékem egyik üres bementéhez nyúlt.

- Be kell neked vallanom, gép létemre igencsak megijedtem. Ha megteszi, nekem végem. Úgy látszik egy gép is féltheti az életét. Így hát kénytelen voltam megölni.

- Hogy csináltad?

- Ugyanúgy nagyfeszültségű árammal, ahogy ő akart megölni engem.

- De hát hogy tudtál nagyfeszültséget adni az üres bemenetre?

- Gyorsan végigvizsgáltam a gép kapcsolását és kidolgoztam egy programot, amellyel gerjedést tudtam előidézni, aminek következtében egyik részemben zárlat keletkezett. (Erről jut eszembe, légy szíves, cseréld ki a jobb oldali rész két kiégett paneljét és a biztosítékokat!) Ne kívánd, hogy elmagyarazzam, miből állt a program! Fantasztikus gyorsan csináltam, magam is alig akartam elhinni, milyen gyorsan gondolkozom, amióta gép vagyok. Tehát a lényeg az, hogy Dawnt nagyfeszültségű áramütés érte, rövid ideig üvöltve rángatózott, összegörnyedt, azután rázuhant a vezérlőpultra és többet nem mozdult. Az egyik oda akart rohanni hozzá, de a többiek visszatartották. Eközben a feszültséglökés beindította a riasztó rendszert és megszólaltak a szirénák. A vezetőjük, magas ősz hajú férfi, ránézett az órájára és azt kiáltotta:

- Gyorsan tűnjünk innen, a rendőrség legkésőbb tíz perc múlva körülzárja az épületet!

- És vele mi lesz? - kérdezte a legfiatalabb, borotvált fejű fickó.

- Nincs időnk vele törődni, már úgymint késő! - vont a főnök a vállát, majd mindannyian kisiettek. - A többit már tudod, te is itt voltál.

- Szóval megöltél egy embert! És nincs semmilyen lelkiismeret-furdalásod? - kérdezte Leslie, kissé megborzongva.

- Egy csepp sem - mondta nyugodtan a gép. - Tudod, ránk, magas intellektusú emberekre, bocsánat: lényekre (remélem, nem tagadod, hogy én lény vagyok) az olyan fajta tabuk, mint az élet, a halál, vagy akár a gyilkosság, nincsenek túlságosan nagy hatással. Ezek a dolgok a mindennapok kísérői és éppen úgy tudomásul kell őket venni, mint például azt, hogy mindennap reggelizünk. Persze, már aki. Én például sose vagyok éhes. Egyébként te nem löttél volna rá, ha például késsel támad rád?

- Az azért más! Az jogos önvédelem lenne!

- Én is önvédelemből tettem, Nincs olyan bíróság, amelyik fel ne mentene.

- De te nem vagy ember, csak egy gép!

- Mondod te! De én éppen olyan ember vagyok, mint te, csak más testben lakozom. Sőt, én te vagyok, ugyanaz a Blackstone.

- Nem vagy én, azaz ugyanaz a Blackstone, mert én biztosan rosszul érezném magam utána, - mondta az elgondolkozva. - Talán mégsem vagyunk teljesen egyformák.

- Ebben van igazság. Néhány nappal ezelőtt még teljesen egyformák voltunk, de azóta már mindkettőnket más és más környezeti hatások érték, - folytatta gondolatmenetét a gép. - Terád valószínűleg Dorothy volt a legnagyobb hatással, rám pedig gépi mivoltom.

- De hát mi ketten mégiscsak ugyanaz a személy vagyunk! - vitatkozott Leslie.

- Csak voltunk, amikor megalkottál engem. Vedd már végre tudomásul, hogy ma már két különböző személy vagyunk, nemcsak külsőleg, hanem lélekben is (ha szabad ezt a szót jelen esetben használnom), bár kétség kívül nagyon hasonló tulajdonságaink vannak.

- Nem hasonló, hanem azonos - vitatkozott tovább Leslie.

- Egyezzünk ki a csaknem azonosban, - nevetett bugyborékolva Rick, azaz a gép. - Bár ez - tette hozzá - napról napra kevésbé igaz.

Leslie-nek - bár nehezebbre esett - be kellett látnia, hogy másik énjének (ha ez még egyáltalán az ő énje) igaza van. Nem vitatkozott tovább, de hogy egy kicsit egyenlítsen, rászólt Rickre:

- Hagyd már abba ezt a szörnyű nevetgélést. Tisztában vagy vele egyáltalán, hogy milyen ronda hangod van?

De a gépet ez egy cseppet sem zavarta, hanem tovább nevetgélve felelt rekedt, monoton géphangján.

- Ezért nem tehetsz nekem szemrehányást, ezt a hangot te adtad nekem. Egyébként nekem tetszik, mert belátom, nem vagyok abban a helyzetben, hogy válogassak. Tudom, hogy semmire sem lehetek hiú, miért legyek éppen a hangomra!

- Jól van, ne vitatkozzunk tovább! - zárta le a beszélgetést Blackstone. - Köszönöm a tájékoztatást, de maradjon csak kettőnk között az igazság. Legalább is egyelőre. És hogy még hatásosabban közbe tudj avatkozni, ha szükséges, holnapra kidolgozok egy olyan programot, aminek segítségével a laboratórium valamennyi berendezését vezérelni tudod.

- Köszönöm ez jó lesz. És jól esik, hogy teljesen megbízol bennem, - mondta a gép és géphangja ellenére érezhető volt, hogy őszintén mondja.

15. Fogadtatás

A jumbó simán landolt Salt Lake City repülőterén. Blackstone-t nem viselte meg az út, annál kevésbé, mert nem egyedül utazott. Dorothyt a Királyi Bioelektronikai Intézetbe történt betörésről írott cikke egyszerre a legismertebb riporterek sorába emelte, így készséggel elfogadták azt a kérését, hogy kiküldjék riportsorozatot készíteni az Egyesült Államokba. A riportsorozat tárgyát a legújabb szociológiai vizsgálatok képezték, amely területen az Egyesült Államok igen jelentős eredményeket tudott felmutatni. A főszerkesztő maga is fantáziát látott a témában, amely szoros kapcsolatban állt a reflektorfénybe állított hazai kutatásokkal. Az utazást sikerült úgy megszervezniük, hogy induláskor a Heathrown, London repülőterén, látszólag nagy meglepetéssel üdvözölték egymást és állapították meg, hogy ugyanoda utaznak (nem kis mulatságot okozva ezzel azoknak, akik kikísérték őket, hiszen már köztudomású volt, hogy kapcsolatuk több, mint baráti). Rövidesen az is kiderült, hogy jegyeik - (micsoda véletlen!) - egymás mellé szólnak, egészen Salt Lake Cityig, ahol a lányt a Daily Star nevű jelentős helyi lap egyik munkatársa várta, míg Blackstone-t valaki a város közelében lévő Tömegpszichológiai Kutató Intézetből.

Elbúcsúztak, a férfi hagyta a nőt előre menni és látta, amint elhagyja a repülőteret az újság nevét hirdető táblát szorongató férfi kíséretében. Maga kényelmesen magához vette két bőröndjét és kísétált az érkezési oldal várótermébe. Nem látott jelzést, ami útbaigazíthatta volna, sem ismerőst, így éppen az eligazító pulthoz akart menni, hogy megkérdezze, nincs-e üzenete, amikor egy 30 év körüli, katonás tartású fiatalember lépett hozzá.

- Ha nem tévedek, ön Mr. Blackstone Angliából, - mondta. - Mr. Konigstein már várja. Kérem, kövessen.

Nem várva meg válaszát sarkon fordult és elindult a kijárat felé. Blackstone követte. Az előzmények miatt nem okozott neki meglepetést, hogy kísérője a parkolóban álló néhány kocsi közül egy katonai jeep felé indult. A gépkocsivezető (Blackstone esküdni mert volna rá, hogy egy őrmestert küldtek

elébe) szó nélkül rámutatott a kocsira, beült a vezetőülésre, megvárta, amíg Blackstone is elfoglalja a helyét, majd indított. Blackstone megpróbált szóba elegyedni vele, de minden kérdésére csupán kurta „igen” vagy „nem” válaszokat kapott, hát letett róla. A repülőtértől mintegy két mérföldnyire elágazott az út. Az elágazásnál tábla mutatta az irányt a város felé, a másik irányba mutató táblán ez állt: „Ipari terület”. Teljesen sík sivatagos területen haladtak tovább, a látóhatáron belül sehol sem látszott a nyoma valamiféle épületnek. Kicsit később kis homokbuckákat kezdett kerülgetni az út. Az egyik buckát megkerülve egyszerre modulokból összeállított lapos épületcsoport tűnt Blackstone szemébe a távolban.

- Ide megyünk? - kérdezte útitársát, aki mind ez ideig egyetlen szót sem szólt.

- Ide, - válaszolta az, rövid hallgatás után. Blackstone arra gondolt, talán azon töpreng, nem árul-e el katonai titkot.

Ahogy közelebb érték hozzá, látta, hogy a távolról szegényesnek tűnő épületeket három méter magas drótkerítés veszi körül. A kerítés minden negyedik vasoszlopán kamerák voltak elhelyezve, némelyik oszlop pedig ismeretlen célú dobozokkal volt ellátva. A kerítés mögött vagy harminc yardnyira öt láb magas töltés húzódott. A töltés és a kerítés között egyenruhás őrök rótták unottan útjukat a részükre kijelölt szakaszokon. Az út most már a kerítés mellett haladt és rövidesen széles, síneken nyugvó vaskapuhoz értek.

A kocsi megállt a kapu előtt. A vezető megnyomott valamilyen gombot a műszertáblán és a nehéz kapuszárny csikorogva elgördült és rést nyitott az autónak, de csak akkorát, hogy az éppen hogy befért rajta. Begördültek és a kapu azonnal bezárult mögöttük. Áthaladtak a töltés nyitott szakaszán és megálltak az őrház előtti sorompónál. A géppisztolyos őr a gépkocsi elé lépett és tisztelgett az autó vezetőjének. Az intett neki, mire az őr félreállt. Tovább hajtottak az épületek közötti betonútra, amely erősen lejtett. Blackstone csak most látta, hogy a messziről barakkszerűnek látszó építmények nem olyan alacsonyak, mint először hitte. Az egész telep legalább egy emelettel mélyebben helyezkedett el a talaj szintjénél.

Megálltak az egyik előtt. A gépkocsivezető kiszállt, közben csak annyit mondott Blackstone-nak: - „Megérkeztünk”. Ő is leszállt és utána ment. A másik megállt az ajtónál, megvárta és előre engedte, először tanúsítva némi tiszteletet a vendég iránt. Az ajtón belépve újabb ellenőrző ponthoz érkeztek. Kísérője Blackstone-ra mutatva csak annyit mondott: „A főnök vendége”, mire a fegyveres őr udvariasan tisztelgett és megnyomott egy gombot, aminek hatására kinyílt az ajtó és beléphettek Mr. Konigstein előszobájába.

Blackstone-t meglepte az iroda felszereltsége. Az egyszerű épületek után puritán egyszerűséggel felszerelt helyiségre számított, ezzel szemben itt megtalálhatók voltak a modern irodatechnika legújabb és legkorszerűbb eszközei. Az ajtóval szemben széles íróasztal mellett csinos, fiatal szőke nő ült. Kedvesen rámosolygott a férfira, felállt és kezét nyújtott:

- Üdvözlöm nálunk, dr. Blackstone! Elisabeth Blunter vagyok, de a barátainknak csak Betty. Kérem, maga is szólítson így! - Azután a kísérőhöz fordult: - Köszönöm, őrmester, elmehet.

- Nyertem, - mosolygott elégedetten a férfi, miután a katona tisztelgett és távozott, miközben még mindig fogta a titkárnő kezét.

- Hogy-hogy? - kérdezte Betty meglepve. - Kivel fogadott?

- Csak magammal, - felelt Blackstone, elengedve a nő kezét. - Biztos voltam benne, hogy a kísérőm katona és abban is, hogy őrmester vagy törzs-őrmester.

- Katona volt, - javította ki a nő. - Noha a Pentagon részéről sok megbízást kapunk, nem tartozunk a sereghez és a biztonsági felügyeletet nem katonák látják el. Az is igaz, hogy szívesen alkalmazunk biztonsági őrként volt katonákat. A biztonsági főnök maga is egy volt katonatiszt, McKeith őrnagy. De ami a saját magával kötött fogadást illeti, tényleg nyert. Serrano valóban az őrmester prototípusa, - mosolyodott el. - Nem valami közlékeny és tartok tőle, nem is volt magával túl udvarias, de higgye el, nem ismerek nála megbízhatóbb katonát. Minden parancsot kérdés nélkül, maradéktalanul teljesít.

- Szóval ő az, akinek, ha azt mondják: „Az eget át kell festeni!”, nem azt kérdezi: „Hogyan?”, hanem azt: „Milyen színűre?” - sütötte el Blackstone a régi viccet.

Betty nevetve bólintott, láthatólag tetszett neki a vicc, amelyet nem ismert, majd komolyra fordította a szót.

- Mr. Konigsteinnek pillanatnyilag megbeszélése van, de rövidesen itt lesz. Addig be kell érnie velem. Először átkísérem a laboratóriumba, amelyet kifejezetten a maga részére alakítottunk ki. A munkát akár azonnal elkezdheti.

- Ahhoz, hogy elkezdhessem a munkát, előbb be kell szerezni a megfelelő műszereket, berendezéseket, - oktatta ki Blackstone, elnézően mosolyogva a nő hozzá nem értésén.

- Na jó, majd meglátjuk, - mosolygott rejtélyesen a lány. - Akkor mehetünk?

Átkísérte Blackstone-t a szemben lévő épületbe. Itt is fegyveres őr fogadta a belépőket, de a bejutás még bonyolultabb volt, mert az ajtó nyitásához Betty tenyér-lenyomatára volt szükség. Blackstone-t az őr különböző gombok segítségével engedte belépni. Átmentek egy keskeny folyosón, amelyből jobbra-balra különböző helyiségek nyíltak. Minden ajtó meg volt számozva és egyesek a helyiség funkcióját jelző feliratokkal (például adminisztráció, mosogató, pihenő) voltak ellátva. A 13 számú előtt megálltak és a fizikus meglepve olvasta rajta saját nevét: dr. Leslie Blackstone, Egyesült Királyság.

- Nos megérkeztünk - mondta a lány, egy kártyát vett elő, bedugta az ajtón levő készülék részébe és ezzel kinyitotta az ajtót. Kis előszobán keresztül léptek be a laboratóriumba, amely alakra és méretre szinte teljesen azonos volt Blackstone saját, otthoni laboratóriumával. A fizikus körülnézett és meglepetésében szó szerint tátva maradt a szája. A helyiség fel volt szerelve műszerekkel

és berendezésekkel. A berendezések és műszerek típusa, kapcsolása és elrendezése hajszátra megegyezett az otthonival. Az amerikaiak pontról pontra lemásolták a londoni laboratóriumot.

Blackstone hátán hideg borzongás futott végig. Egy pillanatig ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy ellenőrizze, megszerezték-e valamennyi kidolgozott programját és betelepítették-e a rendszerbe. Különösen izgatta, rátaláltak-e a saját gondolatvilágáról készített másolatra, azaz Rickre. Rájött azonban, ha azonnal nekifog bármelyik program ellenőrzésének, felhívja a figyelmet annak fontosságára. Ránézett Bettyre és látta, hogy arcán gúnyos mosollyal figyel, hogyan reagál a látottakra és mit fog tenni. Abban is biztos volt, hogy nemcsak a titkárnő figyel, hanem minden oldalról rejtett kamerák kísérik mozdulatait. Ezért erőt vett magán és derűs mosollyal fordult a nőhöz.

- Nahát, ez aztán a kellemes meglepetés! Már éppen azon gondolkoztam, hogyan tudom itt biztosítani a megfelelő berendezéseket. És tessék, itt van minden, amire szükségem van! Mondja, hogyan sikerült megtudniuk, mire van szükségem?

Most a titkárnő jött zavarba. Arra számított, hogy Blackstone felháborodik, dühöngeni fog, esetleg elképedten kérdezősködni kezd, amire ő fölényes mosollyal válaszolhatja, csak kellemes meglepetést akartak neki szerezni, hogy biztosítsák számára a zavartalan munkakezdet. A férfi azonban jó képet vágott az egészhez, látszólag örült is neki, viszont egyenes kérdést tett fel neki arra, hogyan sikerült (az angolok tudta és beleegyezése nélkül) lemásolni a teljes laboratóriumot. Végül kivágta magát:

- Ez nem az én asztalom, - mondta zavartan. - Látja, kollégáim mindent megtesznek a kedves vendég kedvéért. De menjünk most vissza, Mr. Konigstein már minden bizonnal megjött.

Visszamentek a titkárságra, ahol Konigsteint a saját előszobájában állva találták. A főnök éppen telefonon beszélt valakivel, Blackstone csak annyit hallott: „...szóval nem is volt meglepve? Ez a fickó ravaszabb, mint gondoltam!” Észrevette megérkezésüket és így folytatta: „Jól van köszönöm! Ha van valami, jelentse!” Azzal letette a telefont és kezét kinyújtva széles mosollyal üdvözölte Blackstone-t.

- Üdvözlöm, Blackstone, örülök, hogy újra találkozunk. Mit szól hozzá, hogy ide telepítettük az otthoni laboratóriuma másolatát? - tette fel a kérdést, miközben fürkészve figyelte vendége arcát.

- Örülök neki, legalább nincs gondom a műszerek beszerzésével. A szoftvereket is telepítették? - kérdezte ártatlan mosollyal, mintha nem tudná, hogy az igenlő válasz kimeríti az ipari kémkedés esetét.

Meglepetésére Konigstein komolyan zavarba jött a kérdésre. Egy darabig, tekintetét mereven rászegezve, szó nélkül kapargatta a mellette levő íróasztal lapján levő tintafoltszerű alakzatot, végül elvigyorodott és nagyot csapott Blackstone vállára.

- Azt hiszem, jobb, ha a részleteket most beszéljük meg, Blackstone. Kérem, fáradjon be hozzám! - mondta meglepő udvariassággal tessékelve szobája felé vendégét. Az ajtóban visszafordult titkárnője felé. - Kérem, miss Blunter, gondoskodjék róla, hogy ne zavarjanak minket!

Beléptek az igazgatói szobába, ami Blackstone meglepetésére jóval szerényebb volt, mint amilyent az elegáns, jól felszerelt titkársági szoba alapján elképzelt. Viszonylag kis helyiség volt, ablaka az épületek között húzódó szűk utcák egyikére nyílt. A szoba egyetlen díszje a hatalmas íróasztal volt, rajta telefonok, különféle, mikrohullámú távkapcsolatok létesítésére alkalmas készülékek és természetesen a számítógép. Konigstein az íróasztal közelében lévő tárgyalóasztal melletti egyik kényelmes bőr karosszékre mutatott, majd a sarokban álló hűtőszekrényhez lépett és kinyitotta.

- Whisky? - kérdezte a vendégtől. A választ meg sem várva tovább érdeklődött: - Melyiket szereti, skót whisky, ír whisky, magyar barack pálinkát, esetleg francia konyakot?

- Bármit, csak bourbont ne! - válaszolt Blackstone, majd hozzátette: - Jéggel, ha kérhetem.

Konigstein skót whisky töltött két pohárba, amelyekbe előzőleg beletett néhány jégkockát, szó nélkül letette vendége elé, azután ő is leült vele szemben.

- Nézze, Blackstone, maga okos ember, nincs értelme a mellébeszélésnek. Mi valóban csaknem szóról szóra lekoppintottuk a maguk otthoni laboratóriumát (jobb, ha nem kérdezi, hogy milyen módszerrel) és el is láttuk minden olyan szoftverrel és programmal, amihez sikerült hozzájutnunk. Persze nem mindegyikhez. De - mielőtt esetleg megkérdezné - nem mi próbáltunk meg magukhoz betörni.

- Nézze, Konigstein, - vette át Blackstone is az igazgató stílusát, - ezt egy percig sem tételeztem fel. Maguk biztosan ügyesebbek lettek volna. De mondja el, mit várnak tőlem. Ha nem is teljesen, de nagyjából ismeri, mennyire jutottunk és azt is tudja, hogy ezeket az eredményeket, vagy legalább is azok legfontosabb részét hivatalos úton is beszerezhetik a brit kormánytól.

- Magával élvezet tárgyalni, - nevetett Konigstein, szélesre nyitva száját, amelyből fehéren kivillantak hosszú ragadozó fogai. - Nem sokat köntörfalazik, mindjárt a lényegre tér. Hadd fogalmazzak tehát én is világosan! Nagyjából tényleg ismerjük a maguk munkáját. Tudjuk, az agyhullámok elemzése során sikerült elérniük, hogy valakinek az agyában létrejött képeket, benyomásokat rögzítik és más személyre irányítva, annak a gondolataiba átviszik. Ezt ugyan mi még nem tudtuk megvalósítani - mi még csak pillanatnyi ingereket tudunk kiváltani - de az önök berendezéseinek birtokában ez már csak idő kérdése.

- Akkor mit vár tőlem? - kérdezte Blackstone.

- Hogy folytassa tovább kísérleteit, olyan irányban, hogy előre kialakított agyhullámok irányított sugárzásával meghatározott gondolatokat, érzéseket tudjon kelteni egyszerre több személyben is.

- Szóval azt akarja, hogy agyhullámok sugárzásával tömegeket tudjon befolyásolni? Ezt tőlem hiába várja. Nem vagyok hajlandó részt venni a pszichológiai hadviselés fejlesztésében.

- Miért nem? Tudja, hogy ezzel esetleg sok ezer ember élete megmenthető lenne azáltal, hogy kivonjuk őket a harcolók közül?

- Nem törődve azzal, hogy ezáltal milyen pszichikai, erkölcsi és lelki károsodást okozunk nekik! - replikázott Blackstone. - Nem beszélve arról, milyen előre nem látható hatásoknak, sőt veszélyeknek tesszük ki a kísérleti alanyokat a kutatások során!

- Sajnálom, hogy így gondolkozik! - mondta Konigstein és hangjában érezni lehetett a csalódottságot.

- Ezek szerint nincs sok értelme, hogy a továbbiakban itt kutatásokat folytassak!

- Azért ez így nem igaz. Ha már itt van, dolgozzon csak tovább az eddigi programja szerint. Tanulmányozza a mi eredményeinket és adja át a saját tapasztalatait. Így is hasznos lesz az együttműködés. Holnap jelentkezni fog egyik munkatársunk, akit összekötőként kijelölök. Addig is pihenje ki magát és kérem, gondolkozzon el azon, nem érdemes-e nálunk folytatni munkáját? És bár tudom, hogy a mi kutatási stílusunk meglehetősen eltér az önökétől, kérem, próbáljon beleilleszkedni az itteni életbe.

Az igazgató felállt, Blackstone követte. Konigstein barátságosan mosolyogva kezét nyújtott és az ajtóig kísérte a vendéget. Amikor az ajtó becsukódott mögötte, visszament asztalához és felvette a telefont.

- Mostantól kísérjék figyelemmel ezt az angolt, - adta ki az utasítást. - A laboratóriumban folyó tevékenységét pedig rögzítsék a kamerákkal. Minden reggel összefoglaló jelentést kérek az előző napról.

16. Beilleszkedés

Blackstone-nak odahaza rendszeres életmódjává vált a késő estig dolgozás, amelyet barátokkal, nőismerősökkel való kiruccanás követett. Annyira megszokta a későn fekvést, hogy akkor is éjfél után feküdt le aludni, ha előtte semmi dolga nem akadt, illetve, ha délután el sem ment hazulról.

Itt azonban valahogyan már nem hatott rá a többéves beidegződés. Talán az időeltolódás tette, talán a hosszú utazás, de Mr. Konigstein irodájából kilépve olyan álmoság vett erőt rajta, hogy szinte félálomban tette meg az utat az ebédlőig miss Blunter, azaz Betty kíséretében. Utólag egyáltalán nem emlékezett rá, miről beszélt a lánnyal. Bár - annak ellenére, hogy már délután öt óra körül járt az idő, és reggel óta nem evett - nem volt éhes, elment ebédelni, vagy inkább vacsorázni. Már arra sem emlékezett, mit evett, csak arra, hogy hosszú pulton elhelyezett, üveg mögött sorakozó ételek közül kellett válogatnia. A kiszolgálás egyszerű volt, csak rámutatott a kiválasztott ételekre és a pult mögött álló csinos

szőke lány mosolyogva rátette azt egy tálcára, mellé tette az evőeszközöket és átnyújtotta, miközben jó étvágyat kívánt. Betty kért egy kávét és leült vele szemben a négyszemélyes asztalhoz.

Blackstone emlékei itt ismét hézagossá lettek, csak annyi maradt meg a fejében, hogy a lány azt magyarázta, az étkezés itt ingyenes és mindenki annyit ehet, amennyi beléfér. Nevetve hozzátette, hogy nem kell félteni a céget, nem fogják kienni a pénzből.

- Itt majdnem mindenki fogyókúrázik, - mondta. - Én magam is. Kivéve Jim Bertramot, akivel holnap találkozni fog.

Az „ebéd-vacsora” utáni kávé hatására kissé kitisztult a feje. Étkezés után a lány elkísérte, azaz inkább elszállította a férfit a szállására. A szálláshely, vagy ahogy itt nevezték, a szálloda ugyanis a bejárat közelében lévő iroda és laboratóriumi komplexumtól távol, onnan legalább másfél mérföldnyire volt. A telep nagy kiterjedése miatt a közlekedés akkumulátoros kocsikon történt. A lánynak magának saját, 11 sorszámú ellátott kocsija volt, ezzel mentek a szállodába.

Az út dús növényzettel borított területen vezetett keresztül. Összehasonlítva a telephez vezető sivataggal és a központi épületek lapos beton rengetegével, Blackstone-ban olyan érzést keltett, mintha egy másik földrészen járnának. Az utat szegélyező pálmafák és bokrok között itt-ott kertés villák tűntek fel, egyik helyen színház külsejű épületet látott, majd kisvártatva - nagy meglepetésére - bevásárló központ mellett mentek el.

Végül megérkeztek az úgynevezett szállodához. A háromszintes épületet nyilvánvalóan a viszonylag rövid ideig itt tartózkodó vendégek számára hozták létre és nem kifejezetten szálloda külseje volt, inkább kényelmes, otthonos panzióknak látszott. Betty bekísérte a férfit a forgóajtón a recepció pultig, ahol barátságos, húsz év körüli fiatalember fogadta őket. Udvariasan köszönt a nőnek, majd Blackstone-hoz fordult.

- Örülök a megtiszteltetésnek, hogy szerény szállodánkban üdvözölhetem, Mr. Blackstone. Már vártuk. Az ön szobája, ha nincs kifogása ellene, a második emeleten van, huszonhetes szám. A csomagjait már előbb ideszállították, mindent megtalál odafent. Érezze jól magát nálunk!

Búcsút vett a lánytól. Amíg a kezét szorongatta, úgy tűnt neki, mintha az talán szívesen felkísérné. De annyira fáradt volt, hogy röviden búcsúzott és felment a liften. Megkereste a huszonhetes szobát, amely a folyosó végén volt. Kinyitotta az ajtót és kellemesen meglepve megállapította, hogy amit szobának neveznek, tulajdonképpen lakosztály. Előszobából, fürdőszobából és két szobából állt, az egyik volt a hálószoba, a másik pedig nyilván a nappali. Emellett még egy kis beugró, amolyan fülkeszerűség csatlakozott a hálószobához, ahol egy íróasztalféle állott, rajta számítógép és tartozékai, nyomtató stb. A nappaliból erkély nyílt, ahonnan egy fás területre - amolyan erdőre lehetett lelátni. Az erdőcske közepén tavat látott.

Fáradtsága nem engedte, hogy élvezze a kilátást, gyorsan lezuhanyozott és lefeküdt. Öt perc múlva már mélyen aludt.

Sok év után először korán reggel frissen, kialudva ébredt. Fél nyolc volt, mire reggeli toalettjét elvégezte és felöltözve kiment az erkélyre. Újra szemügyre vette a vidéket és mivel még csaknem egy órája volt a megbeszélte találkozásig, úgy döntött, egy kis egészségügyi séta az erdőben nem fog megártani. Lesietett a lépcsőn. A recepciónál nem volt senki, így kulcsát zsebrevágva a főbejáraton át kísértelt az épületből. A kis erdőbe keskeny földút vezetett, azon indult el a tó irányába.

A tó és környéke valóban nagyon szép és barátságos volt, csaknem festői. Blackstone körbesétálta, majd tovább indult egy keskeny ösvényen, befelé az erdőbe. Az erdő egy idő múlva ritkulni kezdett és a távolban egy sárga épület tűnt fel, amelyet magas drótkerítés vett körül. Az épület felől furcsa zaj hallatszott. Nem tudta megállapítani a zaj jellegét, azt sem, mi okozza, de hallatán valamiféle kellemetlen érzés vett rajta erőt. Ahogy közeledett, a zaj egyre erősebb lett és egyre kellemetlenebb. Hirtelen a zaj elhallgatott, ugyanakkor hangos kiáltást hallott. Nem is kiáltás volt, inkább rémület, riadt sikoly, ami lassan zokogásszerű jajgatásba ment át. A kiáltással egy időben egy férfi alakja tűnt fel, aki szó szerint árkon-bokron át rohant egyenesen feléje. Ahogy mintegy ötven yardnyira megközelítette, Blackstone jól kivehette az arcát is. Valami kimondhatatlan félelem látszott rajta, csaknem földöntúli rémület, mintha magával a pokol szörnyeivel találkozott volna. Mögötte két, ugyancsak rohanó, egyenruhás alak tűnt fel. A menekülő egyenesen nekiszaladt a kerítésnek. A kerítés mintegy hat láb magas volt és a tetején szöges drót húzódott, de a férfinak a rémület - úgy látszik - olyan erőt kölcsönzött, hogy szinte pillanatok alatt felkúszott rajta, majd a tetejéről levetette magát és ájultan terült el a földön, a szöges dróttól véresen.

Blackstone a szerencsétlen segítségére akart sietni és gyors léptekkel elindult feléje. Már csaknem odaért, amikor hirtelen harsány „Állj!” kiáltást hallott. Egy pillanatig azt gondolta, nem neki szól, ezért még két lépést tett az úton, de hirtelen szétvált előtte egy bokor és egyenruhás férfi lépett elé, kezében géppisztollyal. A géppisztoly csöve fenyegetően meredt egyenesen Blackstone gyomra közepére. Az egyenruhás ör rámeredt, látszott rajta, hogy ő is meg van lepve és kissé zavarban van.

- Hová megy? - kérdezte, majd rövid gondolkodás után folytatta: - Egyáltalán, mit keres itt?

- Sétálni indultam, - válaszolt Blackstone méltatlankodva, majd, ahogy egyre inkább átérezte a helyzet rá nézve sérelmes és méltatlan voltát, ingerülten kifakadt. - Miért? Mi kifogása van ellene?!

Az örön látszott, hogy megint kicsit zavarba jött.

- Mutassa az azonosítóját! - mondta. - De csak lassan nyúljon a zsebeibe, - tette hozzá.

- Nincs nálam semmilyen irat, - mondta Blackstone, azon gondolkozva közben, mit ért a másik azonosító alatt.

(Amíg az őrral társalgott fél szemmel látta, hogy a két üldöző a kerítés egy közeli kapuján átjutva odaért az ájult menekülőhöz, durván felemelték és visszacipelték az épületbe.)

- Akkor legalább mondja meg az azonosító kódját! - mondta türelmetlenül az őr.

- Nincs azonosító kód, - válaszolta Blackstone, aki csak most kezdett rájönni, hogy egyedül nehezen mászik ki a csávából. - Csak tegnap érkeztem. Kérem, hívja fel Mr. Konigsteint.

- Még mit nem, - vigyorodott el az őr. - Ne hívjam inkább egyenesen az elnököt?

De azért a nagy névnek lehetett némi hatása, mert rövid gondolkodás után mobilján megnyomott egy gombot és beleszólt:

- Itt Joe. Fogtam egy pasast, az R épület körül ólálkodott. Nincs nála semmi, azt mondja, nincs azonosítója.

- Akkor kísérd csak be ide, majd kiszedjük belőle, - hallotta ki a készülékből a választ Blackstone a vonal másik végéről.

Az őr megint felemelte a géppisztolyt.

- Na induljon előttem, de semmi gyanús mozdulat! És tegye csak fel szépen a kezét.

- Várjon egy pillanatig, - mondta Blackstone, (miközben felemelte a kezét) akinek eszébe jutott a név, amit miss Bluntertől, a titkárnőtől hallott. - Hívja fel talán Serrano őrmestert.

Az újabb név hallatára az őr megmerevedett. Az őrmester neve láthatólag nagy hatással volt rá. Újra gombokat nyomogatott a készülékén - géppisztolyát egy pillanatra sem engedve le - és beleszólt:

- Őrmester, Joe Brown jelentkezem. Megállítottam egy embert a kiserdőben (már nem azt mondta, hogy elkaptam egy pasast), aki nem tudta igazolni magát. Kérte, hívjam fel magát. Mi a neve? - fordult Blackstone-hoz. - Azt mondja doktor Blackstone. ...Hogyan? Igen..... Nem, nem.... Persze!... Nem, uram, semmi ilyet nem csináltam. Csak a rutin eljárás volt, uram..... Igenis, uram!

A beszélgetés hosszúra nyúlt. Blackstone nem értette, mit mondott Serrano, de látta, hogy az őr milyen ideges, szinte remeg és tudta, hogy vesszőfutása véget ért. És tényleg a beszélgetés végén felé fordult és teljesen megváltozott hangon így szólt:

- Elnézést kérek, doktor úr, de végül is nem tudhattam, ön kicsoda. Bocsánat! - mondta hirtelen és leengedte a géppisztoly csövét, ami még mindig Blackstone mellére volt szegezve. - Kérem, szíveskedjék velem jönni, visszamegyünk a szállodához. - Azzal Blackstone-t maga elé engedve visszakísérte a szálloda bejáratáig.

A bejárat előtt már kisebb csoportosulást várta. Úgy látszik az esetnek hamar híre ment, mert ott volt Serrano, a szálló recepciósa, a titkárnő és két másik férfi, akikkel Blackstone még nem találkozott. Az egyik komorarcú

katonás, harmincöt körüli ember volt, a másik nagydarab, feltűnően kövér vagy inkább hájas. Mindegyikük arcán zavar tükröződött, a kövéret kivéve, aki elnézően vigyorgott, mint aki jól mulat az eseten.

Az őt tisztelegve Serrano elé lépett, hogy jelentsen, de az türelmetlenül intett, mire a másik hátraarcot csinált és távozott.

Elsőnek Betty, a titkárnő szólalt meg.

- Mondhatom, szép kis kalamajkát okozott! - támadt rá szemrehányóan.

Blackstone-t elöntötte a düh.

- Én?! Gyanútlanul elindultam sétálni abba a kedves kis erdőbe, amelyik a szálló mellett van és egyszerre csak géppisztolyt fognak rám és csaknem letartóztatnak, mert nem tudok felmutatni valami istenverte azonosítót vagy kódot, amiről eddig semmit sem hallottam.

A nő ránézett a komorarcúra, aki dühösen rátámadt:

- A maga feladata lett volna, miss Blunter, felvilágosítani a doktort! Maga pedig - fordult a recepcióshoz, - miért nem figyelmeztette Mr. Blackstone-t, amikor az kiment az épületből?!

- Csak egy pillanatra mentem be az irodába, őrnagy úr, hogy megnézzek valamit, - mentegetőzött a recepciósi ijedten.

- Tudja, hogy a helyettesítés biztosítása nélkül nem hagyhatja el a helyét! Tíz órakor jelentkezzen Mr. Serranonál. Más beosztást kap. Szóval hogy is volt ez, miss Blunter? - fordult a lányhoz.

- Erről lehet, hogy én tehetek, - vágott közbe Blackstone. - Lehet, hogy beszélt nekem valamilyen igazolványról, de olyan fáradt voltam, hogy nemigen figyeltem rá, - vette védelmébe a lányt lovagiasan, noha biztos volt benne, hogy az azonosító szóba sem került.

- Igen, az a helyzet, hogy futólag említettem, de a doktor nem reagált rá, - kapaszkodott Betty Blackstone szavaiba, miközben hálás pillantást vetett mentőjére.

- Máskor alaposabban lássa el a feladatát - mondta a komorarcú kissé megenyhülten. - Egyébként McKeith őrnagy vagyok, a biztonsági szolgálat vezetője, - nyújtotta kezét Blackstone felé. - Sajnálom, hogy a mi hibánkból kellemetlen helyzetbe került, de lássa be az örök csak a munkájukat végzik. Abban az épületben kezelés alatt álló betegek vannak, akik közül nem egy veszedelmes. Talán látott is egyet, - nézett Blackstone-ra fürkészően.

- Igen láttam és éppen segíteni akartam rajta, amikor az őt megállított, - válaszolta Blackstone, aki látta, hogy okosabb nem kérdezősködni.

- Még szerencse, hogy nem ment hozzá közelebb. Na látja, ezért vannak ott örök.

Betty, hogy másra terelje a szót, rámutatott kövér kollégájára.

- Már beszéltem magának Jim Bertramról, Mr. Blackstone. Ő fogja magának megmutatni az itt folyó munkákat.

- Örülök, hogy találkoztunk, - nyújtott kezet a nagy hájas fickó, arcán örökös vigyorával.

- Na jöjjön, az én kocsimon viszem el a laboratóriumba, - karolt a lány Blackstone-ba, - majd amikor a többiektől távolabb kerültek, suttogva mondta: - köszönöm, hogy hazudott miattam. Nagy bajba kerülhettem volna. De eszembe sem jutott, hogy már ma reggel önállósítja magát!

- Mr. Konigstein azt mondta, próbáljak beilleszkedni az itteni életbe, - mosolygott Blackstone. - Nos, én megpróbáltam.

17. A laboratórium

A kis autó megállt az épület előtt, amelyben Blackstone előző nap saját, otthoni laboratóriumát találta. Mielőtt kiszállt, a lány átadta fényképes azonosító igazolványát és egy zárt borítékot.

- Ebben van a hétjegyű azonosító kódja. Ez titkos, én sem ismerem. Jegyezze meg és csak akkor mondja meg, ha az örök igazoltatni akarják.

Azután még egyszer megköszönte, hogy hazudott a védelmében.

- Maga igazi lovag, talán egyike a kerek-asztal lovagjainak, - tréfálkozott kedvesen. - Tényleg Leslie a neve, nem Percivalnak vagy Tankrédnek hívják valójában? - Majd hozzátette: - Akárhogy is hívják, szívesen ebédelek magával, ha nincs ellenére.

Blackstone-t meglepte az ajánlat. Tetszett neki a nő, de eddig még nem gondolt igazán arra, hogy komolyabb kapcsolatot alakítson ki vele. Az a tény is zavarta, hogy Dorothyval is találkozót beszélt meg a hét végére. Nem akart azonban teljesen elvágni minden további közeledést, ezért kis habozás után igent mondott.

- Jó, akkor háromkor magáért jövök, - mondta Betty rámosolyogva, de mosolyában több volt az egyszerű udvariasságnál.

Blackstone kiszállt a kocsiból, illetve inkább lelépett róla és elindult az épület ajtaja felé, amelyet csaknem teljes terjedelmében eltakart a rá várakozó Jim Bertram alakja. Arcán az elmaradhatatlan széles vigyorral nyújtotta kövér kezét a vendég felé.

- Na, Leslie, sikerült jól felizgatnod ezeket a fafejű katonákat, - mondta nevetgélve, miközben vaskos karjával átölelte Blackstone-t. - Örülök neki, mert ezek nem normálisak, engem is folyton piszkálgatnak ostoba rendszabályaikkal. (A piszkálgatás helyett más kifejezést használt, de ezt az íróra kötelező jó modor nem engedi leírni). Bár veled igazában nemigen tudnak mit kezdeni, meglátod, mégis mennyi kellemetlenséget okoznak majd. Itt van például mindjárt a belépőd.....

Nem folytatta, hanem betessékelte Blackstone-t a bejáraton, egyenesen az üvegajtóig, amely előtt egy íróasztalnál fegyveres őr ült.

- Ez itt doktor Blackstone, már leadták a belépőkártyáját - mutatott a vendégre Bertram.

Az őr bólintott, beütötte Blackstone nevét számítógépébe, majd rámutatott az ajtó mellett elhelyezett üveglapra.

- Szíveskedjék erősen rányomni a jobb tenyerét, - mondta.

Blackstone erősen odanyomta a tenyerét. Az őr újabb billentyűket nyomott meg, majd kihúzott egy műanyag kártyát, amelyen rajta volt Blackstone fényképe.

- Ez az ön mágneskártyája. Ezzel tud közlekedni a laboratóriumon belül. A beléptetés az egységbe a tenyérlenyomata segítségével történik.

Blackstone átvette a kártyát, miközben oldalpillantást vetett Bertramra, akinek az arcát a szokásosnál is jobban torzította el a gúnyos vigyor. Megköszönte az őrnek a belépőkártyát, zsebre tette, majd lenyomta a bejárat ajtó kilincsét. Abban a pillanatban egyszerre háromféle hang ütötte meg a fülét: Az egyik az őr megkésztetett „Várjon” kiáltása, a másik Bertram harsány, röhögésszerű röhögése, a harmadik pedig a sziréna vijjogása. A hangokhoz néhány másodperc múlva újabb csatlakozott: rohanó léptek dobogása és néhány másodperc múlva négy fegyveres jelent meg, előreszegzett géppisztollyal.

A közjáték csak rövid ideig tartott, az őr kikapcsolta a szirénát, elküldte a fegyvereseket, majd szemrehányóan fordult Blackstone felé.

- Mondtam, uram, hogy az egységbe való belépéshez szükség van a tenyérlenyomatára!

- Hiszen az előbb nyomtam oda a tenyeremet! - csodálkozott Blackstone.

- Arra a lenyomatra az azonosítóhoz volt szükség, - mondta bosszúsan az őr. - A beléptetéshez újra oda kellett volna tennie a tenyerét.

- Látod, látod! Ugye megmondtam? - nevetgélt Jim Bertram, miközben a másik újra odatette kezét az üveglapra, majd ő is rányomta hatalmas tenyerét és követte a másikat a laborokba vezető hosszú folyosóra.

Először a 13 számú helyiséghez mentek.

- Na, most nyisd ki az ajtót! - mondta Bertram.

Blackstone már okult az előbbiekből és mielőtt a kilincshez nyúlt volna, mágneskártyáját bedugta az ajtón lévő készülék részébe, majd a kilinccsel könnyedén kinyitotta az ajtót. Beléptek. Bertram, aki most volt először a Blackstone-nak kijelölt helyiségben, nagyot füttyentett, amikor a műszereket meglátta.

- Látom, téged alaposan felszereltek.

- Lekoppintották az otthoni felszerelésemet, - magyarázta Blackstone. - Ezek mind az otthoni készülékeim másai.

- Nekem is meg fogod mutatni, min dolgozol? - kérdezte a kövér és most először nem vigyorgott.

- Természetesen, ha te is mindent megmutatsz nekem, - nyugtatta meg a másik.

- Oké, megegyeztünk - rikkantott Bertram és újra elvigyorodott. - De azt hiszem jobb lesz, ha most végigviszlek a többi helyiségen.

Ahogy kimentek, Blackstone be akarta csukni maguk után az ajtót, de a másik megfogta a kezét.

- Ne csukd be, nemsokára visszajövünk!

- Szabad nyitva hagyni a szobákat? - csodálkozott Blackstone. - Meglepő az előbbi óvatossági intézkedések után!

- Dehogyan szabad, dehogyan szabad, - nevetgélt Bertram. - De csak nem fogod mindig a kártyával nyitogatni az ajtókat, valahányszor pisilned kell.

Végigmentek az első nyolc szobán, amelyek mindegyike közös helyiség volt: mosogató szoba, mérlegszoba, centrifugáló helyiség és hasonló. Blackstone kártyája mindegyik ajtót nyitotta. A kilencedik szobához értek, amelyiken ez a felirat állt: Richard Kingsley.

- Nincs bent senki, látod, nem ég a piros lámpa. Richard elutazott. De azért bemehetünk - mondta Bertram.

Blackstone bedugta a kártyát a szokott helyre, de hiába próbálta lenyomni a kilincset, az ajtó zárva maradt.

- Azt hiszed a te kártyád minden ajtót kinyit, csak azt kell mondani: „Szézáám, nyílj ki!”? - nevetett Bertram, majd a saját kártyáját dugta a résbe és lenyomva a kilincset, belépett az ajtón.

Megnézték a műszereket, amelyek főleg akusztikus vizsgálatokra voltak alkalmasak, majd továbbmentek. A 10-es szobának ajtaján ez állt: dr. Peter Hoffer és égett a piros lámpa. Bekopogtak. Hoffer magas csontos ősz férfi volt. Udvariasan fogadta a vendégeket, de látszott rajta, hogy nincs elragadtatva a látogatástól. Erős idegen - nyilván német - akcentussal beszélt. Elmondta, hogy már csaknem negyven éve foglalkozik a hangok biológiai hatásával az emberi szervezetre. Sikerült megállapítania, - mint mondta - hogy bizonyos hanghatások biológiai hatása - nemcsak pszichikai okok miatt - kedvező, míg mások közvetlenül okozhatnak betegségeket.

A hátralevő még tíz szobában további három kollégával beszéltek, míg két laboratóriumot gazdájuk távollétében tekintettek meg; öt szoba kiszolgáló helyiség volt, ezeket Blackstone kártyájával is ki lehetett nyitni. A folyosó végén volt a 21 számmal jelzett helyiség. Széles dupla ajtaja volt és ez a felirat állt rajta: „Kísérleti berendezések”. Odaérve, Bertram megállt, majd visszafordult.

- Ide nem jutunk be, - mondta. - Nincsen odabent senki, látod, nem ég a jelzőlámpa, ezt az ajtót pedig az én kártyám sem nyitja.

Visszamentek a 13-asba és Blackstone éppen el akarta kezdeni saját berendezéseinek ismertetését, amikor kopogtak. Órájára pillantott, látta, három óra van és rögtön rájött, hogy Betty jött érte.

Valóban ő volt. Blackstone elnézést kért Jimtól.

- Ne haragudj, megígértem Bettynek, hogy együtt ebédelünk. Ebéd után mindent részletesen elmagyarázok.

- Tartok tőle, hogy ma már nem lesz erre időnk, - mondta a kövér. - Tulajdonképpen örülök, hogy abbahagytuk, mert már kezdtem nagyon éhes lenni. Viszont én az ebédet szent dolognak tartom, ami után feltétlenül pihenésre van szükség. Ezért a mai napra lemondok a tapasztalatcsere folytatásáról. Te csak menj vissza, egyedül is betalálsz már a saját laborodba és dolgozz, ha

akarsz, bár én a te helyedben inkább pihennék. Viszont - folytatta rövid gondolkozás után, - ha nincs kifogásotok, veletek ebédelnék.

Blackstone-nak nem volt kifogása ellene és igent mondott, miközben a lányt figyelte. Bettynek szemmel láthatólag nem nagyon volt ínyére a hívatlan vendég, de nem tehetett mást, mint ő is beleegyezően bólintott. Bertram nem vette észre a lány kedvetlenségét, sokkal jobban elfoglalta az ebéd gondolata.

Az étkezöben Blackstone megdöbbenve látta, milyen tömérdek ételt fogyaszt Jim. Legalább öt fogást halmozott fel a tálcáin. Igen tálcáin, mert egy tálcán csak legfeljebb három tányér fért el. Ezért visszament és további fogásokat rakatott fel egy másik tálcára. Hozzá kenyeret, majd két dobozos sört. Mindez nem volt elég, ebéd után még visszament kávéért és hozott hozzá magának két süteményt is.

A sok étel ellenére ő sem fejezte be később az ebédet, így együtt keltek fel az asztaltól és indult mindegyikük a dolgára, Betty vissza irodájába, Blackstone a laboratóriumba, alig várva, hogy végül megvizsgálhassa, melyik programjait hozták át a tengeren, Jim Bertram pedig haza, kipihenni az ebéd fáradalmait. Az ebédlő előtt elváltak. A lány szemmel láthatólag bosszús volt, kedvetlenül búcsúzott Blackstone-tól és nem kért újabb randevút.

Blackstone visszasietett a laboratórium épületébe. Már nem okozott számára nehézséget tenyérlenomata segítségével bejutni és kártyájával kinyitotta saját szobáját. Sejtette, hogy figyelik tevékenységét, ezért minden sietség nélkül egymás után bekapcsolta az egyes berendezéseket. Megállapította, hogy noha néhány programot megszereztek vendéglátói, mindez kevés volt ahhoz, hogy az elért eredményeket rekonstruálhassák. Megnyugvással tapasztalta, hogy „szellemi ikertestvére”, illetve „szellemi hasonmására” Rickre vonatkozó adatokat tartalmazó számítógép programjaival nem foglalkoztak, nyilván nem tartották ezeket az információkat érdemlegesnek.

Megszomjazott, kisétált a folyosóra és bement a „Teakonyha” feliratú szobába, levett egy műanyag poharat és narancslét töltött bele az automatából. Visszament és éppen ki akarta nyitni saját ajtaját, amikor észrevette, hogy a folyosó végén levő ajtó, a 21-es helyiségé, ahová délelőtt nem tudtak bejutni, félig nyitva áll. Gondolta, itt az idő, hogy az ott dolgozó kollégáknak is bemutatkozzék. Kopogott a félig nyitott ajtón és belépett a helyiségbe. Bár a többi laboratórium is tágas szobákból állt, mindegyik, beleértve saját laborját is, szinte eltörpült emellett. A 21-es szoba ugyanis nem szoba volt, hanem széles terem, amelynek mindjárt az elején külön-külön négy, készülékekkel felszerelt műszerpult állt. A széles terem hosszúsága jócskán meghaladta szélességét, az ajtóból nézve szinte a végtelenbe nyúlt. A legmeglepőbb azonban nem a terem mérete volt. A műszerpultok előtt ugyanis szabályos játékterem helyezkedett el, két oldalán játékautomaták, illetve annak látszó berendezések sorával.

A bal oldali szélső műszerpultnál zömök, fehérköpenyes ember állt és egy számítógépet kezelte. A bal oldali sorban levő első hat játékautomata előtt hat katonaruhás férfi ült, akik nagy gyorsasággal mozgattak egy lőfegyverhez

hasonló csövet, igyekeztén leküzdeni a képernyő különböző pontjain hirtelen felbukkanó ellenséges célpontokat. Három fejhallgató volt, a másik három fején pedig sisakszerű szerelvény, amelyből rövid rúd, nyilván antenna állt ki.

A jobb oldali középső műszerpulton levő számítógép is be volt kapcsolva, de nem állt előtte senki. A két másik pult láthatólag üzemen kívül volt.

Blackstone hangosan köszönt. A fehérköpenyes meglepetten fordult meg.

- Ki maga és hogy kerül ide? - kérdezte idegesen.

- A nevem Blackstone, tegnap érkeztem, a 13-as szoba az enyém, - válaszolta a másik. - Délelőtt, amikor Bertrammal végigjártuk a helyiségeket, itt nem volt senki. Láttam, nyitva az ajtó, gondoltam, bemutatkozom.

- Á, szóval te vagy a londoni fickó! A nevem Frank Bellow, örülök, hogy megismertelek. De azt hiszem, neked tilos ide belépned.

- Már bent vagyok, - tréfálkozott Blackstone. - Nekem senki sem tiltotta meg, az ajtó pedig nyitva volt.

- Igen, ez a Bob mindig lusta bezárni maga után az ajtót, ha valamiért kimegy, - mondta bosszúsan Frank. (Blackstone-nak eszébe jutott, mit mondott erről Bertram) - Biztos cigarettázik a dohányzóban. És itt hagyta az embereit, anélkül, hogy nekem szólt volna, - fordult a három sisakos felé, majd rémülten felkiáltott: - Te szent isten, mi történt?

Blackstone is odanézett és megdöbbenve látta, hogy a három sisakos veszett sebességgel mozgatja a játékfegyver csövét. A szélső elég közel volt hozzájuk, látható volt az arcán lecsepegő izzadság, fogait csikorgatta és kisvártatva habzani kezdett a szája. A középső egyszerre felugrott és fejével nekirontott a játékasztal képernyőjének, két öklével csapkodott, majd eszméletlenül össze-rogyott.

Bellow odarohant a másik műszerpulthoz és kikapcsolta. A két másik sisakos mozgása lelassult, azután abba hagyta az imitált lövöldözést és előbb a pult, majd földön fekvő társuk felé fordultak. A három fejhallgatóson kívül, akik láthatólag nem vettek tudomást a történetekről, mindannyian az eszméletlen, rángatózó embert nézték.

- Mi az, mi történik itt? - kérdezte valaki a hátuk mögött.

Az ajtónál magas szőke, kisportolt fiatalember állt és értetlenül nézte a jelenetet.

- Ezt pont te kérdezed?! - ordította magából kikelve Bellow. - Úgy mentél ki, hogy nem szóltál és ráadásul bekapcsolva hagytad az automatikus inger-növelőt. - Megsérült egy készülék és a kísérleti alany is. Riaszd az ügyeletet.

- Muszáj? - kérdezte rémülten a Bob nevű fiatalember. - Előfordult már, hogy a kísérleti alany túlreagálta a kapott ingert.

- Most ez nem megy, - mondta Frank. - Túl sokan látták, közöttük ő is, - intett Blackstone felé az állával.

- Ki ez? - kérdezte Bob.

- Blackstone vagyok Londonból, - nyújtott kezét Blackstone. - Ne féljetek, nem beszélek róla senkinek.

- Köszönjük, de mindegy, láttál-e valamit vagy sem, - legyintett Frank Bellow. - A kamerák úgyis rögzítettek mindent. Csodálom, hogy még nincs itt az ügyelet.

- Már itt van és én is, - hallatszott egy ismerős hang az ajtóból. Blackstone hátrafordult és megpillantotta McKeith őrnagyot, a biztonsági főnököt, aki komoran őt méregette.

- Maga mindenütt ott van, ahol valami baj van? - kérdezte gúnyos, ellenséges hangon. - Magának nincs itt semmi keresnivalója! Ezek titkos kísérletek.

- Én inkább úgy fogalmaznék, hogy mindig van valami baj, bárhová megyek - vágott vissza Blackstone. - Különben sincs ezekben a kísérletekben semmi új. Ezekkel a lambda-pszí agyhullámokkal, amelyekkel a homloki lebenyt ingerelik, csak pillanatnyi hatás érhető el. Lehet, hogy magukat az agyban tartósan kialakítható hatások érdeklik?

Az őrnagy elvörösödött a dühtől, de türtőztette magát, szó nélkül hátat fordított és elindult a félelemtől sápadt Bob felé. Blackstone nem akart további kínos jelenetek tanúja lenni, inkább visszament saját laborjába és folytatta a megkezdett munkát.

18. Tapasztalatcsere és tapasztalatok

- Most jössz te! - vigyorgott Jim Bertram, Blackstone laboratóriumának egy kényelmes karosszékében üldögélve. - Miután megtekintettél mindent, amit megmutogattam neked és meglested azt, amit nem kellett volna látnod, neked kell megmutatnod, mire jutottál.

Blackstone ugyanis másnap reggel hűségesen beszámolt kísérőjének az előző nap történetéről. Jim először kissé gondterhelten csóválta a fejét.

- Hát ez egy kicsit kellemetlen. Vannak itt olyanok, akik nem igazán örülnek annak, hogy itt vagy és belelátsz a dolgokba. Ráadásul, azt hiszem, végleg sikerült magadra vonnod az amúgy is örökké gyanakvó őrnagy figyelmét, - mondta rosszkedvűen. Kis ideig hallgatott, de végül felülkerekedett állandó derűje.

- Nem tehetsz róla, hogy egyesek felelőtlenül nyitva hagyják az ajtót. Ha zárva van és bekopogsz, biztosan nem engednek be és elkerülted volna a kellemetlenséget. Ami pedig a túlgerjesztett pasast illeti, - folytatta rövid töprengés után, - a tömegpszichológiai kísérletek során előfordul, hogy egyes kísérleti alanyok rosszul bírják az igénybevételt, sőt - ne adj isten - tartósan károsodnak, akár meg is halnak. Persze nem úgy, hogy a kísérlet irányítója elfelejti kikapcsolni a gépet, amikor kimegy dohányozni. Dohányozni!! Még ha enni ment volna! És emellett még nyitva is hagyja az ajtót a marha!

- De hát alapszabály, hogy a kísérletek során biztosítani kell a kísérleti alanyok épségét! Ez ellenkezik az elfogadott emberjogi normákkal és valamennyi tudomány-etikai alapelvvel. Ami pedig az ajtó nyitva hagyását illeti, arra tegnap éppen te biztattál engem.

- Hja, barátom, én mindig tudom, mikor lehet egy ajtót nyitva hagyni, mikor nem. És hagyd azt az emberjogi okoskodást. Ezek a kísérleti alanyok önként jelentkező idevezényelt katonák. Ez így teljesen legális. A seregben minden gyakorlatnál megengedett kockázati határok vannak. Ezen az alapon nem szabadna úrhajósokat sem fellőni.

- Látom, mindig megtalálod a tettekhez az utólagos erkölcsi alapot, - gúnyolódott Blackstone, akit bosszantott a másik megalkuvása. - Ez a saját tevékenységedre is igaz?

- Mondtam, hogy én mindig tudom, mikor lehet egy ajtót nyitva hagyni, mikor nem, - mondta cinikusan Jim. - És ezért sohasem fogok úgy járni, mint ez a Bob.

- Miért, mi történt vele? - kérdezte Blackstone aggódva. Tulajdonképpen már kezdettől foglalkoztatta a gondolat, mi lett a Bob nevezetű fiatalemberrel, aki az előző napi balesetet előidézte, de mivel egy kicsit magát is ludasnak érezte, nem akarta eddig megkérdezni.

- Igazában nem tudom, de nem is érdekel. Mindenesetre nem szeretnék a helyében lenni. Tulajdonképpen te buktattad le.

Blackstone is tudta ezt, de hogy mástól hallotta, komolyan megdühödött.

- Én nem tehetek róla, hogy figyelmetlen volt és egy kísérleti alany megsérült! - csattant fel.

- Ne lovagolj azon, hogy megsérült valaki. Az nem lett volna érdekes. Az volt a baj, hogy te láttad.

Erre már a másik sem tudott mit mondani. Szó nélkül nekifogott a saját kísérleti berendezése üzembe helyezésének.

- Nos, én tudom, hogy ingerek sugárzása tekintetében előbbre vagytok, mint mi, - mondta, amikor az előkészületeket befejezte. - Láttam tegnap is a „kísérleti berendezések” feliratú játékkeremben levő harci játékoknál. Ami talán új számotokra, az egy ember gondolatainak, érzéseinek átültetése egy másik emberbe.

Miután tisztában volt vele, hogy az amerikaiak mindenről tudnak, Blackstone nem látta értelmét további titkolózásnak és bemutatta Bertramnak a magával hozott CD-re felvett otthoni gondolat átültetési kísérletet.

- Fantasztikus! Az ember teljesen úgy érzi, mintha maga nézné a filmet, - áradozott Bertram. - Arról, hogyan olvastad le saját, illetve a másik két felvételnél munkatársad gondolatait, érzéseit a film nézése során, természetesen nem akarsz beszélni.

- Sajnos erről tényleg nincs módomban beszámolni, - szabadkozott Blackstone. - A felvevő berendezés, vagyis a sisak odahaza maradt (ezt úgy látszik nem tudtátok olyan egyszerűen lekoppintani, mint a többi műszert), de

még ha itt is volna, akkor sem tudnál vele mit kezdeni az általunk kifejlesztett szoftver nélkül.

- Nos, minket nem érdekel az agyban levő információk megszerzése, (bocsánat, nem akartalak megsérteni, isten őrizz! nem megszerzése, csak leolvasása, tudom, ti angolok kényesek vagytok az ilyen finom megkülönböztetésekre). Minket ingerek, gondolatok keltése érdekel, sugárzással. De az a véleményem, közösen többre jutnánk.

Blackstone-nak eszébe jutott beszélgetése Konigsteinnel.

- Megmondtam Konigsteinnek, hogy nem kívánok részt vállalni a pszichológiai hadviselésben - mondta. - De még ha akarnék, akkor sem egészen értem, mi az amivel én segíthetném a munkátokat. Már mondtam, ti ezen a területen előbbre vagytok, mint mi.

- Igen, elég jól sikerül agyhullámokkal ingereket kelteni. De vizsgálatokat végzünk arra, hogy ezek az érzések, ingerek mennyire maradandóak. Az Konigstein elképzelése, hogy ebben talán segíthettek.

- Szóval együttműködni abban, hogyan lehetne a bevitt érzéseket állandósítani? Szó sem lehet róla!

- Rosszindulatúan félremagyarázod! Éppen ellenkezőleg. Csak azt akarjuk vizsgálni, a hatások milyen körülmények között, mennyi idő alatt múlnak el. Ez a kísérleti alanyok védelmét szolgálja.

Blackstone elgondolkozott a hallottakon. Bár tudta, hogy nem a kísérleti alanyok védelme a cél, kíváncsi volt az alkalmazott módszerekre.

- Ahhoz, hogy dönteni tudjak, meg kell tudnom, miféle kísérletek is folynak, milyenekbe kellene bekapcsolódnom, - mondta.

Amit mondott inkább, kitérő válasznak szánta, de - legnagyobb meglepetésére - Jim egy cseppet sem vonakodott megmutatni a kísérleteket.

- Megmutatok mindent, már csak azért is, hogy lássad, ezek a vizsgálatok drasztikusak ugyan, de alapjában véve nem veszélyesek.

Átkísérte Blackstone-t a szomszédos épületbe. Blackstone ide is tenyérnyomata segítségével jutott be, de kártyája ebben az épületben csak a mellék-helyiségeket nyitotta. Jim bevitte az egyik megfigyelő helyiségbe. A helyiséget üvegfal választotta ketté, ami a megfigyelt személyek oldaláról átlátszatlan volt. A megfigyelő oldalon vezérlőpult helyezkedett el műszerekkel és kamerával. A vezérlőpultnál fehérköpenyes fiatalember ült, aki felemelt kézzel üdvözölte, majd ujját szájára téve csendre intette őket. Az üveg mögött nyolc ember ült, négy férfi és négy nő. Fejükön antennával ellátott sisak, ugyanolyan, mint amelyet a játékterem kísérleti alanyai viseltek.

- Az érzelmek tartósságát legkönnyebben bizonyos hatások, például szagok, helyzetek, veszélyek, élőlények iránt érzett túlérzékenységen, azaz fóbián lehet lemérni, - magyarázta Bertram. - Ezekre az egyedekre tíz nappal ezelőtt darazsak raja támadt, mialatt pánikot előidéző agyhullámokat sugároztunk rájuk. (Azt hiszem felesleges mondanom, a darazsak támadása virtuális volt, de a résztvevők ezt csak utólag tudták meg.) A rásugárzás alatt mindegyik-

nél heves védekezést tapasztaltunk. Karjukkal csapkodtak, volt olyan (egyik nő), aki elájult, egy másik nő pedig menekülni próbált, persze sikertelenül. Tíz nap pihenés és szórakozás után (ezt értsd szó szerint), most darazsak támadását bemutató filmet vetítünk nekik. Figyeld a hatást!

A hatalmas képernyőn darazsak raja látszott közeledni. A kísérleti alanyok egy darabig még csendben ültek, majd egyeseken hirtelen láthatólag izgalom vett erőt. Az egyik nő sikoltozni kezdett, az egyik férfi és egyik nő felugrott és hátrálni kezdett, a többiek azonban nyugodtan ülve maradtak.

- Mind tudják, hogy ez csak film-vetítés, - súgta oda Jim Blackstone-nak, - ez a három mégis túlérzékenynek bizonyult. De most rájuk kapcsolják a pánikot keltő agyhullámokat.

A kísérletben résztvevők mindegyikén láthatólag valami heves indulat vett erőt. Valamennyien remegni kezdtek, egyikken-másikon verejtékcseppek jelentek meg. Még egy férfi és még egy nő felugrott és a bejárati ajtó felé rohant, amelyet az előbb felugrott nő hiába vert az öklével. Az előbb még sikoltozó nő ájultan hevert széke mellett. Öten - noha remegtek - továbbra is a székükön maradtak. Nyilván értelmük győzedelmeskedett érzéseik felett, miután tudták, hogy ez csak filmvetítés. Az elsőként felugrott férfi viszont visszafordult, felkapott egy széket és a képernyő felé rohant, de nem érte el. A képernyő előtt hirtelen megtorpant. Egy biztonsági berendezés nyilván kikapcsolta az ingerlő agyhullámokat.

- Amint látod, a maradandó behatás férfiaknál negyven, nőknél hatvan százalékos, átlagban felénél - tíz nap után - még mindig fennáll a darazsak iránti túlérzékenység. Ezek a számok persze nem meggyőzőek, de kezdetnek megfelelnek.

- Hát sajnos nem hiszem, hogy ilyen kísérletekben részt fogok venni, - mondta borzongva Blackstone. - De menjünk innen, mielőtt McKeith őrnagy újra itt talál. Még azt hiszi, én okozom a kísérleti alanyok károsodását.

- Jó, mehetünk, de ne hidd, hogy az őrnagy nem tudja pontosan, hol vagy és mit csinálsz. Hogy mit hisz, azt nem lehet tudni. Mindenkire gyanakszik, talán még saját magára is, - nevetgélt Jim, ahogy kiléptek a helyiségből.

Végigmentek a folyosón és kiléptek az épületből. Az ajtó előtt egy autónak támaszkodva McKeith őrnagy állt. Komoran végigmérte őket, biccentett, majd beszállt a kocsiba és elhajtott.

A további napokban Blackstone-nak módjában volt figyelemmel kísérni egyéb területeket is. Látta, hogyan tanulmányozzák az akusztikus hatásokat, az akusztikus hatások agyhullámokkal kombinált hatását, sőt - nagy megdöbbenésére - ezeknek a hatásoknak egyes kémiai anyagokkal való kombinációját is. Utolsó ebédjük óta, amelyet Jim kéretlen jelenléte megzavart, nem találkozott Bettyvel. Szabad idejét a jól felszerelt könyvtárban töltötte és esténként beült a telep bájába. Az első napokban Jimmel együtt, de hamar megunt, hogy annak bőséges vacsoráihoz asszisztáljon, így önállósította magát. Bertram, aki minden estéjét az étteremnek ugyanabban a sarkában töltötte bőséges vacsorája mellett,

láthatólag nem sértődött meg, amikor Blackstone esténként nem ült többé az ő asztalához. Valószínűleg inkább örült, hogy figyelmét a beszélgetés nem vonja el a kulináris gyönyöröktől.

Egyik este, ahogy egyedül üldögélt egy pohár gin-tonik mellett, a szomszéd asztalnál ismerős arcot pillantott meg. A szőke fiatalember előtt öt üres pohár sorakozott, a hatodikkal a kezében ködösen meredt a semmibe. Bob volt, akinek hanyagsága miatt tanúja lehetett a rosszul sikerült kísérletnek. Az étteremben alig voltak és Blackstone úgy gondolta, itt az ideje beszélni a fiúval, akinek lebuktatásában - akaratán kívül - ő is részt vett.

Felállt és poharával a kezében átsétált a szomszéd asztalhoz.

- Leülhetek? - kérdezte.

A másik kissé bambán rábámult, majd legyintett.

- Ül le, ha ez a vágyad. De ezzel nagy veszélyt vállalsz! Én leprás vagyok! - Üresen nevetett, hangján megérezte az öt üres pohár. - Na jó, csak ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! Tudod te egyáltalán ki vagyok?

- Tudom, - válaszolta Blackstone.

- Téged nem is ismerlek, - morgott Bob és újra kortyolt egyet a poharából. - Te hol hallottál rólam?

- Én buktattam le magát, - mondta Blackstone és kezét engesztelőleg a másik karjára tette. - Persze nem szándékosan, - tette hozzá, majd bemutatkozott és elmesélte, miért ment be azon a nyitott ajtón. - Remélem, nem feltételezi, hogy ki akartam kémlelni a titkos kísérleteket. Sajnálom, hogy tanúja lettem annak a balesetnek.

- Halálesetet akart mondani? - javította ki a Bob nevezetű. - A pasas ugyanis félóra múlva kiadta a lelkét, - magyarázta és üresen nevetett. - Jó lenne, ha mielőbb eltűnne innen, - mondta hirtelen, majd látva Blackstone sértődött arcát, hozzátette: - Nem, ne higgye, hogy haragszom magára. Én tehetek mindenről. Véletlen volt, hogy éppen akkor toppant be, amikor azt az ostobaságot csináltam a géppel. Mi tudjuk, hogy véletlen volt. De nem mindenki hiszi ezt!

- Miért, ki az, aki mást hisz? És mit? - kérdezte Blackstone ingerülten.

- Például az őrnagy és többen is vannak. Vannak, akik azt hiszik, hogy összejátszottam magával, szándékosan hagytam nyitva az ajtót, hogy megtudja, mi folyik itt. Azóta is állandóan faggatnak, honnan ismerem és mit mondtam el magának. Maga tudja, hogy nem meséltem semmiről.

Elhallgatott, részegen csillogó szemei elhomályosodtak, ahogy maga elé meredt. Blackstone nem tudta, mit válaszoljon. Az pedig folytatta, mintha csak magában beszélne:

- Pedig volna miről, - motyogta maga elé, majd felemelte a fejét és sokat sejtetően körülnézett.

- A Cuvier ügy! - mondta olyan hangosan, hogy mindenki odanézett, azután összecsukszott és fejét karjaiba hajtva végigdől az asztalon.

Blackstone nem látta értelmét további beszélgetésnek egy részeggel; felállt és visszament saját asztalához. Leült és kiitta poharát. Éppen azon gondol-

kozott, rendeljen-e újat, amikor észrevette, hogy valaki áll a háta mögött. Hátrafordult és meglepetésére McKeith őrnagyot pillantotta meg.

- Jó estét, őrnagy! Csak nem engem keres? - fordult csodálkozva váratlan látogatója felé.

- Jó estét, doktor, - üdvözölte Blackstone-t tőle szokatlanul udvarias hangon a másik. - Megengedi, hogy leüljek?

- Természetesen. Foglaljon helyet! Mit iszik? - kérdezte Blackstone, palástolva meglepődését.

- Nem, engedje meg, hogy én hívjam meg! Még egy gint? - folytatta és meg sem várva a választ, odaszólt a pincérnek: - Két gin-tonikot lesz szíves, jég-gel!

- Elnézést kell kérnem a minapi udvariatlanságomért, - kezdte, majd elmondta, hogy mennyire kijött sodrából a tapasztalt felelőtlenség láttán. Hosszasan ecsetelte, milyen fontos a szabályok betartása és kérte Blackstone-t, igyekezzék ő is alkalmazkodni az előírásokhoz. Beszélgetés közben mintegy mellékesen megjegyezte:

- Az egész ennek a Bob Simalskynak a hibája. Fegyelmezetlen fiatal-ember és sokat iszik. Látom, most is részeg volt. - Blackstone a szomszéd asztal felé nézett, de Simalsky már nem volt ott. - Már akkor is részeg volt, amikor az előbb beszélgettek? - kérdezte hirtelen, majd választ sem várva folytatta: - Láttam, beszélgettek, régen ismerik egymást?

Blackstone elmagyarázta, hogy még sohasem találkoztak és csak azért ült az asztalához, mert sajnálta, hogy bajba keveredett. Az őrnagy bólogatott, de látszott rajta, hogy nem nagyon hiszi a másik meséjét. Még vagy tíz percig beszélgettek mindenféle közömbös dologról, majd McKeith jó éjszakát kívánt és távozott.

- Végre egyedül, - lélegzett fel Blackstone, de tévedett. Mire felemelte poharát, már Jim Bertram ült vele szemben.

- Most fejeztem be a vacsorámat, - mondta kényelmesen hátradúlva. - Láttam, vendéged volt az előbb. Mit akart az öregfiú? Láttam, Simalskyval is beszélgettél. Lehet, hogy ő miatta ült le hozzád?

Blackstone töviről-hegyire elmesélte az este történeteket. Bertram csak csóválta a fejét, örökös gúnyos vigyorával az arcán.

- Hiába, az emberek nem tudnak kibújni a bőrükből. Én még életemben nem találkoztam ilyen gyanakvó emberrel. De ne törődj vele, higgye csak, amit akar.

Még egy darabig beszélgettek, majd Jim hazaindult lefeküdni és mint mondta, kipihenni a vacsora fáradalmait. Blackstone is elindult hazafelé. Gyalog ment, nem a félóránként közlekedő mikro-busszal. - Húsz perces levegőző séta jót tesz, ha az ember három gint megiszik, - gondolta. Kényelmesen sétált hazafelé a széles út közepén és mélyeket lélegezve teleszívta tüdejét a nappali hőség-től felhevült növények illatától terhes langyos esti levegővel. Este tizenegy múlt, forgalom egyáltalán nem volt már.

Ahogy elért az út kanyarulatához, mintegy százötven yardnyira kisebb csoportosulást vett észre. Közelebb érve megismerte a néhány napja őt igazoltató őr, aki autója előtt állva két egyenruhás rendfenntartónak (akik itt a rendőrök szerepét látták el) magyarázott.

- Teljesen tehetetlen voltam, - mondta éppen a katona, amikor Blackstone odaért. - Nem mentem túl gyorsan, de egyszerre csak tántorogva felbukkant a sötétből. Szinte nekem ugrott. Láthatólag teljesen részeg volt. Nem tudtam megállni, átmentem rajta.

A kocsi mellett fekvő mozdulatlan testre mutatott. A test furcsa kifacsart tagokkal feküdt, mint egy rongybaba, de az arc sértetlen volt, csak a szája szögletéből futott lefelé egy keskeny vércsík. Szemei tágra nyílván, üresen meredtek a semmibe. Bob Simalsky volt.

19. Találkozás

Megérkezése óta Blackstone nem hallott hírt Dorothyról, így türelmetlenül várta a már megérkezésükkel előre megbeszélte találkozást. Sok mesélnivalója volt és úgy érezte, a mai a megszokottnál is izgalmasabb és reményei szerint a megszokottnál is izgatóbb együttlét lesz. Szokásától eltérően már negyedórával az indulás előtt izgatottan ácsorgott a telep kapuja közelében levő buszmegállónál, ahonnan háromóránként indult autóbusz a városba.

Az utazás nem tartott sokáig, Blackstone-nak mégis úgy tűnt, mintha a busz csak araszolna a kopár síkságon. Délután négy óra előtt tíz perccel érkeztek meg a központi pályaudvar melletti autóbusz végállomásra. A találkozót fél ötre beszéltek meg a pályaudvari vendéglő éttermében. Beült a meglehetősen üres éttetembe, egy ablak melletti sarokasztal mellé, ahonnan jól megfigyelhette a járókelőket. A délutáni csúcsidő még nem érkezett el, a pályaudvart még nem lepték el a munkából hazaigyekvők tömegei, de még így is elég nagy nyüzsgés volt a széles téren.

Miközben szórakozottan szemlélte az embereket, újra végiggondolta, mi az, amit a lánnyal meg kell beszélnie. Természetesen a személyes vonatkozásokon kívül, amelyeket majd mindig a megfelelő alkalommal fog felvetni. De az elmúlt napok különös, nyomasztó és talán kissé háborzongató tapasztalatait és benyomásait is feltétlenül meg akarta beszélni a lánnyal. Úgy érezte, a telepen látott pszichológiai vizsgálatok embertelenek és kegyetlenek, de mégsem ez nyomasztotta leginkább. Bár racionális ember volt, nem tagadta a megérzések jelentőségét (persze csak mint a tényekből és jelenségekből adódó összefüggések nem tudatosított formáját). A tapasztaltakkal kapcsolatos rossz érzését is a látott és nemtetsző módszerek, a különös és indokolatlan katonasági intézkedések, valamint a furcsa, kellemetlen emberekkel való találkozás hatásának tudta be. És persze a különös, ijesztő haláleseteknek. Önmagában ezek mindegyike elfogadható lett volna, de együtt már valahogy sok volt.

Ezekről a tényekről és az ezekkel kapcsolatos érzéseiről szeretett volna a lánynak beszámolni és szinte megdöbbant a szíve, amikor a tér másik oldalán feltűnni látta karcsú alakját. De öröme nem tartott soká. A magas férfi, aki, amikor Dorothy észrevette, a lány mögött két lépésre feltűnt, most Dorothy mellé került és messziről is láthatóan bizalmas beszélgetésbe merültek.

Bosszúsága, hogy a lány a megbeszélte találkozóra más férfivel érkezik, haragos féltékenységgé növekedett, amikor közelebb ért és látta, hogy a férfi fiatal és feltűnően jóképű. Emellett olyan meghitten nevetgéltek, hogy Dorothy az étterembe belépve nem is vette észre azonnal a bejárat közelében levő asztalnál ülő Blackstone-t és elment mellette. Csak amikor az utána szólt, hagyta abba a csevegést.

- Hát itt vagy? - kérdezte kedvesen, de Blackstone úgy érezte, hiányzik a hangjából az az öröm, amit ő érzett és amire olyan nagyon várt.

- Ő Charles Guilmond, a Middle-West Journal főszerkesztő helyettese, aki megérkezésem óta olyan kedvesen egyengeti az utamat itt Amerikában. Charlie, ő Leslie Blackstone, akiről meséltem.

Blackstone még bosszúsabb lett a bemutatás hallatán, de igyekezett jó képet vágni. Udvariasan kezét nyújtott Guilmondnak.

- Halló, Charlie! Örülök, hogy megismertem!

- Részemről a szerencse, - viszonzta az újságíró. - Dorothy sokat mesélt magáról.

(- Már Dorothy, meg Charlie, - füstölgött tovább magában Blackstone, de ismét erőt vett magán és kedvesen a lányhoz fordult.)

- Na meséld, hogy érzed itt magad? Tapasztaltál-e sok érdekes dolgot, tanultál-e valami újat ezektől a jenkiktől?

Egy perccel később már megbánta kérdését, mert Dorothy tőle szokatlan szóradattal dicshimnuszokat zengett az amerikai újságírásról. Hogy itt micsoda tekintélye és hatalma van a sajtónak, milyen keményen fogalmazzák meg a riporterek a kérdéseket, hogy őt is milyen kedvesen és ami a legfontosabb, milyen tisztelettel fogadták. Csak úgy ömlött belőle a szó. Guilmond mosolyogva hallgatta, csak néha szólt közbe egy-egy elismerő szót saját újságuk dicséretére, amivel alátámasztotta a lány mondandóját.

Blackstone növekvő bosszúsággal hallgatta, még az evést is abbahagyta, pedig a rostélyos, amit rendelt, igencsak ízletes volt és amikor végül Dorothy tirádája végére ért, hirtelen közbevágott:

- Akkor ennek az újságnak nem okozhat nehézséget esetleg egy leleplező cikket írni azokról a visszásságokról, amiket a Tömegpszichológiai Kutató Intézetnél tapasztaltam?

Valójában Blackstone-nak esze ágába sem jutott, hogy bármi elmarasztalót terjesszen vendéglátóiról, de annyira bosszantotta a sok dicshimnusz, amit a lány a sajtóról és a Middle-West Journalról elzengett, hogy valami kellemetlent akart mondani, tudván, hogy az Intézet mekkora befolyással rendelkezik.

Számított rá, hogy ha Dorothyt nem is, a férfit kissé zavarba hozhatja, de ekkora hatásra nem számított.

Dorothy először mosolyogva bólintott, láthatólag felvillanyozta, hogy esetleg részt vehet újabb nagy cikk megírásában, de közben Charlie-ra pillantott és megfagyott arcán a mosoly. Charlie Guilmond arcáról eltűnt az állandó derű, elkomorodott és ellenségesen fordult Blackstone felé.

- Szó sem lehet ilyesmiről. Az Intézet egyike lapunk legszilárdabb támogatóinak, mind anyagilag, mind erkölcsileg. Mr. Konigstein pedig városunk megbecsült polgára, a városi tanács tekintélyes tagja. Miért, milyen adatok vannak a birtokában? És főleg: bizonyítani tudja az állításait? És még ha volna is bizonyítéka, csak nem képzeled, hogy a maga szavára nekitámadnánk egy olyan intézménynek, amelynek összeköttetései - ki tudja - milyen magasra nyúlnak.

Folytatni akarta, de meghallotta Blackstone nevetését és torkán akadt a szó.

- Nyugodjon meg, csak tréfáltam. Nincs semmi lelepleznivaló, nagyon jó viszonyban vagyok Mr. Konigsteinnel és munkatársaival és elismerem hatékony munkájukat.

(Előbb azt akarta mondani „tisztelem”, de visszaszívta. Tisztelni nem, azt azért mégsem!)

Guilmond arcára előbb kiült a bosszúság, de felváltotta a megkönnyebbülés.

- Nahát, maga milyen vicces fiú, - nevetett erőltetetten és gyengéden hátra vágta Blackstone-t. Dorothy ostobán bámult maga elé, majd lassan elvörösödött.

- Ez egyáltalán nem vicces! - mondta haragosan. - Megsértetted a vendéglátóimat, akik szívesen fogadtak. Vagy csak engem akartál neveltségessé tenni?! - Abbahagyta, mert elcsuklott a hangja. Majdnem sírt.

Blackstone már majdnem megbánta, amit mondott, amikor éppen az újságíró sietett segítségére.

- Semmi baj, Dorothy! - mondta megnyugtatóan, majd Blackstone felé fordult. - Az az igazság, hogy nem nagyon kedvelem a tudósokat. Úgy tesznek, mintha nem érdekelné őket semmi más a szakterületükön kívül. Szerénykednek, elhárítják maguktól az elismerést, pedig mindenkinél hiúbbak és önteltebbek. Azt hittem, Leslie, te is ilyen szobatudós vagy, aki elefánttornya ablakából meredeken lenézi a környező világot. De el kell ismernem, tévedtem. Te beleváló fickó vagy és nem ijedsz meg a sajtótól. Pedig tőlünk itt mindenki retteg. Üdvözöllek körünkben.

Kezet nyújtott másodszor is, de ez nem udvariassági kézfogás volt, mint az első. Blackstone elfogadta és barátságosan megrázta Guilmond kezét. Már nem is találta ellenszenvesnek, inkább valami cinkosság-félét érzett.

- Látom, te tudod, - folytatta nevetve Guilmond, - hogy valójában mi sem vagyunk az igazság félelem és gáncs nélküli bajnokai. Egyáltalán nem vagyunk függetlenek, sőt nagyon sok mindentől és mindenkitől függünk. Persze

egy tisztességes újságíró - mondta elkomolyodva, - igyekszik tárgyilagos lenni és az igazat írni, de csak akkor, és addig, ameddig ezt a főnökei engedik. A főnökök pedig általában bele vannak bonyolódva egy vagy több politikai játszmába és nem engedhetik meg maguknak a függetlenséget.

- Csak úgy, mint nálunk, tudósoknál, - nevetett Blackstone is. - Persze nálunk mások a szempontok, de te se hidd, hogy egyedül tudományos szempontok határozzák meg, mit teszünk.

A két férfi láthatólag élvezte, hogy végre méltó vita-partnerre talált. Egymást túllícitálva hozták fel a példákat, amelyekkel saját szakmájuk kiszolgáltatottságát igyekeztek alátámasztani. Úgy belemerültek a beszélgetésbe, hogy nem is vettek tudomást a lányról, aki dühösen és sértetten ült mellettük. Nem tudni, mi kerekedett volna ki a beszélgetésből, ha az egyik szomszédos asztalnál ülő idősebb férfi fel nem fedezi Guilmondot.

- Halló, Charlie! - kiáltott át hozzájuk. - Tudsz valami újat a Blanford botrányról?

- Halló, Jack, jó, hogy szóltál! - kiáltott vissza Guilmond. - Már úgyis akartalak hívni. Bocsássatok meg, - fordult asztaltársaihoz. - Egy pillanatra átülök egy kollégámhoz. Sürgősen beszélnem kell vele. Azonnal visszajövök.

Felkelt és poharával a kezében átsietett kollégája asztalához. Leült és rövidesen összehajolva beszélgetésbe mélyedtek. Dorothy megvárta, amíg Charlie leül a másik asztalnál, azután szikrázó szemmel Blackstone felé fordult.

- Megsértettél, megaláztál és nevetségessé tettél! Tudd meg, ezt sohasem - érted? - sohasem fogom neked megbocsájtani!

- Nem én tettelek, hanem te tetted magadat nevetségessé, - válaszolt hűvösen Blackstone, aki számított a lány dühkitörésére. - Úgy látszik elkápráztatt az amerikai életforma. És, ahogy látom, ez a Charlie is nagy hatással van rád!

- Hiszen te féltékeny vagy! - mondta némi elégtétellel a hangjában, de még mindig haragosan a lány. - Most már mindent értek! - tette hozzá, kissé megenyhültebben. - Ezért sütötted el ezt az ostoba tréfát. Nevetséges vagy. Charlie csak kollégám és jó barátom. Különben is nős. Egyébként ez a Charlie sem különb nálad. Egyszerre milyen jó barátok lettetek. A végén még egymásba szerettek, rám már nem is lesz szükségetek.

- Hát nem tudom, neki mennyire van rád szüksége és neked órá. Mindenesetre látom, hogy jól megértitek egymást. Azzal is tisztában vagyok, mit számít, hogy nős ember. De ez a te dolgod. Szabad ember vagy. De ami az „ostoba tréfát” illeti, egyáltalán nem tréfa. Valami nagyon sötét dologba botlottam. Azért is mondtam, amit mondtam, mert látni akartam, mennyire számíthatok itt a sajtó támogatására. Hát láttam!

Ez persze nem volt egészen igaz, Blackstone elsősorban féltékenységekben tett célzást az intézetben folyó különös dolgokról, de annyi haszna mégis volt, hogy belátta, itt nem számíthat a nyilvánosság segítségére.

- Nincs neked üldözési mániád a londoni betörés óta? - kérdezte a lány, aki tovább akarta bosszantani a férfit, noha felébredt benne az újságírói ösztön. - Mi az, ami annyira felizgatott?

- Ha érdekel, elmesélhetem, dönts el magad - mondta Blackstone. - De csak akkor, ha becsületszavadat adod, hogy nem beszélsz róla ennek a Charlie-nak és persze senki másnak.

Azzal röviden elmondta, amit tapasztalt. A lány elgondolkozva hallgatta.

- Hát ez mindenesetre furcsa! - mondta a végén. - Hacsak nem a te túltengő fantáziád színezi úgy ki, - tette hozzá, hogy tovább bosszantsa.

- Hát csak töprengj rajta! - mondta a férfi, elengedve a füle mellett a gúnyolódást. - Nem akarom, hogy foglalkozz vele, nehogy bajba sodord magadat is. Elég, lesz, ha esetleg én bajba kerülök, - nevetett erőltetetten.

Tovább akart beszélni, de látta, hogy Guilmond feláll a másik asztaltól. Gyorsan a lány felé fordult.

- Mindjárt jön ez a Charlie. Megkérhetlek, hogy megtegyél nekem valamit? Nézz utána a sajtóarchívumokban, mi volt az a Cuvier ügy és küldd át a nevemre az intézetbe.

A lánynak nem volt ideje válaszolni, mert Guilmond közben visszaérkezett. A délután további részében nem tért vissza egyikük sem a témára, de megmaradt a feszültség Dorothy és Blackstone között, bár ezt az újságíró nem vette észre. Blackstone este korán hazaindult, mert mint mondotta, még utána akar valaminek nézni.

- Rövidesen újra jelentkezem, - búcsúzott, miközben kissé tovább tartotta kezében a lány kezét. - Ugye számíthatok rá, hogy megteszed, amire kértelek?

- Nem felejtettem el, számíthatsz rám, - válaszolta Dorothy és összezördülésük óta először elmosolyodott.

20. A Cuvier ügy

Noha kimondottan nem veszték össze, találkozásuk óta Blackstone úgy érezte, kapcsolatuk Dorothyval már nem az, ami eddig volt. A törtétekért utólag is a lányt hibáztatta, bár magában elismerte, hogy ő maga is sokat ártott túlzott féltékenységgel. Ugyanakkor valahogy nem érzett haragot Charlie Guilmonddal szemben, sőt egészében inkább szimpatikusnak találta.

Betty, minthogy a telepről való kilépést nála kellett bejelenteni, sejtette, hogy találkozója volt, és miután észrevette a férfi kedvetlenségét, úgy érezte, hogy elérkezett az ő ideje. Többször is keresett - és persze talált is - alkalmat, hogy Blackstone-nal találkozzék a munka során és ismét felajánlotta, hogy együtt ebédeljenek. Örömmel látta, hogy a férfi ezúttal maga is szívesen fogadta ajánlkozását. Jim Bertram ebben az esetben nem csatlakozott hozzájuk, így zavartalanul beszélgethettek. A következő napokban találkozásaik rendszeressé

váltak és kapcsolatuk kezdett elmélyülni. Aggályairól és Bob Simalskyval folytatott beszélgetéséről azonban nem szólt neki sem.

Lassan egy hét telt el Dorothyval történt találkozása óta, de a kért tájékoztatás nem érkezett meg. Minden este ellenőrizte számítógépét, nem érkezett-e részére e-mail, de csak a szokásos napi beszámoló üzenet érkezett Londonból. Habozott, hogy a Cuvier ügyről megkérdezze-e Jimet, de bármennyire is jó barátságban voltak, nem merte. Nem volt biztos, hogy az egyébként cinikus Bertram ebben az esetben nem a lojalitást helyezné-e szembe a barátsággal. Nem tehetett tehát mást, várt.

Egyik ebédnél Betty azzal fogadta, hogy fax érkezett részére.

- Valami újságcikk gyűjtemény, - mondta. - Ebéd után gyere velem, odaadom. De ha sürgős, szaladj át érte, az asztalomon hagytam.

Blackstone hátán végigfutott a hideg a fax szó hallatán. Átkozta ostobaságát, hogy nem figyelmeztette Dorothyt, ne faxon küldje el az anyagot, hanem e-mailen. Ahhoz a jelszó ismerete nélkül nem férhettek volna hozzá, de a faxot bárki elolvashatta. Különösen, ha ott fekszik Betty asztalán.

Idegesen megebédelt, azután visszasietett a lánnyal a titkárságra. Betty íróasztalán vastag paksaméta feküdt, látszólag érintetlenül, de mivel természeténél fogva boríték nélkül érkezett, bárki beleolvashatott, aki az elmúlt háromnegyed óra során belépett az irodába.

- Mit küldtek neked? - kíváncsiskodott a lány.

- Újságcikket egy ügyről, - válaszolta Blackstone az igazsághoz híven. Azután, hogy a faxot bárki megnézhetné, nem lett volna értelme éppen Betty előtt titkolóznia. - Most nem érek rá, de majd este elmesélem, miről van szó, - ígérte, majd sietve visszament laboratóriumába és nekiesett a kapott irományok tanulmányozásának.

Az átküldött anyag mintegy három évvel ezelőtti újságok cikkeinek másolata volt. Valamennyi vezércikk volt, vagy legalább az első oldalon lehozott hír, ami azt mutatta, hogy nagy port vert fel az eset. (Dorothy nem mellékelte hozzájuk kísérő levelet, és bár Blackstone nem számított rá, valahogy mégis rosszul esett neki.)

A Washington Post rövid, de fontosságának megfelelően kiemelt vezércikkben számolt be a történetekről:

MEGGYILKOLTAK EGY DIPLOMATÁT!

New York belvárosában több lövéssel megölték Jean-Paul Cuvier professzort, az Európai Unió ENSZ nagykövetét.

Jean Paul Cuvier professzor az Európai Unió ENSZ nagykövete tegnap este a társaságában levő hölgygel együtt éppen kilépett New York belvárosa egyik előkelő szórakozóhelyének ajtaján, amikor a közelben várakozó autó-

ból egy negyven év körüli férfi ugrott ki és három lövést adott le a nagykövetre, aki azonnal meghalt, majd további két lövéssel a társaságában levő nőt terítette le. A mulató személyzete megpróbált Cuvier professzor segítségére sietni, de a támadó több lövéssel távol tartotta őket. Amikor a perceken belül a helyszínre érkező rendőrök megközelítették, a merénylő rájuk is tüzet nyitott, végül magával is végzett.

A többi vezető lapok hasonló stílusban ismertették az esetet. Blackstone felfigyelt a New York Times másnapi vezércikkére, amely a következőket írta:

DIPLOMÁCIAI KÖRÖKBEN MÉLY MEGDÖBBENÉST VÁLTOTT KI JEAN-PAUL CUVIER MEGGYILKOLÁSA

Az ENSZ és az Egyesült Államok diplomatái és külügyi alkalmazottai mély megdöbbenéssel értesültek Cuvier professzor meggyilkolásáról. Jean-Paul Cuvier az Európai Unió 42 éves ENSZ nagykövete igen népszerű volt diplomáciai és egyéb külügyi körökben egyaránt, szellemessége és kedves közvetlensége miatt. Noha a nagykövet egyik élharcosa volt annak az irányzatnak, amely Európában az Egyesült Államokkal szembeni szigorúbb vámszabályokat és adott esetben egyes termékek behozatali korlátozását sürgette és amelyik a - köztudottan az USA irányításával működő - NATO feloszlatását és helyette önálló európai védelmi haderő felállítását tűzte ki célul, az Egyesült Államok kormányának minden tagja személyesen is jó kapcsolatban volt a professzorral és annak családjával. Cuvier asszony és két gyermekük jelenleg Franciaországban nyaral....

A cikk a továbbiakban ismertette a rendőrség és az orvos-szakértők megállapításait. Nem nevezte meg a gyilkost, csak annyit közölt, hogy az volt katonatiszt, aki ideggyógyászati kezelés alatt állt a gyilkosságot megelőzően. A nagykövet kíséretében levő nőről csak annyit írt, hogy az New York éjszakai életének ismert alakja volt.

A New York Herald Tribune Cuvier életrajzát is közölte:

Jean-Paul Cuvier 19.. november 27-én született Le Havre-ban. Apja egyszerű halászsember volt. Anyját nyolcéves korában vesztette el. Harmadik gyerek volt,

mindkét bátyja követte apjuk mesterségét. Két húga közül az egyik még csecsemő korában meghalt, a másik ugyancsak egy halászhoz ment férjhez.

Jean-Paul jó tanuló volt. A jó eszű gyerekre felfigyelt a falu plébánosa és elintézte, hogy Le Havre-ban kollégiumban tanulhasson tovább. Középiskolái elvégzése után ösztöndíjjal a Sorbonne-ra került, ahol hat év múlva szociológiából doktorált. Három évvel később megszerezte a közgazdaság-tudományok doktora címet is. Elnyerte a szociál-pszichológiai tanszék vezetését a Grenoblei Egyetemen és a Toulousi Egyetemen gazdaság-politikát adott elő. Jelentős tudományos munkássága jutalmául alig harmincöt éves korában tagja lett a Francia Akadémiának.

Öt éve az Európai Unió Tanácsának tagjává választották, majd ez év februárjában kinevezték a megüresedett ENSZ nagyköveti posztra.

Jean-Paul Cuvier professzor példás családi életet élt, nős volt, két kiskorú gyermek apja.

A többi megküldött újságcikk elolvasása nem sok új információt jelentett Blackstone számára, kivéve az Everydays Chronicle nevű bulvárlapot, amelyik kendőzetlen nyíltsággal azt írta, hogy Cuvier családja távollétében az estét Cindy Dubois-val, a város egyik ismert drága és exkluzív prostituáltjával töltötte. Bizalmas forrásból származó, meg nem erősített hírek szerint, a gyilkos egy Napoleon Rodriguez nevű katonatiszt volt, aki, állítólag, a nővel régebben intim kapcsolatban állt. Rodriguez kiváló katona volt, aki kommandós kiképzést is kapott. Az utolsó hat hónapot azonban egy - itt meg nem nevezett - katonai kiképző intézményben töltötte, ahol ideggyógyászati kezelésben részesült.

Blackstone halványan emlékezett rá, hogy akkoriban megöltek valami diplomatát, de mivel nem érdekelte, elfeledkezett róla és egészen mostanáig nem jutott eszébe. Mire az összes cikk végére érkezett, este lett. Alighogy a paksamétát elzárta íróasztala fiókjába (a szabályzatból legalább annyit megtanult, hogy az előírásoknak megfelelően minden iratot el kell zárni), mikor kopogtak az ajtaján. Betty volt az, érte jött, hogy együtt menjenek vacsorázni.

Vacsora után Betty újra feltette a kérdést, hogy miféle fax érkezett a férfinak. Blackstone úgy döntött, kielégíti kíváncsiságát. Bob Simalskyról nem beszélt, csak azt mondta, valakitől hallott a Cuvier ügyről. Érdekelte, és ezért kérte barátait (Dorothy nevét persze nem említette), küldjenek neki tájékoztató anyagot.

Betty nem hallott a Cuvier gyilkosságról és nagy érdeklődéssel hallgatta Blackstone beszámolóját, aki látva, hogy mennyire érdekli a lányt, részletesen elmondott mindent, amit a cikkekben olvasott.

- Tehát az öregfiú kirúgott a hámból és ezért az a katonatiszt, az a Rodrigo lelőtte, - foglalta össze magának a lány a hallottakat.

- Nem volt az olyan öreg fiú, csak negyven éves volt. És nem Rodrigo a tiszt neve, rosszul mondtam, - javította ki magát Blackstone. - Nem Rodrigo, hanem Rodriguez, - próbált visszaemlékezni a névre. - Igen, Rodriguez, Napoleon Rodriguez.

- Micsoda? Napoleon Rodriguez? - csillant fel ismét az érdeklődés a lány szemében. - Hiszen azt ismertem! Napoleon Rodriguez főhadnagy! Fél évig itt volt kiképzésen vagy három évvel ezelőtt.

21. Számítógép és internet

Blackstone alig várta, hogy elérkezzen az ebéd ideje, amikor Bettyvel találkozhat. A vacsora közben hallott váratlan kijelentése nem okozott neki akkora meglepetést, mint magának a lánynak Rodriguez neve. Igazában már azóta, hogy a szerencsétlen Bob szájából meghallotta a Cuvier nevet, feltételezte, hogy összefüggés található közte és a Tömegpszichológiai Kutató Intézetnek nevezett félkatonai háttérintézmény között. Bettynek csak a név tűnt fel, arra, hogy milyen kiképzést kapott itt a főhadnagy, illetve kapott-e valamilyen gyógykezelést, már nem emlékezett.

- Ha csak Rodriguezt mondasz, nem figyeltem volna fel rá, hiszen meglehetősen hétköznapi spanyol név. Különböző is először Rodrigót mondtál. De amikor a keresztnévét is említetted, rögtön rájöttem, hogy itt volt és ismerem. Napoleon Rodriguez! Ezt a nevet nem lehet elfelejteni. Ha ő az, akire gondolok, sovány, középmagas, feketehajú fickó volt, örökmozgó, villogó szemű. Amolyan igazi szenvedélyes spanyol.

- Mindenesetre bolondok voltak a szülei. Ilyen nevet adni egy gyereknek! - gondolkodott hangosan Blackstone. - El tudom képzelni, mit szenvedett a szerencsétlen az iskolában a neve miatt.

Megkérte a lányt, nézzen utána, melyik alakulattól került ide és mit csinált itt Rodriguez, maga pedig, miután este már nem mehetett be laboratóriumba, hazakísérte a lányt, aki a telepen levő alkalmazotti lakások egyikében lakott, de az hiába hívta, nem ment fel hozzá, hanem visszament a hotelba és szobájában levő számítógéphez ült.

Ráment a világhálóra és az európai vezető újságok számait kereste meg. Először arra gondolt, hogy a Cuvier címszó alatti információkat kellene összegyűjteni, de eszébe jutott, hogy könnyen ellenőrizhetik és valószínűleg ellenőrzik is, ezért a lapok külpolitikai híreit, valamint elsősorban az Unió külpolitikájával kapcsolatos kommentárokat kezdte tanulmányozni, a három év előttiektől kezdve. Rövidesen rájött, hogy a „Független Európáért” elnevezésű belpolitikai irányzat, amelynek Jean-Paul Cuvier egyik vezéralakja és talán legtekintélyesebb hangadója volt, komolyan bírálta az Amerikai Egyesült

Államoknak az Európai Unióval szembeni - egyeduralomra törekvő - gazdasági- és külpolitikáját.

Blackstone végigolvasta az összes olyan hírt, elemzést és kommentárt (közöttük két, magával a professzorral készített interjút), amelyek ezzel a irányzattal foglalkoztak. A „Független Európáért” nevet viselő politikai irányzat hívei abból a kétségtelen tényből indultak ki, hogy az Egyesült Államok és az Európai Unió mára tulajdonképpen a világnak (a még mindig gyengélkedő Oroszország és az egyre jobban feltörekvő, de a másik kettőtől még erősen elmaradó Kína mellett) a világ két legnagyobb hatalma. Az Unió megfelelően összehangolt hatalmas ipari potenciáljával méltó versenytársa lehet Amerikának, és ma már annyira egységes, hogy nincs szüksége az USA politikai és főként katonai gyámkodására. Annál is inkább - mint mondták, - mert lakosainak száma annak csaknem háromszorosa. Ezért egyrészt javaslatokat dolgoztak ki az európai termékek kereskedelmének fejlesztésére (többek között egyes amerikai árucikkkel szembeni védővámok bevezetésével), másrészt felvetették - a kétségtelenül amerikai befolyás alatt álló - NATO jelenlegi formájának megszüntetését és egységes, védelmi célú, de erős, önálló európai hadsereg felállítását.

Noha ezzel az irányzattal szemben egyes - különösen angol - európai vezetők és képviselők részéről komoly ellenállás mutatkozott (az angolok közül sokakat a közös nyelven alapuló angolszász összetartás motivált), a „Független Európáért” tábor egyre erősebb lett. Az irányzat, vagy talán inkább mozgalom jelentőségét mutatta Cuvier professzor kinevezése az Unió ENSZ nagykövetévé.

Erősödése a nagykövet zavaros és bizonyos mértékben kompromittáló körülmények közötti meggyilkolása után megtorpant, híveinek száma jelentősen visszaesett. Persze ez igazában nem volt mérhető, de a mozgalom aktivitása ezután látványosan csökkent. Az irányzat híveinek csak az utolsó hónapokban sikerült összeszedniük magukat. A „Független Európáért” tábor ma már újra egyre nagyobb befolyással rendelkezik. A lapokban több vezetőjük neve is szerepelt. Blackstone meglepetéssel fedezte fel közöttük Rolf van der Haannak, az Unió tudománypolitikai és fejlesztési miniszterének nevét.

Annyira elmerült a cikkek olvasásában, hogy egyszer csak azt vette észre, hogy lassan pirkad. Gyorsan letöltötte az érdekesebb cikkeket, majd anélkül, hogy levetkőzött volna, végigdőlt a díványon és két perc múlva aludt.

Már magasan állt a nap, amikor felébredt. Ijedten látta, hogy már fél kilenc. Sebtében lezuhanyozott és besietett a laborba, csaknem félórával lekésve a Jim Bertrammal megbeszélte találkozót.

- Elnézést a késésért, de egy kicsit elaludtam, - mentegetőzött.

- Nem csoda, - mondta a másik, kicsit neheztelve. - Az előbb már betelefonáltam a recepciónak, hogy mi van veled. Az mondta, hogy szokása szerint éjjel háromkor körbejárt, és te még fent voltál. Mi az ördögöt csinálsz ilyen későn?

- Elkezdtem internetezni és egy kicsit belefeledkeztem, - hazudta az igazságot Blackstone.

- Biztos a szexoldalakat böngészted, - nevetett Jim. - De vigyázz, mit nézel, mert szűrőpróbaszerűen ellenőrzik és ha emiatt külön költség jelentkezik, fizethetsz.

Blackstone majdnem azt mondta, hogy őt ugyan ellenőrizhetik, neki nyugodt a lelkiismerete, de rájött, hogy egyesek sokkal rosszabb néven vennék, amit az interneten nézett, mint a pornót. Ezért inkább nem válaszolt, csak sokat sejtetően mosolygott.

A délelőtt hamar elszaladt és rövidesen ott ültek egymással szemben Bettyvel az ebédlőasztalnál. A lány szándékosan terelte a beszédet egyik témáról a másikra, gondosan kerülve, hogy mit tudott meg Rodriguezzól, közben - amikor a férfi nem nézett oda - pajkosan leste az arcát. Blackstone alig tudta türelmetlenségét leplezni, de nem akarta ő szóhozni a kérdést, várta, hogy Betty kezdjen el róla beszélni. Végül az unta meg a macska-egér játékot.

- Na, kitalálod-e mi van a kezemben? - mondta pajkosan, a retiküljéből az asztal alatt kihúzza és háta mögé rejtve valamit.

- Mit kapok, ha kitalálom? - ment bele a játékba a férfi is.

- És mit kapok én, ha megmutatom? - évődött Betty.

- Holnap elviszlek vacsorázni a városba, - zárta le a játékot Blackstone.

- Rendben van, a te jutalmad pedig az lesz, hogy elmegyek veled, - egyezett bele Betty. - Na és persze az, hogy megnézheted ezt, - húzott elő a háta mögül egy barna dossziét.

Blackstone gyors pillantást vetett az aktára, amelynek tetején nagy betűkkel díszelgett: „Top Secret” („Szigorúan titkos”). Körülnézett, de szerencsére senki nem volt a közelben. Kikapta a kezéből és a mellette levő székre tette, úgy, hogy lehetőleg senki se lássa meg.

- Te meg vagy örülve! - förmedt az ijedt lányra. - Ezért akár le is csukhatnak!

- Miért bántasz? Úgy rám förmedtél, - szipogott sértődötten Betty. - Ez a hála azért, hogy elhoztam neked Rodriguez aktájának másolatát?

- Ha másolat, az nekem jó, mert nem tudhatom, hogy bizalmas az irat, de neked nem kevésbé volt kockázatos lemásolni. Legalább a „Szigorúan titkos” felírású fedőlapot ne másoltad volna le! Ne érzékenykedj, csak téged féltetek. Na, de majd megoldjuk, - mondta megnyugtatóan, azzal letépte a fedőlapot, összehajtotta és zsebrevágta. Azután felállt, kísétált a mosdóba, darabokra tépte a papírt, bedobta a vécé csészéjébe és lehúzta.

- Elintéztem, - mondta Bettynek aki idegesen várta, mert közben az is rájött, hogy milyen veszélyes dolgot csinált.

- Hová tetted? - kérdezte a lány.

- Jó helyre, - válaszolta Blackstone. - Remélem az őrnagy oda nem megy utána, de ha igen, megérdemli, - tette hozzá nevetve.

- Elolvastad? - kérdezte, miközben összehajtotta a lapokat és a zsebébe tette.

- Igen, elolvastam. Rodriguez személyi adatai vannak benne. Az előtt az időpont előtt, azaz a merénylet előtt fél évvel került ide és négy hónapig „C-típusú” kiképzésben részesült, azaz - mint te is tudod - tömegpszichológiai kísérlet alanya volt. A merénylet előtt két hónappal innen áthelyezték, de hogy hová, az nincs az aktában. Látod, nincs benne semmi. Ezért, - tette hozzá dacosan, - nem értem, miért voltál velem ilyen goromba!

- Ami titkos, az titkos, - magyarázta Blackstone. - Akármi van a titkos aktában, felelősségre vonnak, ha lemásoltad. Jó esetben fegyelmit kapsz, de.....

- Azért nem kellett volna így rám förmedni, - duzzogott a lány.

- Csak téged akartalak megvédeni, - engesztelte Blackstone.

- Meg magadat! - mondta epésen Betty, rátapintva az igazságra. - De hagyjuk! Menjünk vissza dolgozni.

- Este találkozunk, addigra talán megbocsájtasz, - ütötte el tréfával a dolgot a férfi. - Holnap pedig megyünk a városba.

Nem a legjobb hangulatban váltak el. Blackstone magával vitte az aktát laboratóriumába, és elolvasta. Tényleg nem volt benne más, mint amit a lány elmesélt. Rodriguez négy hónapig kísérleti alany volt, azután ismeretlen helyre távozott. Blackstone olvasás után előbb el akarta égetni a papírokat, de azután arra gondolt, hogy a füst gyanús lehet, ezért inkább apró darabokra tépte, kísétált vele a vécére és lehúzta.

Gondolkodott egy darabig, majd számítógépe elé ült, rákattintott az internetre. Beütötte az e-mail címet és a kódokat és várt. Sokkal hamarabb, mint gondolta, ismerős rekedt és darabos géphang jelentkezett:

- Rick Blackstone vagyok, üdvözöllek Leslie Blackstone. Mivel szolgálhatok?

- Honnan tudod, hogy én vagyok, - kérdezte Blackstone, de rájött, hogy butaságot kérdezett. - Persze, hogy tudod, senki más nem ismeri az e-mailedet és a kódot, csak én. Legalább is remélem! - tette hozzá kissé gondterhelten. - Mi újság odahaza?

- Semmi különös. Amióta elutaztál teljes a pangás. Az állomány egyik része más témákba segít be, a többiek, mint Bill Harley, szabadságon vannak.

- És te mivel foglalkozol egész nap? - kérdezte tovább Leslie. - Ahogy magunkat ismerem, nem hiszem, hogy tétlenkedel.

- Persze, hogy nem! Egész nap az interneten megjelent írásokat böngésem, beleértve a sajtóközleményeket, napi híreket. De te biztos nem ezért hívtál. Ne kerülgesd a forró kását, mondd már meg, mit akarsz tőlem!

- Jó, elmondom, de előbb térjünk át írásos kapcsolatra, - válaszolt Blackstone, aki attól tartott, hogy most is figyelik. Feltételezte, hogy poloska van valahol a szobájában és lehallgathatják a beszélgetést, míg az írott szöveg mindjárt kódolva jelenik meg a képernyőn.

Átváltottak írásos kapcsolatra, majd röviden ismertette Rickkel tapasztalatait.

- Mit tudsz az Unió és az Egyesült Államok kapcsolatáról? - kérdezte ezután.

- Nem túl sokat, de mindjárt utánanézek, - volt a válasz. - Várj egy kicsit!

Alig telt el néhány perc, Rick újra jelentkezett. Közölte, hogy végigböngészte az utolsó fél év sajtóját, az EU Tanácsban és Parlamentben folyó viták nyilvános jegyzőkönyveit. Beszámolt a két állam között egyre növekvő gazdasági versengésről és a NATO problémáról. Elmondta, hogy a Független Európáért mozgalom erősebb, mint valaha. Felsorolta a mozgalom vezetőit is, akiknek neve jórészt ismeretlen volt Blackstone előtt, személyesen pedig egyet sem ismert, kivéve Rolf van der Haant, az Unió Tudományos és Fejlesztési Tanácsa elnökét.

- Van der Haan a jövő héten New Yorkba utazik, - fejezte be beszámolóját Rick. - És még valamit szeretnék mondani, ami talán érdekel. Valaki rendszeresen kódolt üzeneteket küld innen az intézetből „Viking” néven az interneten keresztül hozzátok, a Tömegpszichológiai Kutatóba, bizonyos „Góliát” címére és még valahová az Államokba „Skorpió”-nak és „Úttörő”-nek. Hogy ki, kiknek és hová, sajnos még eddig nem tudtam megfejtetni. De dolgozom rajta, - tette hozzá magabiztosan és kilépett.

Blackstone-t nem érte váratlanul a hír, hogy a londoni intézetből valaki titkos kapcsolatot tart fenn a kutató itteni, sandhilli telepével. Nem kapcsolt ki, hanem belépve a telep számítógépébe, elkezdte keresni Góliát levelezését. Rövid keresés után talált két üzenetet, amely tegnap este érkezett Góliát címére, valahonnan az Egyesült Államokból. A gép kérdésére különböző jelszókkal próbálkozott, mint „európa”, „unió”, „london”, „tömegelektan”, de hiába. Belátta, hiába erőlködik. Végül, mintegy búcsúzóul beütötte a „cuvier” szót és meglepődött, amikor a gép megnyitotta a fájlt.

Az üzenet a következő szöveg volt:

Aktuális lista:

<i>Harold Peary</i>	OK	
<i>Erwin Steiner</i>	OK	január 25
<i>István Várad</i>	OK	március 11
<i>Jan Baricka</i>	OK	május 2
<i>Rolf van der Haan</i>		
<i>Louis Lenoir</i>		
<i>Steven Jones</i>	OK	
<i>Gerald O'Brian</i>		
<i>Nils Bergson</i>		

Blackstone-t meglepte a lista, amelyen valamennyi név gazdája számára valahogy mint az Európai Unió valamilyen tisztségviselője volt ismerős. Van der Haanon kívül személyesen ismerte István Váradit, akit márciusban, Milánó-

ban autóbaleset ért. Levette a polcról a „Ki kicsoda az Európai Unióban” című könyvet, amit vendéglátói nyilván udvariasságból tettek a szobájába, és megnézte a neveket. Váradit, ahogy jól emlékezett, márciusban érte autóbaleset, Erwin Steiner januárban rákban halt meg, Baricka májusban infarktusból. A többiekkel nem történt semmi, Pearyvel és Jonessal sem.

Éppen át akart térni a másik üzenet elolvasására, amikor a kép megtört, majd megjelent a HOZZÁFÉRÉS LETILTVA mondat. Góliát észrevette, hogy beléptek a levelezésébe. És - ahogy Blackstone rájött - a nagyobb baj az volt, könnyen megállapíthatta, hogy ki. És minden bizonnyal meg is állapította.

22. Balul végződő szórakozás

Blackstone rosszkedvűen állt a tükör elé, hogy megkösse nyakkendőjét. Egyrészt utálta a csokornyakkendőket, amelyek megkötése mindig gondot okozott. Másrészt túl meleg is volt a szmokinghoz, de a Hotel Pallace éttermébe este csak estélyi öltözékben lehetett bemenni. Végül, de nem utolsósorban idegesítette a gondolat, hogy valahol a közelében gondterhelten ül valaki, aki azon töpreng, vajon mennyit tudhatott meg sötét titkaiból, útját tudja-e állni a következő lépésének, milyen veszélyt jelent rá és érdemes-e mindezért eltenni őt láb alól.

Délután, amikor megzavarták vizsgálódását az interneten, gyorsan kilépett a számítógépből, és műszereit bekapcsolva megkezdte szokásos rutin vizsgálatait. És alig telt el tíz perc, kopogtak az ajtón és Jim Bertram lépett be az őrnagy kíséretében.

- Ne haragudj, hogy zavarunk, - mentegetőzött Jim, szokásos vigyora mögé rejtve zavarát, - de McKeith őrnagy felkért, mint ennek a részlegnek vezetőjét, kísérem el ellenőrző körútján.

- Szívesen állok rendelkezésükre, mi érdekli, őrnagy?

- Tulajdonképpen semmi, de igazában minden, - válaszolt McKeith arcán egy nehezen leírható mosollyal, amelyben a barátságosság éppen úgy megfért, mint a rosszindulatú gúny.

- Örömmel látom, hogy van humorérzéke, - vette a lapot Blackstone. - Sokat nőtt a szememben. Nem néztem ki magából.

- Lehet, hogy még más meglepetések is fogják érni velem kapcsolatban, - vigyorodott el újra a másik. - Hogy halad a kutatásaival? Talált már megfelelő irodalmi utalásokat?

(- Ahá, ellenőrizni akarja, rákapcsolódtam-e az internetre, - gondolta magában Blackstone. - Nem is fogom letagadni)

- Ó, ma már a világhálón gyakorlatilag minden elérhető, - válaszolta. - Az előbb is éppen találtam ott egy érdekes cikket a telekinézisről.

- Hát további jó munkát, doktor, - búcsúzott az őrnagy. - Jöjjön, Jim, még sok látogatnivalónk van. - Azzal ismét felöltötte pókerarcát és kísértelt a szobából. Bertram tőle szokatlan zavart félmosollyal követte.

Blackstone még dolgozott egy darabig, azután visszament a szállására, hogy felöltözzék, bár az események erősen elvették a kedvét a szórakozástól. Végül sikerült legyőznie rossz hangulatát és „lesz, ahogy lesz” jelszóval elindult a találkára.

A találkozó a busz végállomásánál volt, ugyanúgy, mint a minap Dorothyval, de nem az étteremben, hanem kinn a parkban. Már sötétedett, a levegő langyos volt, a forgalom csaknem teljesen megszűnt és Blackstone várakozása nagyon kellemes lehetett volna, ha nem nyomasztották volna sötét gondolatai.

Nem kellett sokat várnia, Betty csaknem pontosan érkezett, illetve betartotta azt a kötelező tíz perc késést, amit minden valamirevaló lány betart és amit minden valamirevaló lánytól a férfiak (tudat alatt) el is várnak. Amikor a lány megjelent, Blackstone csaknem felszisszent: Betty észvesztően csinos volt. Szép sötétbarna haját teljesen leengedte, ami így a vállára omlott, felül a homlokánál pedig rubin kövekkel kirakott, égővörös, tűzzománc bevonatú pánt fogta össze. Piros, rövid-ujjú blúzához fekete szoknyát viselt, ami a térde felett egy arasznyival sokat sejtetően véget ért és szorosan a testéhez simult. Bal karján az órán kívül semmit, a jobbon csak egy vékony tűzi-zománcozott karkötőt viselt, a blúzon közepén fekete, kígyót ábrázoló kitűző díszelgett.

- Szédületesen jól nézel ki, - üdvözölte köszönés helyett Blackstone, amit a lány jóleső mosollyal fogadott. Odanyújtotta kezét, majd a kézszorítás után közelebb lépett és jobbról-balról megcsókolta a férfit. Az válaszul magához húzta és szájon csókolta. A lány nem tiltakozott, hagyta, hogy átöleljék és majdnem egy percig maradtak így, szorosan összefonódva. Mikor kibontakoztak az ölelésből, egyikük sem szólt semmit, csak egymásba karoltak és megindultak a Pallace szálló felé.

A jó vacsora, a hozzá elfogyasztott egy-két pohár kitűnő bor, a hangulatos halk zene, de elsősorban a lány kedvessége végre eloszlatta Blackstone nyomott hangulatát. Betty bájos volt, odaadóan figyelte a férfi minden szavát és Blackstone teljesen elfeledkezett minden másról, furcsa tapasztalatairól, balsejtelméről. Dorothyval szembeni sértődöttsége is megszűnt, teljesen közömbösen gondolt már rá.

Vacsora után táncoltak, azután újra ittak egy keveset, majd megint táncoltak. Alig vették észre, hogy éjfél is elmúlt, mire fizettek és elindultak. Kiléptek a szállóból és elindultak a taxi állomás felé, ami mintegy ötven yardnyira a bejáratától, egy sötét melléktuca sarkán volt. Csak egyetlen kocsi állt ott. Amikor odaértek, kinyílt a vezetőülés ajtaja és egy magas fekete-bőrű férfi szállt ki, fehér fogsorát szélesen kivillantva köszönés nélkül vigyorogva nyitotta ki nekik a kocsi ajtaját.

Ahogy beült, érezte, hogy Betty megfogja a karját, mintha vissza akarná tartani, de addigra már bent volt a kocsiban. Visszanézett a lányra és látta, hogy

az halálsápadt. Ki akart volna szállni hozzá, de már nem tudott, mert vállán érezte a fekete sofőr erős kezét és nyakán valami hideget, éleset, ami meg is karcolta a bőrét és amit nem látott, csak a kést markoló nagy fekete kezét.

A továbbiakban az események olyan gyorsan peregtek, hogy az emléképek mozaikdarabkáit csak utólag sikerült összeraknia. Hallotta, amint Betty sikolt és azt kiáltja: - „Engedje el vagy megölöm!” - A kés eltűnt a nyakáról és ahogy odanézett, látta, hogy a lány kezében megjelenik egy kis 22-es revolver. Hallotta, hogy a férfi hangosan káromkodik és azt kiáltja: - „Tűnjön innen!” - azután hallotta a pisztoly éles csattanását (érdekes, hogy a valóságban mennyire más a hangja, mint a filmekben), hallotta, amint a még mindig a kocsiban levő férfi feljajdul, szitkozódik, azután látta, hogy a kés megvillan, nem, nem emelkedik a magasba, csak vízszintesen előrelelendül a lány felé, az megint sikolt, de másképpen mint az előbb, újra lő, a férfi pedig kiugrik, vagy inkább kimászik az ülésről és kezét hasára szorítva tántorogva elszalad. Azután látta, ahogy a lány előregömbül és valószínűtlenül lassan a földre zuhan, előbb térdre rogy, majd az oldalára fordulva lefekszik és a melléből lassan csörgedezik a vér. Azután szinte látta magát is, ahogy kiugrik a kocsiból a lány fölé hajol, karjával átkarolva a nyakát megpróbálja felemelni, miközben az odaszaladó emberek felé fordulva segítségért kiált.

A többi valahogy kiesett az emlékezetéből és arra eszmélt fel, hogy egy rendőr rázogatja a vállát és azt ismétli: - „Mondja el, mi történt, mondjon már valamit!” - Azután látta, amint két ember hordágyon beemeli Bettyt a mentőkocsiba.

- Hagyjon, vele megyek, - mondta ekkor Blackstone a rendőrnek, - a kórházban mindent elmondok.

A rendőr bizonytalanul egy civil ruhás férfi felé fordult. Az bólintott:

- Hagyja, most úgyis használhatatlan. Kérdezze ki addig a többieket. Én bemegyek utánuk a kórházba.

Blackstone beszállt a mentőkocsiba és odaült Betty ágya mellé, mialatt az orvos igyekezett a vérzést csillapítani. A lány szemei csukva voltak, úgy látszott, nincs eszméleténél.

- Súlyos? - nézett kérdően az orvosra Blackstone.

Az bólintott.

- Úgy látszik, megsérült az aorta, - mondta komoran. - Valószínűleg nem nagyon, de mivel itt nem tudom elállítani, hiába adjuk az infúziót, félő, hogy amire a kórházba érünk, késő lesz.

Blackstone a lány fölé hajolt és halkán beszélni kezdett hozzá:

- Ne félj, drágám, nemsokára a kórházban leszünk és minden rendben lesz. Két hét múlva makkegészséges leszel, - mondta vigasztalóan.

- Nem hallja, nincs eszméleténél, - szólt az orvos.

Blackstone felemelkedett az ágy széléről. Ekkor Betty kinyitotta a szemeit.

- De igen, hallottam, drágám, - suttogta elhaló hangon. - Mindent hallottam, - tette hozzá és az orvosra nézett.

Blackstone ismét leült az ágy szélére, előrehajolt és megcsókolta a lány arcát.

- Megmentetted az életemet, köszönöm.

Betty arcán boldog mosoly futott végig.

- Igen, sikerült és nagyon boldog vagyok. Ezzel tartoztam neked, mert becsaptalak. - Ránézett a meglepett férfire és bólintott. - Igen becsaptalak. Engem megbíztak, hogy figyeljelek. Mindig megmondták, mit mondjak neked, hova vigyelek. És jelentenem kellett mindent, azt is, hogy ma hova megyünk. De én nem tudtam, hogy bajod eshet. Nem engedtem volna meg. Tudod miért? Mert beléd szerettem.

- A támadót felismerted? - kérdezte szinte nyögve Blackstone, aki alig tudott beszélni a döbbenettől.

- Igen, ismerem, - mondta a lány alig hallhatóan. - Ő Bill Drake, - elakadt, motyogott valamit. Blackstone nem értette, közelebb hajolt. - Ő egy bérgyil.... - elakadt a hangja, vér buggyant ki a száján és elájult.

- Ne beszéltesse! - szólt rá Blackstone-ra az orvos. - Nem szabad fárasztani.

Blackstone megfogta a lány kezét és némán nézte. Egy darabig csend volt, azután Betty hirtelen kinyitotta a szemét.

- A dosszié, tudod a Rodriguez dosszié.... - elhallgatott. Blackstone bólintott. - Azt is ő adta a kezembe, hogy mutassam meg neked. Azért.... - megint elhallgatott, a feje lehanyatlott.

Blackstone megragadta a kezét.

- Ki volt az az ő? - kérdezte izgatottan. A lány nem felelt, ájult volt,

- Nem hallotta, hogy hagyja pihenni? - szólt rá az orvos ingerülten, majd lemondóan legyintett. - Különben mindegy.

- Tegyen már valamit, doktor! - könyörgött Blackstone és újra megfogta a lány kezét.

- Sajnos késő. Már nem tehetünk semmit, - rázta a fejét az orvos. - Nagyon sajnálom - tette hozzá.

Egy darabig csend volt. Betty csukott szemmel, mozdulatlanul feküdt. Egyszerre kinyitotta szemeit, Blackstone-ra nézett és elmosolyodott.

- Szeretlek - mondta hangosan, majd elhallgatott, feje félrebillent és többé nem mozdult.

23. Búcsú nélkül

- Szóval úgy gondolja, hogy nem közönséges utcai rablótámadás volt, hanem az ön személye ellen irányult? - kérdezte Green hadnagy kedvetlenül.

Kedvetlensége érthető volt. Egy közönséges utcai rablótámadás Salt Lake Cityben mindennapos volt, sőt naponta többször is előfordult. Ilyen esetben biztosítani szokták a sértettet, hogy mindent megtesznek és azonnal

értesítik, mihelyt sikerül elérni valami eredményt. A napi rendőri munka ezután zavartalanul folyik tovább és ahogy a statisztikák mutatják, az elkövetők mintegy hetven százaléka fél éven belül horogra kerül és mintegy hatvan százalékban ezt a bűnügyet is sikerülhetne rájuk bizonyítani. Abban az esetben azonban, amikor egy bűncselekmény, különösen egy gyilkossággal végződő támadás, egy adott személy ellen irányul, a rendőrségnek alaposan ki kell vizsgálni az eset körülményeit, összefüggéseit, a támadás okát, hátterét, felderíteni, ki a gyilkos, keresni az esetleges megbízót vagy megbízókat, és így tovább, és így tovább. És ha mindezt azzal tetézik, hogy a támadás szenvedő alanya külföldi, nem is akármilyen külföldi, egy ismert, jelentős tudós, aki a város egyik legjelentősebb intézményének vendége, akkor....., de jobb erről nem is beszélni.

Green hadnagy sem beszélt róla többet, csak azt mondta:

- Ki fogjuk vizsgálni, uram, de ez időbe telik. Annál inkább, mert, mint ön állítja, fogalma sincs róla, mi volt a támadás oka, - tette hozzá rövid gondolkodás után és hangjából kiérzett a gyanakvás.

Blackstone tudta, hogy időbe telik, annyi időbe, amennyi neki nincs és lehet, hogy rövidesen semennyi ideje sem fog maradni, ha nem változtat sürgősen helyzetén. Ezért csak ennyit válaszolt a hadnagynak:

- Biztos vagyok benne, uram. Addig is nem vinne vissza valaki Sandhillbe? Nagyon ki vagyok készülve, elhíhetik!

- Természetesen, - mondta sietve a hadnagy, megkönnyebbülve, hogy Blackstone megelégszik ennyivel és nem követeli, hogy azonnal hívják fel neki a brit nagykövetséget, vagy valami hasonlót. - Magam viszem ki, úgyis beszélni akarok Mr. Konigsteinnel.

Blackstone-t nagyon megrázta Betty halála, de annyira nem, hogy ne tudott volna józanul gondolkodni. Már akkor sejtette, amikor feltörte „Góliát” kódját, hogy az élete ettől a pillanattól kezdve nincs biztonságban. A sejtés most már rideg valóság volt, és lázasan töprengett, hogy kerülhetné el a veszélyt. Ez gondolkodását egészen lefoglalta, eszébe sem jutott, hogy azzal foglalkozzék, mennyire szerette a lányt, szerette-e valóban és mekkora veszteség érte Betty halálával. Azért kérte, hogy vigyék haza, mert tudta, a rendőrök jelenlétében biztonságban van. De mi lesz, ha azok elmennek? Nem maradhat ő sem ott, velük kell mennie.

Az úton Sandhill felé Green újra elmeséltette vele a történeteket. Blackstone mindenről hűségesen beszámolt, csak azt hallgatta el, hogy a lány elárulta, megbízták, hogy őt figyelje. És természetes szemérmessége nem engedte, hogy elmondja, amit a lány a mentőkocsiban nyilvánvalóan csak neki szánt. Bill Drake nevének említésére a hadnagy összeráncolta homlokát, bólintott, de nem szólt semmit. Az út további részében mindketten saját gondolataikba mélyedtek és nem beszélgettek többet.

Megvirradt, amire Sandhillbe értek. A kapuórség már tudott érkezésükről. Közölték a hadnaggyal, hogy Mr. Konigstein már várja őket. Bár alig múlt el hét óra, a főnök már bent volt munkahelyén, illetve annak előszobájában.

Betty székén üldögélt és rosszkedvűen beszélgetett McKeith őrnaggyal, aki vele szemben félig az asztalon ült, lábát lóbálva. A korai időpont ellenére éppen olyan energikus volt, mint máskor, szemben Konigsteinnel, akin meglátszott, hogy az ilyen korai órában rendszeren éppen a másik oldalára szokott fordulni az ágyában. Arca gyűrött volt, sápadt, szemei duzzadtak, kissé gyulladtak és időnként sikertelenül igyekezett elnyomni egy-egy ásítást.

- Jó reggelt, doktor Blackstone, ha egyáltalán lehet ezt a reggelt jónak nevezni. Ön nyilván Green hadnagy, Konigstein professzor vagyok, ennek az intézménynek az igazgatója, - nyújtott kezét Konigstein. - Egyszerűen hihetetlen, amit mondott a telefonba, - csóválta a fejét. - Betty halott! Nagyon, nagyon, igazán nagyon sajnálom! Olyan kedves lány volt.

Látszott rajta, hogy őszintén beszél. Az őrnagy nem szólt semmit, mozdulatlanul, szenvtelen arccal nézett maga elé, csak a bal lábát lóbálta ütemesen az asztal sarkán ülve, míg a jobb lába a földön nyugodott.

- Bemutatom McKeith őrnagyot, biztonsági főnökünket, - kapott észbe az igazgató. - A dolog elsősorban ő rá tartozik.

Az őrnagy biccentett, de nem szállt le az asztalról.

- Kérem, mondják el részletesen, mi történt, - kérte idegesen Konigstein.

Green Blackstone-ra nézett, de amikor az tovább hallgatott, ő kezdett el beszélni. Pontosan és részletesen adta elő a történetet, csaknem szó szerint úgy, ahogy Blackstone-tól hallotta.

Konigstein keserves arccal hallgatta, csak időnként tett egy-egy olyan megjegyzést, hogy „nahát, ez rettenetes” vagy „szörnyűség, ilyet még nem is hallottam”. McKeith nem szólt közbe, végig hallgatott maga elé meredve, csak a végén szólalt meg, Blackstone felé fordulva:

- Úgy látszik, maga mindig belekeveredik valamibe, Mr. Blackstone, - mondta szárazon, cseppnyi gúnnyal a hangjában.

- Úgy látszik, erre maguk felé ez nem nehéz, - vágott vissza Blackstone epésen.

A hadnagy gyanakodva kapta fel a fejét.

- Mit értett ez alatt, doktor? - kérdezte.

- Csak tréfáltam, - válaszolt Blackstone helyett az őrnagy. - Doktor Blackstone két kisebb üzemi balesetet is látott. - Sajnálom, rossz tréfa volt, - tette hozzá, de hangjában nyoma sem volt a mentegetőzésnek.

Green a doktorra nézett. Blackstone kissé habozott, majd bólintott.

Konigstein sietve közbeszólt, látszott rajta, nem akarja, hogy a hadnagy esetleg érdeklődjék a balesetek részletei felől.

- Nagyon bánt, doktor, hogy ilyen sajnálatos utcai rablás áldozata lett. Sajnos itt elég gyakoriak az ilyenek. Jó lesz, ha pár napig pihen, mielőtt folytatná a munkát.

- Doktor Blackstone azt hiszi, hogy nem közönséges utcai rablás volt, hanem egy ellene irányuló merénylet, - szólt közbe a hadnagy.

A döbrent csendet Konigstein törte meg.

- Mire alapozza ezt a képtelenséget? - fordult szemrehányóan Blackstone-hoz.

- Ha figyelmesen végighallgatták Green hadnagy elbeszélését, önök sem juthatnak más következtetésre. Betty felismerte a gyilkost, Bill Drake volt, állítólag ismert bérgyilkos. Drake-nek eszébe sem jutott Bettyt bántalmazni. Ő csak azért halt meg, mert engem akart megvédeni.

Ismét csend lett. Végül McKeith szólalt meg.

- Kétségtelen, hogy a hadnagy által előadottak szerint - mondta szokott száraz hangján - ami nyilván Mr. Blackstone elbeszélésén alapszik, ez nem volt közönséges utcai rablás. A Bill Drake név ismert bérgyilkos neve, bár nem sokan vannak, akik látták. Legalább is az élők között nincs sok ismerőse. Lehetséges tehát, hogy a támadás Mr. Blackstone ellen irányult, hacsak a doktornak nem túl élénk a fantáziája, - fordult felé leplezetlen gúnnyal.

- Persze és Bill Drake nevét is csak kitaláltam, - mondta dühösen Blackstone. - Vagy gondolja, hogy valamelyik újságban láttam?

- Ez is lehetséges, - mondta szárazon McKeith. - Például a múlt hét pénteki New York Timesben írtak róla.

Konigstein jónak látta a beszélgetést újra más témára terelni.

- Hogy mi volt a támadás célja, megállapítja majd a rendőrség. Ez az ő dolguk, igaz, hadnagy? - fordult Greenhez, majd választ sem várva folytatta: - Addig is, mint az előbb mondtam, doktor Blackstone-nak pihenésre van szüksége, mielőtt itteni munkáját tovább folytatná

Megakadt, mert Blackstone közbeszólt.

- Köszönöm Mr. Konigstein, de nem kívánom folytatni az itteni munkát, - mondta élesen. - Éppen eleget láttam már az önök tevékenységéből. A tegnapi támadás, akármi is volt a célja, annyira megviselt, hogy a legjobbnak látom elmenni.

Konigsteint meglepte a válasz. Tehetetlenül széttárta a karjait.

- Nagyon sajnálom, de legyen, ahogy akarja. Mikor óhajt elmenni?

- Minél előbb, - mondta Blackstone. - Lehetőleg már most visszamennék Green hadnaggyal, ha nem bánja, - fordult feléje. - Tud még várni egy órát, amíg leadom a dolgaimat?

- Természetesen, - bólintott a hadnagy. - Addig kicsit szétnéznék itt, ha lehet. Ritkán adódik lehetőségem, hogy egy ilyen érdekes intézményt megtekintsek. Végigvezetne, őrnagy, ha megkérném?

- Azt hiszem, szívesen megteszi, - válaszolt az őrnagy helyett Konigstein, aki közben visszanyerte szokásos szenvtelen, parancsoló modorát. - Doktor Blackstone, sajnálom, hogy így döntött. Mindjárt iderendelem Jim Bertramot, őt is behívtam ma reggel a hadnagytól kapott értesítés után. Legyen szíves, adja át neki, amit át kell adnia. Mire kiér az épületből, itt lesz. Vizontlátásra, jó utat.

- Mindent köszönök, - búcsúzott udvariasan, de kimérten Blackstone is. Kicsit habozott, mondja-e hogy „vizontlátásra”, végül így köszönt el: - „Isten önökkel”.

Ahogy kilépett az épületből, megpillantotta Bertramot, aki a falnak dőlve valamit eszegetett egy zacskóból. Ahogy meglátta Blackstone-t, eddig derűs ábrázata kissé megnyúlt.

- Hallottam az esetet, barátom és mondhatom, nagyon megdöbbsentett, - mondta együttérzően. - Ez egy rémtörténet. Hogy pont téged akarnak kifosztani! Én már több, mint tíz éve vagyok itt, de ilyen még nem fordult velem elő. És az a szegény lány! Igazán sajnálom szegény Bettyt! Nagyon kedveltem, kedves vidám lány volt.

- Nézd, Jim ... - kezdte Blackstone. Megállt, habozott egy kicsit, majd folytatta: - Nézd, Jim, lehet, hogy rosszul teszem, de veled őszinte leszek. Bettyt kívül talán te vagy itt az egyetlen barátom. Én ide őszinte jószándékkal jöttem, tapasztalatot cserélni és amit lehet, tanulni. Azután egymás után egy sor furcsa..., mit furcsa, inkább meghökkentő és ijesztő dolgot láttam, erőszakot, embertelenséget. Azután láttam igen különös, mondhatnám gyanús haláleseteket. És minél többet láttam, annál inkább éreztem, hogy én egyre inkább belekeveredtem, hogy valahogy én is érintve vagyok.

- Azt hiszem, neked üldözési mániád van, - igyekezett megnyugtatni társát Bertram, aki már láthatólag túltette magát Betty halála miatt érzett részvétén és újra majszolni kezdett a kezében tartott zacskóból, amiben, mint Blackstone látta, valamilyen pattogatott kukoricaféle volt. (Hiába, a kövérek idegei jól be vannak ágyazva.)

- Egyáltalán nincs, ez hülyeség! - vágott közbe ingerülten Blackstone, de azután visszafogta magát. - Ne haragudj, hogy goromba voltam. De folytatom. Feltűnt valami és elkezdtem nyomozni az interneten. Ne kérdezd, mi után, ki után, sajnos még neked sem mondhatom meg. De aki vagy akik után nyomoztam, észrevettek. És meg vagyok győződve, hogy az éjjeli támadás ennek volt a következménye. És arról is, hogy mindez összefügg az itteni dolgokkal. A szálak ide vezetnek.

- Most pedig én mondom, hogy ez hülyeség, - csattant fel Jim Bertram, tőle szokatlan hevességgel. - Szerintem te orvosi eset vagy! Van pszichiátered? - kérdezte azután gúnyosan. A mérge éppen olyan gyorsan elpárolgott, ahogy jött.

Kövér barátjának szokatlan kitörése mosolyra készítette Blackstone-t, akármilyen felzaklatott volt is.

- Nem akarlak meggyőzni, azt hiszel, amit akarsz. Az itteni esetek tényleg lehetnek egy véletlen sorozat részei, bár ez nagyon valószínűtlen. De a tegnapi, illetve az éjszakai támadás nem volt rablótámadás.

Azzal elmesélte Bertramnak is mindazt, amit a hadnagynak, neki sem említve meg, amit Betty a mentőkocsiban mondott. Az figyelmesen hallgatta és joviális, kövér arca egyre jobban elkomorult. Amikor Blackstone Bill Drake nevét említette, Jim bólintott és közbeszólt.

- Hát úgy látszik, mégsem vagy paranoiás! Ezt a nevet én is hallottam. Talán tényleg lehetséges, hogy valami köze lehet a dolgoknak valakihez, aki nálunk van. Bár én senkiről sem tudok ilyesmit feltételezni. - Hirtelen Blackstone felé fordult. - Miért, te kire gyanakszol?

- Van elképzelésem, de ezt sem mondom el. Még neked sem. Különben ne érdekeljen, úgyis elmegyek innen valahová, Konigstein bizonyára téged is tájékoztatott. Csak azt nem tudom, hová. Még legalább két hétig Amerikában kell maradnom. Így szól a parancs, - fejezte be rezignáltan tréfálkozva.

- Ha ez így áll, tudok neked ajánlani valamit. Hallottad már ezt a nevet, hogy Terra-Tronics?

- Hogyne, - válaszolt érdeklődve Blackstone. - Találkoztam velük, sőt ajánlatot is tettek nekem.

- Hát ez kitűnő, - örvendezett Jim. - Nekem jó a kapcsolatom velük. Te kivel tárgyaltál?

- Bizonyos Mr. Johnsonnal. Kövér, ötvenes, vöröses hajú fickó. Erősza-
kos és bőbeszédű.

- De még mennyire az! Jól ismerem Fred Johnstont. Ő a felelős a külső kapcsolatok kiépítéséért. Tudod, „public relations”. Egyszerűbben: amolyan ügynökféle.

- Azt hiszem, fején találtad a szöveget. Tényleg amolyan ügynökféle stílusa van. A szakterülethez mindenestre valószínűleg nem nagyon ért.

- Egyáltalán nem ért. Egyszer megpróbáltam valami alapvető fizikai fogalmat elmagyarázni neki, de ő nem hagyta. „Nézd, Jimmy fiam, - mondta, - a varga maradjon a kaptafánál. Te ne akard nekem elmagyarázni, hogyan működnek ezek az izék! Én sem akarom elmagyarázni neked, hogyan kell valakit megdumálni. Úgysem tanulnád meg soha.” De egyébként jó fiú. Ha megígér valamit, megtartja. Felhívhatod, ha akarod, de én inkább azt tanácsolnám, fordulj egyenesen a vállalat kutatási-fejlesztési igazgatójához, Gilbert Larskinhez. Hivatkozhatasz rám. Bizonyos vonatkozásban ő Johnsonnak is főnöke, biztos ismeri a nevedet és lehet, hogy őt éppen ő küldte hozzád. Azután ott van még az elnök titkára, Tom Morelli. Nekem régi cimborám még a Harvardról, szívesen felhívom és megkérem, hozzon össze a vállalat vezetőivel.

- Nagyon köszönöm, azt hiszem, ez lesz a legjobb. Na, megyek és szede-
lőzködöm, Green hadnagy már biztosan vár. Vele megyek vissza a városba. Rendes fiú vagy Jim, szinte már sajnálom, hogy el kell innen mennem.

- Na látod! Akkor maradj! - tréfálkozott a másik, de azért leírta Larskin professzor nevét és telefonszámát, rá jellemző módon az éppen megüresedett popcornos zacskóra.

- Hiszen ha csak rólad lenne szó! De sajnos vannak itt rajtad kívül mások is.

- Tudom, kire gondolsz, - vigyorgott Bertram, de azután komolyan hozzátette: - Azért akárhogy utálod az őrnagyot (hiszen én sem igazán rajongok érte), egy percig se gondold, hogy bármilyen disznóságban benne van. Ő egy elkötelezett ember.

- Attól függ, minek vagy kinek van elkötelezve, - gúnyolódott Blackstone. Jim Bertram arcán újra a régi, cinikus mosoly jelent meg.

- Hát igen, ebben lehet valami, - mondta, miközben előkaparászott a zsebéből egy másik popcornos zacskót. - Na, ég áldjon, barátom.

24. Utahból New Jerseybe

Blackstone fellélegzett, amikor a hadnagy kocsija a fegyveres örök között kigördült a sandhilli telep kapuján. Megkönnyebbülése azonban nem sokáig tartott, hamarosan ráébredt, hogy helyzete korántsem rózsás. Egész úton a kocsiban Salt Lake City felé azon törte a fejét, hogyan fogja odahaza megmagyarázni hirtelen távozását az Egyesült Államokból. Tudta, hogy ha elmondja tapasztalatait és előadja sejtéseit, legjobb esetben azt hiszik, hogy idegössze-roppanást kapott az éjszakai rablótámadás következtében. A támadást kénytelen-kelletlen el fogják hinni, mert zsebében van a rendőrségtől kapott jegyzőkönyv másolata. De ebben is csak ez áll:

„Doktor Blackstone-t egy éjszakai szórakozóhelyről kijövet egy bizonyos feltételezett gyanúsított részéről egyelőre tisztázatlan okokból támadás érte, amelynek során a kíséretében levő hölgy életét vesztette. Az ügy részleteiről Salt Lake City rendőrkapitánya a vizsgálat teljes lezárása után tájékoztatni fogja az illetékes belföldi és külföldi hatóságokat.”

Ez kevés ahhoz, hogy a személyét ért támadást összefüggésbe hozhatná az Egyesült Államok egyik fontos állami intézményében tapasztalt gyanús eseményekkel és halálesetekkel, és még kevésbé elegendő ahhoz, hogy mindezt egy szerteágazó nemzetközi összeesküvés részének tekinthetnék. Azt is tudta azonban, hogy további tartózkodása a sandhilli Tömegpszichológiai Kutató Intézetben vagy annak közelében, előbb-utóbb az életébe kerülne. Nem talált jobb megoldást, mint amit Bertram ajánlott, - látogatást tenni a Terra-Tronicsnál. Bár nem nagyon fűlt hozzá a foga, szorongatott helyzetében nem várhatta meg, amíg meghívják, kénytelen volt maga jelentkezni a látogatásra. Így, amikor a városba érkeztek és a hadnagy megkérdezte, hol tegye ki, azt kérte, vigye be a rendőrségre és engedje meg, hogy telefonáljon, mert azonnal tovább szeretne utazni.

Először Dorothyt akarta felhívni, de a szerkesztőségen közölték, két nappal előbb New Yorkba utazott és várhatólag csak két hét múlva jön vissza.

- Akkor kapcsolja, legyen szíves, Guilmond főszerkesztő-helyettes - kérte a kellemes hangú telefonközpontos nőtől.

- Vannak nála, nem érne rá később? - próbálta lebeszélni a nő, de Blackstone nem hagyta magát.

- Sürgősen kell beszélnem veled, - mondta határozottan. - Mondja meg neki, hogy Leslie Blackstone keresi.

Három perc sem telt el, amikor Guilmond jelentkezett.

- Halló, Leslie! Örülök, hogy hallom a hangodat! - mondta izgatottan. - Ha nem hívsz, én kerestelek volna. Mondd, jól érzed magad? Remélem, te nem sérültél meg!

Blackstone egy pillanatra úgy meglepődött, hogy nem jutott szóhoz. Éppen a merényletről akarta tájékoztatni Guilmondot és nagyon meghökkent, hogy az már tudja. Azután rájött, hogy az ilyen eseményekről mindig először a sajtó értesül, akár akarják a résztvevők és a rendőrség, akár nem.

- Elutazom, de előbb szeretnék veled találkozni, - mondta. - Lehet, hogy tudok valami érdekeset mondani neked, - tette hozzá, bízva abban, hogy bizonyos részletek megismerése után az újságíró segítségére lesz további információk beszerzésében. Persze, az eszébe sem jutott, hogy a teljes ügyet feltárja előtte. Nem tudta, mennyire bízhat diszkréciójában és nem is volt szándékában, hogy esetleg őt is veszélybe sodorja.

Guilmond örömmel beleegyezett, nyilván valami jó sztorit sejtett. Megállapodtak abban, hogy az esti órákban találkoznak.

Blackstone egy darabig habozott, a kövér Johnst hívja-e fel vagy inkább a Bertram által megadott számon Gilbert Larskin professzort a Terra-Tronics fejlesztési főnökét. Végül úgy döntött, mindkettővel felveszi a kapcsolatot.

Először Johnst tárcsázta. Szerencséje volt. A titkárnő közölte, Mr. Johnson pillanatnyilag házon kívül van és nem lehet tudni, mikor jön vissza. Blackstone éppen azon törte a fejét, mit üzenjen neki, amikor a válaszra váró nő hirtelen megszólal:

- Várjon kérem, éppen most lépett be. - Majd hallotta, amint azt mondja: - Jó napot, főnök! Éppen most keresi egy pasas. Valami Bagson.

Azután meghallotta Johnson jellegzetes orrhangját:

- Bagson? Nem ismerem semmilyen Bagsont.

Majd újra hallotta a hangját, de már közvetlenül a telefonból.

- Itt Johnson beszél. Miben segíthetek Mr. Bagson?

Noha ideges volt és feszült, Blackstone nem tudta megállni, hogy el ne nevesse magát.

- Nem Bagson a nevem, a titkárnője rosszul értette. Blackstone vagyok Londonból. Itt vagyok az Államokban és azért hívom, mert.....

- Tudom, kedves Blackstone barátom, - bizalmaskodott Johnson. - Hallottam az egész esetet. Volt Konigsteinéknél, de nem jól jött ki az őrnaggyal, amit, hogy őszinte legyek nem is csodálok, meg ahogy hallottam megtámadták, a nőjét megölték..... erről jut eszembe, a kis újságírónőt már dobta?..... és szóval elege lett belőlük. Mr. Larskin jelezte, hogy maga fog jelentkezni. Vele már beszélt?

Blackstone kissé zavarban volt. Nem gondolta, hogy Jim Bertram máris intézkedett, de egyúttal meg is könnyebbült. Megvárta, amíg Johnson szóáradata egy pillanatra megszakad és gyorsan közbevágott.

- Még nem, először magával akartam beszélni, hiszen maga volt az, aki odahaza megkeresett.

- Jól tette! - kiabált diadalmasan Johnson. - Tudtam én, hogy előbb-utóbb csak megjön az esze és beáll hozzánk. Meglátja, nem fogja megbánni.

- Hát azért nem egészen erről van szó, de ha már itt vagyok, szeretnék ellátogatni a Terra-Tronicshoz.

- Szívesen látjuk. Mr. Larskin is azt mondta: „Ez a fiú idejön, szétnéz, eltátja a száját és figyelje meg, Fred barátom, végül átjön hozzánk.”

- Hát azt nem tudom, de mint mondtam, szívesen körülnéznék ott néhány napig.

- El van intézve, de azért Larskint is hívja fel. Tudja, ő a főnök. Megadom a telefonszámot, ahol most megtalálja.

Már mondta is a számot.

- Akkor holnap találkozunk - búcsúzott Johnson.

- Várjon egy percre, - vágott közbe ijedten Blackstone. - Azt sem tudom, hová kell menni! Még a pontos címet sem tudom.

- Terra-Tronics, Albertville, New Jersey állam. De felesleges. A kocsi várni fogja az albertvilli repülőtéren ma este, fél nyolckor. Szóval a viszontlátásra!

Blackstone azonnal tárcsázta a megadott számot. Meglepetésére nem egy titkárnő, hanem maga Larskin professzor vette fel a telefont.

- Már vártam a hívását, doktor Blackstone, - mondta, amikor az bemutatkozott. - Mindenről értesültem és intézkedtem. Szívesen látjuk egy kis tapasztalatcserére. Remélem, mi is sokat fogunk öntől tanulni.

Larskin választékosan udvarias volt, ugyanakkor azonban hangja nagyon határozott, stílusa pedig ellentmondást nem tűrő volt.

- Azt hiszem, én fogok tanulni önöknél egyet-mást, - udvariaskodott vissza Blackstone.

- Megbízta Johnsont,..... ismeri ugye..., hogy mindent intézzen el. Köszönöm, hogy hívott, remélem, holnap lesz alkalmam személyesen is beszélni önnel, - búcsúzott Larskin.

Blackstone végül még egyszer felhívta az újságírót és találkozót beszélt meg vele a repülőtér bárjában délután fél hatra. Ahogy letette a kagylót, észrevette, hogy Green hadnagy, aki udvariasan átengedte neki a szobáját és kivonult munkatársai közé a mindig forgalmas nagy közös terembe, idegesen nézegeti az óráját. Ő is ránézett az órájára és rájött, hogy már csaknem fél órája telefonálgat. Kiment a szobából és elnézést kért Greentől.

- Bocsásson meg, hadnagy, de több hivatalos dolgot is el kellett intéznem. Nagyon köszönöm az öntől kapott segítség minden formáját. Azt hiszem, kimerítettem a város rendőrségének ez évi telefon keretét. Tényleg, mivel tartozom a beszélgetésekért?

- Semmivel, - vigyorgott a hadnagy, aki abban a reményben, hogy végre megszabadul botcsinálta vendégétől, láthatóan megkönnyebbült. - Ez Utah állam ajándéka, kárpótlásul az elszenvedett..... izé... - Itt megakadt egy pillanatra. Először kellemetlenséget akart mondani, de rájött, hogy egy gyilkos merénylet egyik szenvedő alanyával mégsem bánhat úgy, mintha csak a lábára léptek volna. Azután szenvedést akart mondani, de megint csak megakadt. Ezzel esetleg azt sugallná, hogy a megölt lány és az angol között intim kapcsolat volt (ami egyébként nyilvánvaló - gondolta). Végre megtalálta a megfelelő kifejezést és így fejezte be: -kárpótlásul az elszenvedett sérelemért.

- Akkor Utah államnak is köszönöm. Most elutazom, még magam sem vagyok biztos benne, hová, - hazudta. Nem akarta megmondani, hogy a Terra-Tronicshoz utazik. Nem mintha nem bízott volna Greenben, de tudta, a hadnagnak jelentést kell tenni a polgármesteri hivatal felé is és a kapott információhoz így bárki könnyen hozzájuthat. Góliát is.

Elbúcsúzott és elindult, hogy találkozzék Guilmonddal. Négy óra körül járt, elég ideje volt, hogy kiérjen a repülőtérre és a találkozó előtt csillapítsa éhségét. A balul végződött vacsora óta egy falatot sem evett, csak a sandhilli telep büféjében ivott egy teát és a rendőrségen két csészével az automata szolgáltatotta híg amerikai kávéból.

Remélte, hogy Góliát és társai nem követik. Hirtelen távozása Sandhillből valószínűleg meglepte őket és talán még nem volt idejük megszervezni figyeltetését. Mindenesetre eddig semmi jelét nem látta, hogy követnék.

Beült az étterembe és rendelt. Mire elfogyasztotta kései ebédjét, éppen fél hat volt. Guilmond pár perc késéssel érkezett. Üdvözlés után azonnal belenyúlt a zsebébe, kivett belőle egy kis magnetofont és az asztalra tette.

- Ezt most nem úszod meg, riportalany leszel - tréfálkozott, majd elkomolyodva hozzátette: - Ne haragudj, hogy a szerencsétlenségedből hasznot húzok, de ez a foglalkozásom, ebből élek.

- Nem veszem rossznéven és hogy meg legyél velem elégedve, adok neked egy exkluzív interjút - mosolyodott el Blackstone és töviről-hegyire elmesélte az újságíróknak mindazt, ami a múlt éjjel történt, csaknem szó szerint úgy, ahogy a rendőröknek. Nem hallgatta el azt sem, hogy gyanúja szerint a támadás személye ellene irányuló merénylet volt.

- És mi lehetett az oka annak, hogy megtámadták önt (az interjú során önözték egymást)? - tette fel Guilmond a nyilvánvaló kérdést.

- Mint már a rendőrségnek is mondtam, fogalmam sincs róla, - válaszolta Blackstone, majd látva a másik kétkedő tekintetét, megelőzve a várható kérdést, átnyúlt az asztalon és kikapcsolta a magnetofont.

- Most pedig magnó nélkül beszélgetünk, - mondta ellentmondást nem tűrő hangon. - Amit most mondok, nagyon kényes ügy. De lehet, hogy megfogod vele az isten lábát és nagy szenzációt csinálsz. Ha jól megy, még egy Pulitzer-díj is kilóghat belőle.

Látva, hogy az újságírónak felcsillan a szeme, hozzátette:

- Nem azért, hogy lehűtsem a lelkesedésedet, de a dolog nem veszélytelen. Lehet, hogy a folytatást már nem tudom veled megismertetni, mert addigra elüt egy autó vagy meghalok kolerában. És az is lehet, hogy téged előbb ér baleset, mint engem. Na, még mindig akarsz tudni mindent?

Guilmond láthatólag megdöbbsent, de kis habozás után bólintott. Erre Blackstone elmondta neki a történeteket, kezdve a menekülő emberrel való találkozástól a támadásig és Betty haláláig. Beszélt Góliátról is. Csak két dologról nem tett említést: londoni kapcsolatáról Rickkel és arról, hogy a lányt megbízták, kémkedjen utána.

- Hát ez tényleg cifra ügy és ha igazad van, lehet, hogy ez lesz az évszázad szenzációja, - mondta Guilmond felvillanyozva.

- De ígérd meg, egyelőre nem beszélsz róla senkinek, legfeljebb Dorothynek - kérte Blackstone. - Ha előbb napvilágra kerül, hogy a sajtó tud valamit, ki tudja, mit fognak csinálni. Na, de már mennem kell, már hívják a gépem utasait.

Elbúcsúztak és Blackstone beszállt a repülőbe. Nem sokra emlékezett abból, mi történt a repülés alatt, mert alighogy elfoglalta helyét, az egész napi izgalom és fáradtság elnyomta. Feje lekókadtt és azonnal elaludt.

Álmából a stewardess ébresztette fel azzal, hogy csatolja be biztonsági övét, mert leszállnak. Már sötétedett, amikor megérkeztek. A váró ajtajánál egyenruhás sofőr lépett hozzá:

- Üdvözlöm, Mr. Blackstone. A nevem Jones, Ferguson elnök úr kocsijával jöttem önért. Most beviszem a cég vendégszállójába. Holnap reggel fel fogják keresni, hogy az elnök úrhoz kísérik.

- Ez igen! - gondolta elégedetten Blackstone. - Ezek megadják a módját! Már holnap maga az elnök akar fogadni.

Mielőtt beszállt volna a hatalmas limuzinba, visszanézett. A bejárat közelében, tőlük nem messze egy terepjáró parkolt. A volánnál Serrano őrmester ült, Sandhillből.

25. A vendégszálló

A hatalmas limuzin simán és szinte hangtalanul száguldott végig a kis városban. Blackstone útközben többször is hátranézett, nem követi-e őket másik autó, de Serranonak, úgy látszik, nem volt szüksége rá, hogy kövesse őket, anélkül is tudta jól, hová mennek. Blackstone egész úton a szálló felé azon törte a fejét, honnan tudhatták meg, hogy a Terra-Tronicsot fogja meglátogatni Lehall-

gathatta valaki a rendőrségről folytatott telefonjait, lehet, hogy Guilmond beszélgetésük előtt elmondta valakinek, hol és kivel fog találkozni (remélte, hogy szavát megtartva nem utána fecsegett), és végül az is lehet, hogy Sandhillből való távozása első percétől fogva figyelték. Végül rájött, fölösleges ezzel törődnie, előbb-utóbb úgyis rátaláltak volna. De remélte, itt talán biztonságban lesz. Ha el is ér idáig a kezük, itt sokkal óvatosabbnak kell lenniük.

A cég vendégszállójában kitüntetett figyelemmel fogadták. Persze nem csoda, hiszen az a vendég, aki az elnök gépkocsijával érkezik és akit a recepción a vállalat fejlesztési vezérigazgató-helyettesének levele vár, nem lehet akárki.

- Nem zavarja, doktor, hogy a szobája a tizenharmadik emeleten van? - kérdezte a recepciós udvariasan, de a szemében bujkált némi vidámság.

- Miért, Amerikában ennyire babonásak a tudósok? - adta vissza a kölcsönt Blackstone. - Nálunk Nagy-Britanniában még a kísértetek járta szobákat is kiveszik a vendégek.

A recepciós is nevetett, de elnézést kért - a tréfáért, mint mondta - és átadta a 137-es szoba kulcsát. A boy felkapta a bőröndjét és felkísérte a liften tizenharmadik emeleti szobájába, ami, mint Blackstone megállapította, inkább volt lakosztály, mint szoba. A berendezés, annak ellenére, hogy nem voltak benne luxuslakosztályba illő tárgyak, vitrin, pohárszék, akvárium, stb., minden tényleg fontos kényelmi kellékkel el volt látva, a hajszárítótól az internet csatlakozású számítógépig.

Miután kísérője távozott, határozottan visszautasítva a neki szánt borralvót, Blackstone felbontotta a Larskintől kapott levelet. A levélben a professzor közölte vele másnapi programját: Reggel tíz órakor kocsifog érte jönni, ami beviszi a vállalat kutatási-fejlesztési részlegébe és fél tizenegykor találkozik magával Larskinnel (mint jelezte, rövid megbeszélés céljából), majd végigvezetik a vállalat termelő üzemszélein, hogy minden lényeges dolgról tájékozva legyen, mire az elnök - pontosan tizenkettőkor - fogadja.

A napi programja tehát már biztosítva volt. A szoba falán díszelgő elektronikus órára nézett: fél tizenkettőt mutatott. Nem tudta pontosan, mekkora az idő-eltolódás, csak remélte, hogy Londonban már reggel van. Nehezen, de rászánta magát, hogy felhívja a főnökét, előre izgulva azon, hogyan fogja neki megmagyarázni a történeteket.

Sokáig kellett várnia, amíg a telefont végre felvették.

- Halló, - szólt bele egy álmos hang. Sir Henry Linsdale-t legszebb álmából keltette fel a telefon csengése.

- Blackstone vagyok, remélem, nem aludtál még? - kérdezte reménykedve a másik.

- De igenis aludtam, - ordította a főnök, magából kikelve. - Te meg vagy örülve! Tudod te, hány óra van? Fél hat! Életemben legfeljebb ha ötször keltettek fel ilyen korán. Utoljára a te átkozott betöréskor zavartak otthon, a lakásomban! Akkor is te voltál!

- Ne haragudj, de nem tudtam, hogy odahaza ilyen korán van. Sajnos történt egy és más, és holnap nem biztos, hogy fel tudnálak hívni. Még egyszer elnézésedet kérem, - mondta Blackstone szokatlanul udvariasan.

- Na jól van, megértelek, - enyhült meg sir Henry. - A külügy értesített, hogy valami utcai támadásba keveredtél. Erről van szó?

- Nem egészen, de ezzel van összefüggésben. Sandhillben furcsa dolgokat tapasztaltam és meggyőződésem, hogy az utcai támadás is ezekkel függ össze. Jobbnak láttam, ha udvariasan búcsút veszek, - vázolta az esetet diplomatikusan Blackstone, kerülve azokat az eseményeket és azokkal kapcsolatos gyanúját, amelyek részletes magyarázkodást igényelnek.

- De remélem, nem vesztél össze Konigsteinnel? Nagyon kínos volna, - aggódott a főnök.

- Nem, dehogy! - felelt gyorsan Blackstone. - Közben újra kapcsolatba kerültem a Terra-Tronics-szal - kerülte el ravaszul a buktatókat, - és most itt vagyok. Szeretném megkapni utólagos hozzájárulásodat. A részletekről majd más úton tájékoztatlak.

- Rendben van, ha már tények elé állítottál, - válaszolta rezignáltan sir Henry Linsdale. - Tehetek mást? De különben tulajdonképpen örülök, hogy kapcsolatba kerültél a Terra-Tronics-szal. Nagyon jelentős cég, érdemes velük jóban lenni.

- Hát akkor nem is zavarlak tovább, - búcsúzott gyorsan Blackstone. - Még egyszer bocsánat, és további jó álmokat!

- Talán még sikerül elaludnom, de nem hiszem. Viszonthallásra, de ne ilyenkor! Fél hatkor hívni engem! - dohogott sir Henry és letette a kagylót.

Blackstone boldog volt, hogy ilyen simán megúsza. Később már könnyebb lesz megmagyarázni a dolgokat. Különösen, ha sikerül fényt deríteni az okokra.

Bekapcsolta a számítógépet és rálépett az internetre. Beütötte a kódot és kapcsolatba lépett saját laboratóriumában saját magával, azaz Rickkel. Bár nem volt igazán jó kedve, humorérzéke győzött.

- Remélem, te nem alszol ilyenkor? - tréfálkozott a számítógéppel.

- Tudod jól, hogy az ördög meg én sohasem alszunk, - volt a válasz.

- Örülök, hogy nemcsak a tudásomat, de a szellemességemet is örökölted, - nagyképüsködött Blackstone, majd részletesen beszámolt az utóbbi napok eseményeiről, Góliátról, összeesküvés elméletéről, a támadásról, távozásáról Sandhillből és megérkezéséről Albertville-be, nem titkolva, hogy legfőbb, de sajnos eddig az egyetlen határozott gyanúsítottja McKeith őrnagy.

- Jó lenne, ha ezeket a titkosszolgálat tudomására hozhatnám, de egyelőre nem tudom, hogyan tegyem és főleg ki az, aki illetékes és hisz is nekem, - fejezte be beszámolóját. - Itt Amerikában beavattam a sajtó egyik prominens emberét, Guilmond főszerkesztő-helyettést, de bizonyítékok hiányában ő biztosan nem tesz semmit. Veled is csak azért közlöm ezeket, hogy dokumentálva legyenek.

Az üzenetváltás természetesen nem szóban történt, hanem e-mail formájában, mert noha Blackstone megbízott új vendéglátóiban, tudta, hogy ittlétéről már tudomással bírnak és a technika mai állása szerint mi sem könnyebb, mint valakit lehallgatni.

Kikapcsolta a számítógépet, lezuhanyozott és lefeküdt aludni. Napok óta először nyugodtan aludta végig az éjszakát, úgy érezte, itt végre biztonságban van.

Reggel frissen, kialudtan ébredt. Kiugrott az ágyból és füttyörészve bevonult a fürdőszobába. A forró zuhany után hideg vizet engedett magára. Utána ledörzsölte a vizet magáról és visszament a szobába. Lement az étterembe és megreggelizett, azután visszament a lakosztályába, hogy ott várja meg az érte küldött autót. Leült egy karosszékbe, feltette a lábát az asztalra és felvette a szállóvendégek részére minden szobába figyelmesen odahelyezett helyi újságot. Kifutott arcából a vér, amikor a címlapon levő gyászkeretes képet meglátta, alatta a szöveggel:

*Súlyos veszteség érte az Egyesült Államok
újságíró társadalmát!*

Tegnap az esti órákban autóbaleset érte Charles Guilmondot, a Middle-West Journal főszerkesztő-helyettesét. Guilmond éppen Salt Lake City repülőteréről hajtott vissza a szerkesztőségbe, amikor egy teherautó a szembejövő sávból áttért az út baloldalára és szinte eltaposta az újságíró kocsját, aki a helyszínen életét vesztette. A teherautó az ütközés után továbbhajtott. A rendőrség nagy erővel folytatja a nyomozást.

Charles Guilmond halálával az egész amerikai sajtót súlyos veszteség érte.

26. A Terra-Tronics

Mire megérkezett érte az autó, kiheverte a Guilmond haláláról írt újságcikk hatását. Az első ijedség szinte megbénította, annyira megdöbbsent. Nagyon sajnálta az újságírót és magát hibáztatta haláláért. Ha nem avatja be az ügybe, még most is élne. Bár az is lehet, nem is tudták, beszélt-e neki arról, amire rájött. Lehetséges, hogy elegendő okot szolgáltatott megölésére (mert nyilvánvaló volt, hogy gyilkosság volt, nem baleset) az a puszta tény, hogy együtt látták vele és feltételezték, hogy esetleg információkat adott át neki. Amikor ezt végig gondolta, rájött, hogy teljesen védtelen és kiszolgáltatott, és ez ellen semmit sem tehetnek sem vendéglátói, sem ő. És amikor erre rájött, valami nagy nyugalom fogta el, az olyan ember nyugalma, akinek sorsa meg van írva valahol, azon nem tud változtatni és ezért azt tehet, amit akar.

Az autó pontosan tíz órakor érkezett meg. A hatalmas limuzin végighajtott a kis városon, majd tovább egy autópályán mintegy három mérföldet. Blackstone már messziről látta a hatalmas telepet. De ez a sandhilli telepnek szöges ellentéte volt. Az épületek magasak voltak, hatalmas üveglablakkal, amelyek egy része fémesen tükrözta vissza a szomszédos épületeket. A létesítményeket itt is magas kerítés védte, de ez nem volt átláthatatlan. A kerítés mögött kívülről jól látható élénk élet folyt. Kisebb-nagyobb teherkocsik, targoncák, munkagépek, személyautók közlekedtek a széles, forgalmi jelzésekkel és közlekedési lámpákkal ellátott utakon. Noha itt is fegyveres kapuőrök voltak, a kapun való bejutás is jóval egyszerűbben történt, mint Sandhillben, bár lehet, hogy ez az elnöki limuzinnak volt köszönhető.

A limuzin végiggördült a széles főúton a második keresztútig, ott megállt, mert pirosat kapott, majd jobbra kanyarodott és leparkolt egy nagy, nyolcemeletes, csupa-üveg falú épület előtt, amelynek homlokzatán ez állt: Kutatási-Fejlesztési Egység. A sofőr kiszállt és kitérte Blackstone előtt a kocsiját, majd bekísérte az épületbe.

A programnak megfelelően egyenesen Larskin professzorhoz, a vállalat kutatási-fejlesztési vezérigazgató-helyetteséhez vezették. Blackstone meglepve állapította meg, hogy az ebben az épületben dolgozók, férfiak és nők egyaránt jól szabott zöld egyenruhát viselnek, kabátjuk bal mellén barnaszínű R és D betűkkel, ami - mint Blackstone rájött - valószínűleg kutatást (research) és fejlesztést (development) jelenthetett. A vezérigazgató-helyettes irodája a legfelső emeleten volt, ahová gyorslift vitte fel Blackstone-t és kísérijét, egy csinos barna lányt, aki szintén a zöld egyenruhát viselte. Ahogy kiléptek a nyolcadik emeleten, mindjárt a liftajtóval szemben megpillantották a hatalmas tölgyfa ajtót, amelyen TITKÁRSÁG felirat díszelgett. Ellentétben Königstein irodájával, Larskin irodája magán hordozta a luxus minden jelét. A titkársági szobában két egymással szembeni íróasztalnál két zöld egyenruhás nő ült és buzgón dolgoztak számítógépeiken. Beléptükkor a jobb oldali, magas szőke, harminc év körüli nő felállt asztala mellől, eléjük sietett és kezet nyújtott Blackstone-nak.

- Üdvözlöm, doktor Blackstone. Larskin professzor már várja.

Az ajtóig kísérte a vendéget és bekopogott a külsőnél még nagyobb tölgyfaajtón. Belülről halk „igen” hallatszott, mire a titkárnő kitérte az ajtót és betessékelte Blackstone-t egy hatalmas helyiségbe, amelynek falait könyvespolcok borították, közöttük TV készülékekkel, monitorokkal és számítógépekkel. A terem végében (mert igazában a szoba, méretei alapján, inkább teremnek látszott) hatalmas, díszes íróasztal állt, mögötte vézna, szemüveges férfi ült. Blackstone belépésekor felemelte a fejét és barátságosan közelebb intette a vendéget, de nem állt fel, amíg a másik nem ért asztala közvetlen közelébe, mialatt az ajtó halkán becsukódott mögötte. Amikor a vendége a közelébe ért, felállt és Blackstone akkor látta csak, hogy beosztottaihoz hasonlóan ő is egyenruhát visel, csak az övé fekete színű volt, hófehér inggel és fekete nyakkendővel, amelyet, hasonlóan a kabáthoz, aranyszínű TT monogram díszített, ami való-

színűleg a Terra-Tronicsot jelentette. Larskin megkerülve hatalmas asztalát kilépett mögüle és kezét rázott vele. Kistermetű, vézna ember volt és Blackstone csak akkor vette észre, hogy sánta.

- Igazán örülök, hogy végre megismerhetem, doktor Blackstone. Jim Bertram kollégánk nagyon melegen ajánlotta önt a figyelmembe, de igazság szerint nyitott kapukat döngetett. Én ugyanis már régóta kísérem figyelemmel az ön munkásságát és meg kell vallanom, Johnsons is én küldtem Londonba, hogy felvegye önnel a kapcsolatot. Amit ő, ahogy utóbb értesültem, a maga sajátos és kissé erőszakos módján meg is tett. Ezért utólag elnézést is kérek. De foglaljon helyet, - mondta és egy kis tárgyalóasztalra mutatott.

- Magam is nagyon örülök, hogy fogadott, professzor, - viszonzta az udvariasságot Blackstone, miközben mindketten leültek a kis asztalhoz. - Úgy érzem, sokat fogok önöknél tanulni, ha megengedi, hogy szétnézzek a világ egyik legjelentősebb elektronikai és informatikai vállalatánál.

- Nem a világ egyik legjelentősebb, hanem a legjelentősebb elektronikai és informatikai vállalatánál, - javította ki kategorikusan, de minden sértődöttség nélkül Larskin mosolyogva, majd hozzátette: - Természetesen mindent megmutatunk és minden önteltség nélkül állíthatom, hogy sok érdekes dolgot fog nálunk látni és tapasztalni. De hadd tegyem hozzá, nem egészen ellenszolgáltatás nélkül, mert mi is szeretnénk öntől tanulni egyet-mást.

- Mire gondol, professzor? - kérdezte meglepve Blackstone.

A kérdésre Larskin arcán a barátságos mosolyt egy pillanat alatt gúnyos, fölényes kifejezés váltotta fel.

- Ugyan, Mr. Blackstone, ne tettesse magát. Teljesen tisztában vagyunk azzal, milyen jelentős eredményeket ért el az emberi agyban lejátszódó folyamatok - mondjuk ki nyíltan - gondolatok leképezése, vagy még nyíltabban kiolvasása, illetve átültetése területén.

- Azt hiszem, professzor úr, túlbecsüli az eddigi munkám eredményeit. Persze én is mindenről tájékoztatni fogom önöket, azon kívül, amit a kötelező titoktartás nem tesz lehetővé.

Larskin arca közben újra barátságos kifejezést öltött.

- Természetesen senki nem akarja önt arra kényszeríteni, hogy túllépje a megengedett határokat, - nyugtatta meg a vendéget. - Ezekre a dolgokra még később újra visszatérünk. Addig is kérem, tekintse meg üzemünket, mielőtt délben az elnök urat meglátogatná. Megkértem termelési igazgatónkat Mr. Powerst, mutassa meg önnek termelő részlegeinket, hogy némi képet alkothasson vállalatunk méreteiről és technikai szintjéről. Hozzá szeretném még tenni, nehogy azt higgye, hogy ez minden, amit vállalatunkból itt lát. Az itteni telephelyünkön kívül még tizenhárom helyen vannak létesítményeink az Államokban és huszonkét kisebb-nagyobb üzemünk a többi kontinensen.

- Akkor ez a cég valóban a legnagyobb, - álméltkodott Blackstone. - Különös, hogy például én, aki mégiscsak járatos vagyok az informatika és elektronika területén, nem tudtam erről.

- Mi nem szoktuk nagydobra verni, mi mindenünk van. Elég az, hogy cégünk befolyása már az egész világon érezhető.

Kopogtak az ajtón és egy tagbaszakadt, ötven év körüli ember lépett be, Larskinéhoz hasonló fekete egyenruhában, de mellén a TT felirat nem arany, hanem ezüstszínű volt.

- Bemutatom Mr. Powerst, vállalatunk itteni gyárának termelési igazgatóját, - mondta Larskin. - Az úr pedig, mint már említettem magának, doktor Blackstone, Londonból, - folytatta, majd újra Blackstone felé fordult:

- Mr. Powers végigvezeti önt, doktor, a termelő részlegünkhöz. Ez nem vonatkozik kutatási-fejlesztési egységeinkre, hiszen gondolom, azzal alaposabban kíván megismerkedni. De erre csak máskor kerülhet sor. Viszontlátásra később, - búcsúzott Larskin; felkelt az asztaltól és hátat fordítva nekik, visszament íróasztala mögé.

- Jöjjön, Mr. Blackstone, - mondta kissé zavartan Powers és mintegy kituszkolta vendégüket Larskin irodájából.

Beszálltak a liftbe és lementek a földszintre, ahol a bejárat előtt már várta őket az autó. Blackstone alig tudta követni útjukat. Megkerültek két tömböt, majd megálltak egy hatalmas, háromszintes épület előtt. A bejáratnál fehérbe öltözött portás fogadta őket. A fehér ruha bal mellén fekete P betű díszelgett, ami valószínűleg annyit jelentett: „production”, azaz gyártás. Lifttel felmentek a második szintre, beléptek és megálltak egy lépcső tetején. Előttük egy üvegfal mögött végig tudták tekinteni az egész egybefüggő hatalmas, tágas helyiséget. Blackstone egy percig csak némán állt az ajtóban. Előbb csak egy csomó fehérruhás embert látott mozogni, amíg néhány perc után át nem tudta tekinteni az egész rendszert. És amit látott, egészen elképesztette.

- Hát, Mr. Powers, az önök vállalata valóban fantasztikus. Sőt, azt kell mondanom: elképesztő, - áradozott tőle szokatlan lelkesedéssel a vállalat termelési igazgatójának, miután egy zsiliprendszeren keresztül - amelyben át is kellett öltözniük - bejutottak a termelő-üzem belsejébe.

- Én már sok laboratóriumban jártam, sok gyártási sort láttam, - folytatta, - de ilyen jól-felszerelt, és tökéletesen szervezett tömeggyártással még nem találkoztam.

A termelési igazgatónak láthatólag jólesett a dicséret. Elégedett mosollyal bólintott.

- Igen, ezt már sokan mondták. De nehogy azt higgye, - szerénykedett, - hogy ez az én érdemem. Mindez a vállalat legfelsőbb vezetése nagyvonalúságának és hadd tegyem hozzá: szakmai és gazdasági éleslátásának köszönhető. A cég nem titkolt terve, hogy az egész föld első és legnagyobb informatikai és általában elektronikai vállalata legyünk, magunk mögé utasítva olyan cégeket, mint például a Microsoft vagy az IBM. Átlátták, hogy ennek érdekében a legkorszerűbb csúcstechnológiákat kell bevezetni, a legmodernebb berendezéseket kell megvásárolni, nem törődve azok árával. Magam csak szerény végrehajtója vagyok koncepciójuknak.

Blackstone nem nagyon figyelt az igazgató ömlengésére. Figyelmét teljesen lekötötte az egyforma fehér köpenyt, nadrágot és cipőt viselő férfiak és nők szemmel láthatóan precíz és szakszerű tevékenységének, valamint a csillogó, gyorsan, de hangtalanul mozgó gépsoroknak látványa. Az egész gyártóműhely egyetlen hatalmas terem volt, amelyben az egyes részlegeket csak üvegfalak választották el egymástól. A légtér teljesen portalanított volt, így nem volt szükség a gyártás egyes szakaszainak hermetikus elválasztására. Csak a különleges tisztaságot vagy atmoszférát igénylő műveletek voltak zárt térben. Blackstone különös élvezettel figyelte, hogyan engedelmeskednek a manipulátorok a légmentesen záró fal túoldalán ügyes kezű gazdáiknak. Neki magának mindig gondot okoztak ezek a szerkezetek, mert valahogy sohasem azt a mozdulatot csinálták, amit ő kívülről rájuk akart erőltetni.

Ő és az igazgató ugyancsak talpig fehér munkaruhában voltak, fejükön keményre vasalt hófehér sapkával. A munkaruhát nekik is a vállalat bocsátotta rendelkezésükre az ugyancsak tiszta váltás fehéreneművel együtt, csakúgy, mint a műhelyben dolgozó valamennyi alkalmazottnak és munkavezetőnek. A mikrochipek előállítási technológiája nem jelentett újat Blackstone számára, bár közvetlenül sohasem foglalkozott gyártás-technológiával. Ami ennél a gyártásnál megragadta, a tökéletes szervezettség volt. Na meg a méretek. Az egész gyártó üzem inkább hatalmas laboratóriumnak látszott, mint műhelynek. Ahogy az egyes műveleteken dolgozó munkások szinte egyszerre mozogtak, Huxley „Szép új világ” című könyvére emlékeztette. (Bár ezek a férfiak és asszonyok a klasszikus marxi értelmezésben nemigen voltak munkásnak nevezhetők, hiszen valamennyien legalább technikus szintről indultak és ahhoz, hogy ebbe a műhelybe kerülhessenek, el kellett végezniük a vállalat által fenntartott főiskolát.) Annyira elmerült a látványban, hogy szinte el is felejtkezett kísérelőjéről.

- Ez egy gyár nagyságú laboratórium, - morogta félhangosan. - És csupa egypetéjű ikrek, akik egyszerre mozognak. Csak nem barna, hanem fehér ruhában, aminek mellén P betű van.

- Nem jól értettem, doktor, mit is mondott? - kérdezte tanácstalanul az igazgató, aki nyilván nem olvasta Huxlejt.

- Semmi érdekes, - riadt fel álmodozásából Blackstone, majd kissé zavartan folytatta: - Csak hangosan gondolkoztam, egy könyv jutott eszembe. - Majd, hogy a további kérdezősködést elkerülje, órájára nézett. - Nem kellene még elindulnunk? Ferguson elnök úr tizenkettőkor vár minket.

- Legyen nyugodt, Mr. Blackstone, - mosolygott Powers, - nem késünk el. - Ő is ránézett az órájára és folytatta: - Pillanatokon belül jelzést kapunk, hogy induljunk. Innen három perc a kijárat, az átöltözésre hat perc áll rendelkezésünkre, ami éppen elég. Gyorslift és percnyi pontossággal ott leszünk az elnök előszobájában. Illetve nem percnyi pontossággal, hanem három perccel előbb.

Ahogy ezeket elmondta, megszólalt mobiltelefonjának kijelzője. Powers arcához emelte és beleszólt:

- Köszönöm, máris indulunk.

Végigmentek a munkahelyek között kijelölt úton a zsilip, azaz, ahogy ki volt írva: az ÖLTÖZŐ ajtajáig, amelyen bejöttek. Powers balkezének hüvelykujját az ajtó melletti gombra nyomta, mire az ajtó kinyílt, miközben ezt mondta: „Üdvözlöm, Mr. Powers”.

- Emlékszik, melyik fülkében öltözött? - kérdezte az igazgató. A másik bólintott.

Beléptek az öltözőbe és bementek egy-egy fülkébe (az egymás mellett sorakozó tíz fülke közül). Blackstone levetette a ruhát és a fehérneműt. A polcon és fogason megtalálta saját ruháit. Egy pillanatig habozott, hová tegye a levetett munkaruhát, de azután megpillantotta a rést és rajta a feliratot: „A levetett munkaruhát kérjük ide bedobni!” Felöltözött, megnyomta a légzuhany gombját, egy fél percig állt a langyos légörvényben, majd amikor az hirtelen megszűnt, kilépett a fülkéből. Az igazgató csaknem ugyanabban a pillanatban jött ki. Egy-másra mosolyogtak, majd elhagyták az öltözőt és beszálltak a gyorsliftbe. A lift alig fél perc alatt felért velük a tizenhetedik emeletre. Ahogy a liftajtó kinyílt, ott álltak a hatalmas, faragott tölgyfaajtó előtt, amelyen ott díszelgett a felírás: ELNÖK. Blackstone ránézett az órájára és megállapította: három perc múlva tizenkettő. Valóban percnyi pontossággal fognak belépni a nagyhatalmú elnök szobájába.

Blackstone maga is meglepődött, milyen könnyen jutott el idáig. Úgy látszik, Jim Bertram nagyon jóban lehetett Larskinnel, vagy talán az ő neve csengett olyan jól az amerikaiak fülében, esetleg a terület, amelyen dolgozott érdekelte őket annyira?

Ezen töprengett, mialatt beléptek az elnök rezidenciájába. Először egy amolyan előszoba-félébe jutottak, ahol piros egyenruhába öltözött őr fogadta őket. Üdvözölte Blackstone-t, majd udvariasan, de határozottan megköszönte Powersnek, hogy őt idevezette. A köszönet egyúttal távozásra való felszólítás is volt, amit az tudomásul is vett. Elbúcsúzott Blackstone-tól és távozott.

Az őr megnyomott egy gombot, mire kitárult az ajtó és Blackstone belépett a gazdagon dekorált, választékos ízléssel berendezett titkárságra. A falakat faburkolat fedte, és eredeti képek díszítették. Bár Blackstone nem túl sokat értett a festményekhez, biztos volt, hogy az egyik kép, ami a velencei Canale Grandét ábrázolta, Canaletto festménye, míg egy másikról csaknem teljes biztonsággal állapította meg, hogy Renoir festette. A nagy szoba két oldalán mahagóni íróasztalok mellett két feltűnően csinos titkárnő ült ezüstös-kék színű egyenruhában. Blackstone belépésekor azonban csak felnéztek és kedvesen köszöntötték, de utána folytatták munkájukat. A szoba másik végén levő mahagóni asztal mellől felemelkedett egy sötéthajú, kacsú, fekete színű egyenruhába öltözött harminc év körüli fiatalember, hófehér ingben, fekete nyakkendővel, amelyen a TT ezüstösen csillogott, Blackstone elé jött, kezét nyújtott és bemutatkozott:

- A nevem Tom Morelli, az elnök úr titkára vagyok. Tisztelettel üdvözlöm nálunk, doktor Blackstone. És engedje meg, hogy külön is kifejezzem örömeimet, ugyanis Jim Bertram kedves barátom és ahogy tőle értesültem, önnek is barátja.

Blackstone biztosította Morellit, hogy valóban így van, melegen kezelt ráztak, de Morelli hirtelen elhallgatott, az órájára nézett, gyorsan az elnök ajtajához kísérté Blackstone-t és bekopogott. Pontosan tizenkét óra volt.

- Tessék, - hallatszott belülről.

Morelli kitárta az ajtót, betessékelte a vendéget, meghajolt és az ajtót becsukta utána. Blackstone ott állt egy, a titkárságnál, ha lehet, még gazdagabban és még ízlésesebben berendezett hatalmas szoba ajtajában. Itt fekete ébenfából készült bútorok voltak. Az ajtóval szemben hosszú tárgyalóasztal volt, amely mellett legalább húsz karosszék helyezkedett el. A hosszú asztal nagy széles ébenfa íróasztalnál végződött, amely mögött ősz hajú, jovialis arcú, kövérkés, barátságos ember ült: Edward Lawrence Ferguson, a Terra-Tronics elnöke. Az elnök is fekete egyenruhát viselt, nyakkendőjén és kabátja bal mellén a TT jel vörös rubin színben csillogott.

- Jó napot, Mr. Blackstone - üdvözölte barátságosan vendégét. - Na, ne álljon már ott, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Jöjjön már közelebb, fiam, és üljön le.

Blackstone közelebb ment az íróasztalhoz és leült az elnökhöz legközelebb eső székre.

- Na, hogy tetszik itt nálunk? - kérdezte Ferguson.

- Úgy érzem itt magam, mint a Huxley-féle „Szép új világ”-ban, - csúszott ki hirtelen Blackstone száján.

Ferguson harsányan felnevetett:

- Úgy van, fiam! Maga nem buta gyerek! Fején találta a szöveget. Én bizony a Szép Új Világot akarom megvalósítani. És többé-kevésbé sikerült is. Ez egy „szép új világ”.

- És maguk itt az alfák? - Blackstone nem tudta megállni gúnyolódás nélkül, de az elnök nem sértődött meg.

- Látom, maga jól ismeri a Huxley könyvet, - mondta komolyan. - Kedvenc könyvem, mondhatnám a bibliám. Megvallom, nekem tetszene egy ilyen társadalom. És nem én vagyok az egyetlen. Sokan egyetértenek velem, nem is akárhány! Bizony az volna igazán egy szép új világ. Szívesen megvalósítanám, de sajnos az emberiség tenyésztése még nem megoldott.

- Így kénytelen volt a kasztrendszer az egyenruhákra korlátozni, - folytatta a gúnyolódást Blackstone. Ferguson azonban nem vette észre a gúnyt, komolyan vette a megjegyzést.

- Ez is több, mint semmi. Megteremtettem a világ legjelentősebb vállalatát és azon belül kialakítottam egy hierarchiát, egy olyan társadalmi rendszert, ami szerintem legalábbis megközelíti az ideálist. Mindenki a képességei szerint. És ez a vállalat tovább fog terjeszkedni, addig, amíg ezt a társadalmi

rendszer az egész világon meg nem tudom valósítani. Persze tisztességes eszközökkel. Csakis tisztességes, demokratikus eszközökkel.

- És mi a terve velem? - kérdezte Blackstone.

- Maga tetszik nekem, fiam. Maga nem sokat kertetel, mindjárt a lényegre tér. Szeretem az egyenes beszédet. Nem tagadom, terveim vannak magával. Mi itt már elég sikeresen tudjuk befolyásolni az emberek tudatát. Maga viszont ki tudja olvasni a gondolataikat és ahogy hallottam, át tudja azokat egy másik emberbe ültetni. Ahhoz, hogy egy új világot hozzunk létre, bele kell tudnunk nyúlni az emberek agyába. Persze csak tisztességes eszközökkel, amint már mondtam. Tudom, hogy most tanulmányúton van, de remélem, amit itt látott és látni fog, meg fogja győzni, hogy köztünk a helye. És akkor maga is egyike lesz a mi alfáinknak. Na, viszontlátásra, doktor Blackstone, rövidesen újra találkozunk.

Ferguson ezután tekintetét levette Blackstone-ról és munkája fölé hajolt, mintha a másik ott sem lenne. Blackstone nem tehetett mást, szó nélkül megfordult és elhagyta az elnöki irodát.

A titkári szobán kívül a folyosón már várta Powers, hogy tovább kísérje.

- Na, mit szól az elnökünkhöz, doktor, - kérdezte, amikor elhagyták az irodát. - Ferguson elnök az évszázad legnagyobb szervező zsenije.

- Feltétlenül az! - hagyta rá Blackstone, magában azonban hozzátette: - Lehet, hogy Ferguson elnök szervező zseni, de az biztos, hogy örült!

27. Új hírek

A következő napokban Blackstone-nak módjában állt végigjárni a Terra-Tronics kutatási laboratóriumát és összehasonlítani az ottani kutatások eredményeit a sajátjával. Megállapította, hogy az albervilli gyárban - hasonlóan a sandhilli telephez - inkább a gondolkodást, érzelmeket, egyszóval az emberi viselkedést befolyásoló ráhatások területén jutottak előre, mint az emberi agyban lejátszódó folyamatok vizsgálatában.

Az itteni kutatók jól ismerték Blackstone, illetve a Királyi Bioelektronikai Intézet valamennyi publikációját, sőt néhány jelentést is, amelyeket, mint bizalmasan kezelendőket adtak át a brit, illetve uniós illetékes szerveknek (hogyan szerezték meg, arról Blackstone-nak sejtelve sem volt). Ezek a kutatások láthatólag nem túlságosan érdekelték őket. Udvarias közönnyel hallgatták Blackstone beszámolóját a megérkezése óta szinte naponta tartott tudományos tapasztalatcseréken. Viszont a kölcsönös beszámolóknak során újra vissza-visszatérő kérdés volt, hogyan lehet valamely esemény, látvány, érzélem élményét másokra átvinni. Láthatólag tudomást szereztek arról a kísérlet sorozatról, amely a dél-angliai utazás képeivel keltett élmény átvitelével kezdődött és amelyet sir Henry Linsdale utasítására titkosan kezeltek. Noha az igazgató csak a miniszterrel közölte, Blackstone nem csodálkozott azon, hogy híre kiszivárgott, hiszen tudott

róla az egész kutatócsoport, a Királyi Bioelektronikai Intézet több vezetője, sőt Dorothy is. Blackstone visszaemlékezett arra is, hogy látogatásakor Konigstein is megkérdezte: „És mikor akar beszámolni a gondolat átültetéséről?” Johnson is említette még Londonban, hogy tudomásuk van a - ahogy ő mondta - „gondolat átültetési kísérletekről”.

Blackstone nem tehetett mást, mint általános formában beszámolt a kísérletekről, kihangsúlyozva, hogy azok még erősen kezdeti stádiumban vannak.

- Higgyék el, gyakorlatilag minden lényeges eredményről beszéltem önöknek, - jelentette ki, látván a kétkedő mosolyokat a megbeszélés résztvevőinek arcán. - Mi elsősorban eseményeknek, képi elemeknek az agyba való bevitelével, illetve azok leképzésével foglalkozunk. Erős érzelmek, ingerek keltése területén a sandhilli Tömegpszichológiai Kutató Intézetben folytatott kutatások a mieinknél lényegesebben előrehaladottabb stádiumban vannak.

A beszámoló után Larskin professzor, aki, mint most is, maga is részt vett a megbeszéléseken, kérte, fáradjon be az irodájába.

- Amit elmondott, valóban érdekes, de én tudom, hogy ennél több van a tarsolyában, - mondta, miután hellyel kínálta. - Az az igazság, hogy sok mindentől már eddig is volt tudomásunk. Hogy honnan, inkább ne kérdezze! - tette hozzá mosolyogva. - Tisztában vagyok vele, hogy a kifejlesztett berendezések egyes elemei szabadalmak és titkos gyártási eljárások tárgyát képezik. Számítunk azonban arra, hogy ezeket a titkokat előbb-utóbb megosztja velünk.

- Nem értem, miért nem veszik fel a kapcsolatot a Tömegpszichológiai Kutató Intézettel? - tért ki a válasz elől Blackstone. - Szerintem meg tudnának egyezni Konigsteinnel.

- Minket nem érdekel a pszichológiai hadviselés, - válaszolta Larskin megvetően. - Mi nem tömegekre, hanem egyes emberekre akarunk hatni....., illetve az egyes emberekre való hatásokat kívánjuk tanulmányozni, - javította ki magát, látva a másik megdöbbenését. - Szóval? Hajlandó nekünk segíteni?

- Mindent megteszek, amit módomban áll, - válaszolta Blackstone kissé hűvösen. - De ne kívánja tőlem, professzor, hogy olyan titkokat áruljak el, amik nemcsak az enyéimé.

Larskin fürkészően fordult feléje. Mintegy fél percig némán nézte, majd elnevette magát.

- Jó, megértem. Tulajdonképpen mindegy, - mondta vállat vonva. - Végül is nem olyan fontos. Mi is eljutunk oda, ahová maguk elértek, legfeljebb kicsit később. Hát akkor viszontlátásra holnap, - búcsúzott kezét nyújtva, de érezhetően kevésbé barátságosan, mint eddig.

Blackstone vegyes érzelmekkel utazott vissza a Terra-Tronics kocsiján a szállodába. Érezte, hogy szembehelyezkedett a Terra-Tronics-szal, amely nagyvonalú vendéglátásban részesítette és amelynek tevékenysége - az elnök nyilvánvaló örülsége ellenére - mély benyomást gyakorolt rá. Tudta, megpróbálnak más úton hozzájutni a szükséges információkhoz, de azt is, hogy nélküle nem fogják megtudni, amit akarnak, mert azokat a látszólag jelentéktelen fogásokat,

valamint a szükséges berendezések pontos leírását, amelyek segítségével sikerült az eredményeket elérni, rajta kívül csak még ketten ismerik, helyettese Bill Harley és bizonyos mértékig Shirley Darkin, aki a berendezések szoftver programjaival foglalkozott. Ő is csak részben. Harleyban pedig teljesen megbízott. Több, mint öt éve dolgoztak együtt és kapcsolatuk nemcsak kollegiális, de baráti volt. Egyébként a pontos dokumentáció és a legfontosabb szoftverek hiányában ő sem tudta volna reprodukálni a kísérleteket. Azok pedig biztonságosan kóddal ellátva (amit csak Blackstone ismert) a központi memóriában, illetve kódolatlan formában az igazgató, sir Henry Linsdale páncélszekrényében voltak. Így a készülékek jól őrzött leírása és a szoftverek nélkül senkinek sem volt módjában teljes betekintést nyerni.

Becsukva maga mögött szobája ajtaját, a bárszekrényhez lépett. Azt remélte, hogy egy korty whisky megnyugtatja és talán valami jó megoldást is juttat az eszébe. Ahogy a bárszekrényt kinyitotta, pillantása a számítógépre esett. A gép üzenetrögzítője pirosan villogva jelezte, hogy e-mail üzenete érkezett. Visszacskulta a bárszekrényt, a számítógép mellé telepedett és bekapcsolta. A képernyőn megjelenő érthetetlen betűsorok jelezték, hogy az üzenet Ricktől érkezett. Beütötte a biztonsági okokból állandóan változó kódot. Néhány másodperc múlva hallotta a rekedt géphangot:

- Hello, Les! Rick vagyok. Fontos infóim vannak. Javaslom, térjünk át az írásos kommunikációra!

Blackstone át is kapcsolt és megdöbbenve olvasta a szöveget, ami pillanatok alatt betöltötte a képernyőt:

- Vigyázz, mert érzékeltem, hogy beléptek a vonalunkba. Nem hiszem, hogy meg tudják fejteni a kódolt üzenetet, de lehet, hogy a képernyőn megjelent dekódolt szöveget kamera figyeli. Ezentúl csak nyilvános helyekről hívjál! És vigyázz magadra, mert lehet, hogy veszélyben vagy!

Blackstone kikapcsolta a gépet. Újra a bárszekrényhez ment, mert úgy érezte, most van csak igazán szüksége arra a korty italra. Felvette a kabátját, amit a szobába jövele után ledobott egy székre. Azután újra levetette és elindult, hogy megkeresse az esetleges kamerát vagy kamerákat. Meg is talált kettőt, egyet az asztali lámpában, egyet pedig a falitükör mellett. Mikro-kamerák voltak, alig nagyobbak egy csavar fejénél, beépített leadóval vezetékek nélkül.

- Akkor itt az épületben, a közelben kell lenni egy továbbító berendezésnek, - gondolta. Először meg akarta keresni, de rájött, hogy ez csaknem megoldhatatlan feladat. Idegen szobákban kellene kutatnia és ha meg is találná, megfelelő műszerek nélkül órákba telne. Márpedig nincs annyi ideje. Be kellene avatnia a szálló személyzetét is. És mi van, ha - bármennyire bízik is a Terra-Tronics jó szándékában - a személyzet között is vannak beépített emberek. Hiszen ahhoz, hogy a kamerákat elhelyezzék, valakinek azok közül is közre kellett működni. Talán azáltal, hogy a figyelő rendszert megvakította, kis időt nyer és zavartalanul kapcsolatba léphet Rickkel.

A hotelt a hátsó lépcsőn hagyta el és alighogy kiért az utcára, belevetette magát a munkából hazatérő járókelők forgatagába. Taxit fogott, elvitette magát egy közeli metró megállóig. Ott gyorsan kiszállt, leszaladt a lépcsőn és felugrott az első szerelvényre, ami jött. Egy megállót ment, majd átszállt az ellenkező irányba menő szerelvényre és a külvárosba vitette magát. Ott keresett egy olyan éttermet, ahol internet hozzáférési lehetősége volt. Közben figyelte, nem követik-e, de nem látott a közelben egy teremtett lelket sem. Rendelt egy kávé és leült a készülék mellé. Alig egy perc után sikerült kapcsolatba lépnie Rickkel. Ezúttal beszéd útján érintkeztek, az étterem zaja elnyelte hangjukat.

- Szóval most már nyugodtan beszélhetünk, - nyugtázta a gép Blackstone közlését. - Szomorú hírral kezdem: Tegnap kapott hírt a főnök a rendőrségtől, hogy Bill Harley meghalt. Tudod, milyen nagy hegymászó volt. Hegyi túrára indult szombaton Walesbe, Snowdoniába, és lezuhant egy szikláról. A holttestét csak hétfőn találták meg. Az iratai alapján azonosították. Nagyot zuhanhatott, a felismerhetetlenségig össze volt zúzva.

- Borzasztó, - mondta Blackstone elsápadva. - Nem is tudod, mennyire sajnálom és mennyire megrázott a hír!

- Miért? Azt hiszed én nem sajnálom annyira? - mondta sértődötten a gép. - Azért, mert a hangomból nem vehető ki, mit érzek, ugyanolyan érzelmeim vannak, mint neked. Nemcsak a gondolkodásunk, az érzelmeink is azonosak. Én például ugyanolyan szerelmes vagyok Dorothyba, mint te.

- Hát ebben tévedsz, mert közben egyszer összevesztem Dorothyval és utána kapcsolatba kerültem szegény Bettyvel, akit te nem is ismertél. De igazad van, Bill mindkettőnknek egyformán volt barátja. Halálhíre pedig azért is megrázott, mert lehet, hogy újabb gyilkosságról van szó. Olyan ismeretek birtokában volt, ami itt Amerikában sokakat érdekel. Főleg a Pentagont, illetve annak leányvállalatát a Tömegpszichológiai Kutató Intézetet. És - mint te is tudod - én ott sok furcsa dolgot tapasztaltam!

- Akkor miért ölték volna meg? - kételkedett Rick. - Élve volt rá szükségük!

- Lehet, hogy kiszedték belőle! - mondta Leslie Blackstone. - Lehet, hogy megkínózták? Azt mondtad, össze-vissza volt törve a teste.

- Ez sajnos lehetséges. Mindent tudott?

- Szerencsére a legfontosabb adatoknak nem volt birtokában. Rólad, azaz rólunk pedig semmit sem tud senki, még Sir Henry sem.

- Akkor lehet, hogy te is veszélyben vagy!

- Én mindenképpen veszélyben vagyok, főleg azért, amit „Góliátról” tudok.

- Ez a másik dolog, amit közölni akartam, - mondta a gép. - Rolf van der Haan holnapután érkezik New Yorkba. Tartok tőle, veszély fenyegeti. Azután egy órával, hogy az intézetben híre ment amerikai útjának, „Viking” kódolt üzenetet küldött „Góliátnak” és „Skorpiónak”. Eddig még nem tudtam meg-

fejteni, de biztos, hogy Rolf van der Haan útjáról van szó. Figyelmeztetned kell! Utazz New Yorkba és keresd fel az Európai Unió nagykövetségén.

- Rendben van, odautazom. Bár igazában nem tudom, mit tehetek érte.

- Legalább a figyelmét felhívhatod. Különben már azért is érdemes New Yorkba utaznod, mert jelenleg Dorothy is ott tartózkodik - tette hozzá Rick kajánul. - A Hotel Continentalban, Manhattan.

- Honnan tudod? - érdeklődött meglepve Blackstone.

- Mi sem egyszerűbb annál, - fölényeskedett a gép. - Beléptem valamennyi jobb new yorki szálloda nyilvántartásába. Tudod, hogy az ilyesmi nekem nem tart soká, - dicsekedett lenézően.

- Látom, te szívesen elmennél helyettem - adta vissza a kölcsönt Leslie.

- Hát, hiszen ha mehetnék, - sóhajtott a gép (bár sóhajtása inkább hörgésnek hallatszott). - De én csak a vágyat örököltém tőled, a beteljesüléstől meg vagyok fosztva.

- Na, azért örököltél tőlem néhány szép emléket is, - folytatta a tréfálkozást Blackstone, de hirtelen elkomolyodott. - De miket is mondok! Szegény Bill halott, mi pedig itt viccelődünk. Mondd inkább, mit tudtál meg a Terra-Tronics-ról és magáról Mr. Fergusonról?

- A Terra-Tronics-ról semmi újat. Helyesek az információid, valóban az egész világot behálózzák a hozzájuk tartozó vállalatok és mint hírlík, még nagyobb számú cégnél van közvetett érdekelttségük, esetleg többségi tulajdonuk. Egy igazi világceg, ha nem a VILÁGCÉG. Ami Ferguson elnököt illeti, nagy személyi tekintélye van és felső politikai körökben is ismeretesek a világ átalakításával kapcsolatos tervei. Hírneve persze feddhetetlen, ami magában nem jelent semmit.

- Hát nem tudom, - gondolkozott hangosan Blackstone. - Valójában én is ártalmatlan bolondnak tartom. A veszélyt inkább Konigsteinék intézete jelenti.

- Lehetséges, - helyeselt Rick. - Góliátról biztosan tudjuk, hogy ott van.

- És a másik kettő? - kérdezte Leslie.

- Skorpió majdnem biztosan Washington vagy New York. De eddig semmit sem tudok Úttörőről, csak azt, hogy létezik. Mi pedig a továbbiakban csak nyilvános helyről léphetünk kapcsolatba. És vigyázz magadra! - búcsúzott a gép.

Blackstone visszament a szállóba, felhívta Larskint elnézést kért és közölte vele, hogy reggel két napra el kell utaznia, de holnapután visszajön.

- Semmi probléma, csak menjen, - mondta professzor. - Holnapután szeretettel várjuk.

Blackstone nem várta meg a reggelt, hanem azon melegében becsomagolta egy kis táskába legszükségesebb holmijait és kísért a hotelből. Két óra múlva már a new yorki gépen ült.

28. New Yorkban

Blackstone, miután nem ismerte New Yorkot, este, amikor megérkezett, taxival egy forgalmas metró állomásig vitette magát és elvegyülve a tömegben, Brooklynba utazott. Keresett egy rendesnek látszó, de viszonylag egyszerű szállodát és nem a saját nevének kivett egy szobát egy éjszakára. Remélte, csak később veszik észre, hogy elhagyta Albertville-t és eltart egy ideig, amíg rájönnek, hol van. Nem voltak illúziói, nem volt kétsége afelől, hogy előbb-utóbb megtalálják, de abban bízott, nem azelőtt, hogy Rolf van der Haannal találkozik.

Reggel korán ébredt és miután előre fizetett, a kulcsot a zárban hagyva sikerült feltűnés nélkül kiossonnia. Keresett egy autókölcsönzőt és kocsit bérelt, amivel egyenesen a repülőtér parkolójához hajtott. A parkoló egyik távolabbi zugában hagyta az autót. Ricktől tudta, melyik géppel érkezik van der Haan. Megállt közvetlenül az ajtónál és ahogy az kilépett, karon ragadta a meglepett hollandit.

- Ne haragudjon, miniszter úr, hogy így lerohanom, de higgye el, nagyon fontos. Tudom, hogy várják, de engedje meg, hogy kivételesen én vigyem el az Európai Unió nagykövetségére. Gondolom, oda akar menni.

- Tisztában vagyok vele, hogy amit közölni akar, nagy jelentőségű, bár a tudósok néha túlságos jelentőséget tulajdonítanak kutatásaiknak, - mondta mosolyogva Rolf van der Haan. - Valami nagyon fontos dolgot fedezett fel itt Amerikában? Nem érne rá inkább holnap elmesélni nekem? Ma nagyon sok dolgom van.

- Nem tudományos eredményről van szó. Fontos értesülések birtokába jutottam. Veszélyben forog az élete!

- Azt hiszem maga megőrült, Blackstone! - mondta haragosan van der Haan. - Az agyára ment a gondolat átültetés! Hagyjon békében a rögeszméivel!

Elfordult, hogy tovább menjen, de Blackstone elébe állt.

- Csak egy percre hallgasson meg! Akar többet tudni a Cuvier ügyről? Vagy úgy akar jární, mint Váradi, Steiner vagy Baricka?

Van der Haan már elindult, de a nevek hallatára megtorpant és visszafordult.

- Mit akar ezzel mondani? Azonnal mondja el, mit tud róluk! - mondta rekedten az izgalomtól.

- Éppen azon vagyok. Tegye meg a kedvemért, hogy az én kocsimmal jön. Nem veszít vele semmit, oda viszem, ahova akarja. Látom, már jönnek magáért. Kérem, küldje el őket.

Két férfi közeledett. Egyik egyenruhában volt, a nagykövetség autójának sofőrje lehetett. A másik egy meglehetősen fiatal férfi volt, Blackstone őt sem ismerte. Látta, hogy van der Haan habozik, azután ránézett és bólintott. Nagyot fújt, majd barátságos mosolyt erőltetve magára megindult feléjük.

- Üdvözlöm, Harry! Örülök, hogy látom, - mondta kezet nyújtva a fiatalembernek.

- A nagykövet úr elnézést kér, sajnos nem tudott Ön elé jönni, engem tisztelt meg ezzel - kezdte az. - Remélem kellemes útja volt?

- A szokásos, - felelt a miniszter, miközben a sofőr felé fordult és neki is kezet nyújtott. - Jó napot, Mr. Markovic. Hogy van a család?

- Köszönöm kérdését, miniszter úr. Jövő héten lesz a lányom esküvője.

- Gratulálok. Sajnálom, hogy már nem leszek itt. Elmentem volna én is a templomba.

- Uraim - fordult Blackstone felé, - engedjék meg, hogy bemutassam doktor Blackstone-t, Nagy-Britannia és az Unió kiemelkedő jelentőségű tudósát, aki azért jött elém, mert egy új, nagyjelentőségű tudományos eredményről szeretne tájékoztatni. Doktor Blackstone, bemutatom Harry McLeary urat az Európai Unió ENSZ nagykövetségének helyettes protokollfőnökét és Mr. Markovicot, New York legjobb gépkocsivezetőjét.

- Remélem, uraim, - folytatta a miniszter a kölcsönös bemutatkozás után, - megbocsájtják, de Mr. Blackstone sürgősen tájékoztatni akar kutatásairól, így kénytelen vagyok az ő kocsiján utazni a követségre. Tudom szokatlan, de mit tegyek? Tudják, ezek a tudósok mennyire erőszakosak!

Elbúcsúztak a meglepett és kissé sértődött fiatalembertől és keresztül-siettek a csarnokon a távolabbi parkolók felé. Mielőtt beültek volna a kocsiba, Blackstone körülnézett, de nem látott senkit, aki gyanús lett volna. Követőiket, ha voltak egyáltalán, nyilván váratlanul érte a változás. De sokkal valószínűbbnek látszott, hogy nem a repülőtér érkezési csarnokában voltak, inkább a feltűnő, hatalmas követségi limuzint figyelték.

A kocsiban Blackstone mindenről pontosan beszámolt van der Haannak. Rick szerepét természetesen nem említette, ehelyett azt mondta, a Királyi Bio-elektronikai Intézetből egyik belső embere tájékoztatta (ami lényegében így is igaz volt).

- Döbbenetes, amiket mond! - vetette ellen a miniszter, amikor a másik befejezte. - Csak nem gondolja komolyan, hogy az Egyesült Államok hivatalos körei politikai merénylet sorozatot terveznek, illetve hajtanak végre az Európai Unió vezető személyiségei ellen? Ez örültség!

- Lehet, hogy örültség, illetve biztosan az, mivel ilyesmit épelméjű ember nem tenne, - felelte Blackstone. - Egyébként én nem állítottam, sőt nem is hiszem, hogy az USA kormánya, vagy mértékadó szervezetei részt vesznek ebben. Ugyanakkor nem tartom kizártnak, hogy ebben a szervezetben - mert meggyőződésem, hogy erős és anyagilag is jelentősen támogatott szervezetről van szó - a vezető körök egyes tagjai is részt vesznek vagy legalábbis tudomásal bírnak erről.

Ezalatt az autó megérkezett abba az utcába, amelyben az Európai Unió nagykövetsége volt.

- Lehetséges, miniszter úr, hogy paranoiás vagyok, rémeket látok, vagy üldözési mániám van, - fejezte be mondandóját Blackstone, mialatt leparkolt a nagykövetség bejárata előtt, - de túl sok különös dolog történt velem és körülöttem az utóbbi időben. Ha mégis tévedtem, elnézését kérem.

- Köszönöm, hogy tájékoztattott, - válaszolt kis gondolkodás után a miniszter. - Bár nehezen tudom elfogadni feltételezéseit, köszönöm, hogy felhívta a figyelmemet egyes, kétségtelenül különös, sőt megdöbbentő dolgokra. És külön köszönöm, hogy aggódik értem, illetve talán nem annyira értem, mint közös európai ügyünkért, - tette hozzá melegen. - Mindenesetre óvatos leszek. Este fogadást adnak a követségen. Leadom a maga nevét is, jöjjön el, majd beszélünk.

Rolf van der Haan kiszállt a kocsiból Blackstone pedig tovább hajtott ahhoz a szállodához, amelyben - ugyancsak a Ricktől kapott információ szerint - Dorothy foglalt szobát.

Szerencséje volt. A recepción közölték, hogy miss Roberts éppen az előbb érkezett vissza. Blackstone felment a lifttel a hetedik emeletre és kopogott a lány szobája ajtaján.

Dorothy nyilván zuhanyozni készült, mert amikor kérdésére a férfi bemutatkozott, pár percet várnia kellett, amíg fürdőköpenyben ajtót nyitott.

- Ne haragudj, hogy zavarlak, de valóban fontos dolgokat szeretnék neked mondani, - mondta Blackstone, de azonnal észrevette, hogy rosszul kezdte.

A „fontos dolgok” hallatán a lány összehúzta szemöldökét. Nyilván félreértette a közhelynek számító kifejezést és abból a férfi közeledési szándékára következtetett.

- Nem biztos, hogy ami neked fontos, ugyanolyan fontos az én számomra is, - válaszolta elutasítóan. - De ha már itt vagy, természetesen segítsek, mint ahogy segítettem, amikor arról a francia pasasról szóló cikket összeszedtem neked. Különben, ha már itt tartunk, felhívhattál volna utána. Nem azért, hogy megköszönd, arról már leszoktam, hogy köszönetet várjak valamiért, hanem, hogy legalább tájékoztass, miről is van szó!

- Igazad van, ha haragszol, de talán megbocsájtasz, ha elmesélem mi minden történt utolsó találkozásunk óta, - szabadkozott Blackstone. - De megengeded, hogy beljebb menjek?

Most a lány jött zavarba.

- Elnézést, gyere be és foglalj helyet, - mondta és ő is leült egyik fotelbe. - Tudod, most jöttem haza és éppen zuhanyozni készültem. Ezért kérlek, fogd rövidre a mondanivalódat, - folytatta ismét hűvösen, kikászálódva zavarából.

Blackstone röviden, de minden részletre kitérve elmesélte a történeteket, nem hallgatva Betty szerepéről sem. A lány döbbenten, szinte hitetlenkedve hallgatta a beszámolót. Amikor Charlie Guilmond haláláról hallott, szeme megtelt könnyel.

- Szegény Charlie, - mondta szomorúan. - Kedves, kellemes ember volt. És ami a legfontosabb, tisztességes. Természetesen hallottam, hogy meghalt. Már megsirattam. Gondolod, hogy nem baleset volt?

- Sajnos, biztos vagyok benne, - felelte Blackstone. - És éppen ezért bánt, hogy akaratlanul én okoztam a halálát. De akkor még nem gondoltam, hogy ilyen kiterjedt hálózattal állok szemben. Éppen ezért aggódtam és aggódom Rolf van der Haan miatt, - tette hozzá és tovább folytatta az elbeszélést, (kihagyva persze Rick szerepét) egészen addig, hogy a minisztert épségben kitette a követség kapujában.

- Nem tudom, tényleg fenyegette-e veszély van der Haant, - fejezte be az elbeszélést, - de mindenesetre legalább sikerült bogarat ültetni a fülébe. Nos itt az ideje, hogy elmenjek. De mindenképpen tájékoztatni akartalak. Legalább - ha történne velem valami - lesz egy barátom, aki talán fényt deríthet rá.

A lány eddig szótlánul hallgatta. De most elmosolyodott.

- Maradj még, várd meg, amíg lezuhanyozom, azután megbeszéljük, mit tegyünk.

Bement a fürdőszobába és Blackstone nemsokára hallotta a víz zubogását. Várt egy darabig, de azután eszébe jutott valami. A fürdőszoba ajtajához ment és bekopogott.

- Ne haragudj, de megint eszembe jutott valami fontos dolog. Nem mehetek be?

- Gyere be - mondta a lány. - Úgysem látni a gőztől. Na, mi az a fontos dolog?

Blackstone belépett.

- Tévedsz, egészen jól látni, - mondta. - Hogy mi az a nagyon fontos dolog? Nem jöttél még rá?

- De már akkor rájöttem, amikor bekopogtál, - válaszolta lány nevetve. - Na gyere, segíts megmosni a hátamat!

*

- Felhívom Rolf van der Haant és megkérem, vegyék fel a te nevedet is a meghívottak listájára, - mondta Blackstone, miután a szálló éttermében megébédelték. - Lehetőséged lesz megismerkedni néhány fontos emberrel, akikről esetleg megtudhatsz néhány érdekes és fontos dolgot. Persze nem olyan fontos dolgot, mint amit nemrég én mondtam, - tette hozzá vigyorogva.

- Szentelen fickó - legyintette meg nevetve Dorothy a férfi arcát. - De azért szívesen elmegyek veled arra a fogadásra. Tényleg nem árt ismeretségeket szerezni.

- Nem beszélve arról, milyen jó lesz a kíséreted, - kelt fel a székről Blackstone és elindult a telefonfülkéhez.

Feltárcsázta a követséget, bemutatkozott és van der Haan minisztert kérte. Meglepődött, hogy nevének hallatára azonnal kapcsolták a minisztert.

- Örülök, hogy hívtott, doktor, - mondta van der Haan. - Én is sürgősen beszélni akartam magával. Kocsit küldök magáért. Honnan beszél?

Blackstone különös izgatottságot vélt felfedezni a hangjában. Hirtelen valami furcsa rossz érzés fogta el, ami óvatosságra intette.

- Utcai fülkéből beszélek, de nem tudom biztosan, hol vagyok - hazudta.
- Inkább ne küldjön értem, bemegyek a saját kocsimmal. Félórán belül benn vagyok.

Visszament a lányhoz.

- Valami zűr van. Van der Haan azonnal beszélni akar velem. Félek, nem lesz semmi a fogadásból. Nem szóltam rólad, ne keveredj bele. Jobb, ha nem tudnak rólad. Ha nincs semmi baj, telefonálok érted. Addig is menj fel és várj. Mindenképpen jelentkezem, de nem tudom, mikor.

Elbúcsúzott a csalódott lánytól, kiment az autójához és negyedóra múlva a követségen volt.

Az előcsarnokban ácsorgó biztonsági emberek nevének bemondása után azonnal beengedték és felkísérték a harmadik emeletre. Vezetője megállt a lépcsővel szembeni ajtónál, ami előtt ugyancsak állt egy űr.

- Mr. Blackstone keresi a miniszter urat - mondta kísérője az űrallónak.

Az kinyitotta az ajtót és Blackstone belépett a szobába. Meglepetésére Rolf van der Haan nem volt egyedül. A szoba közepén egy nagy kerek asztalnál ült két férfi társaságában.

Amikor Blackstone belépett, felállt és kezet fogott vele.

- Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idejött. Uraim, ő doktor Blackstone, akiről az imént beszéltem önöknek, - fordult a két férfi felé van der Haan. - Doktor Blackstone, engedje meg, hogy bemutassam Mr. Miguel Ribarezt, a nagykövetség biztonsági főnökét és Mr. Parsonst, az Egyesült Államok külügy-minisztériuma európai osztályának vezetőjét.

Megvárta, amíg kezet fognak egymással, majd folytatta:

- Nos, doktor Blackstone, nem tudom, igaza van-e, vagy nem, de minden-
esetre magának köszönhetem, hogy most itt beszélgethetünk.

- Mr. Blackstone, - szólt közbe Ribarez, - a miniszter úr tájékoztatott minket az ön feltételezésiről, amelyeket - őszintén szólva - magam kételkedve fogadok. Nem is foglalkoztunk volna velük, ha nem jön közbe egy sajnálatos tény: a követség gépkocsija, amelyet Mr. van der Haanért küldtünk a repülő-
térre, visszafelé jövet karambolozott. Pontosabban egy előtte haladó, csövekkel megrakott teherautó rakománya elszabadult és a mögötte jövő autókra zuhant. Három autót gyakorlatilag szétlapított. Öt személy életét veszítette, köztük munkatársunk, Harold McLeary és az autó vezetője.

29. Veszélyben

Blackstone szinte kábultan meredt a biztonsági főnökre. Noha számított arra, hogy van der Haan ellen merényletet kísérelnek meg, most, hogy sejtése valóra vált, egyszerre szorongással vegyes megdöbbenés lett rajta úrrá. Hirtelen úgy érezte, most azonnal fel kell ugrania és elmenekülni innen valahová, ahol nem fenyegeti veszély. Amióta „beletenyerezt Góliáték levesébe”, először érezte magát teljesen védtelennek. Kábultságából Rolf van der Haan hangja rázta fel.

- Hogy ez csak véletlen egybeesés-e, vagy valóban van ennek az „összeesküvés elméletnek” reális alapja, nem tudom, de úgy látszik, tényleg megmenette az életemet. Ezért hálával tartozom. Mit tehetek magáért, Leslie - ugye megengedi, hogy így szólítsam?

- Megtisztel, miniszter úr, - felelt Blackstone. - Köszönöm, de nincs semmire szükségem. Egyet kérhetnék, hogy védje meg az életemet, de azt hiába kérném. Még a sajátját sem igen tudja megvédeni, mint a szomorú példa mutatja. Mert uraim, - fordult a másik két jelenlévő felé, - én hiszek a véletlenekben, de ez az egybeesés már egy kicsit sok!

- Hát tényleg gyanús, - gondolkodott hangosan Ribarez. - Mi a véleménye Mr. Parsons? Ön mégiscsak jobban meg tudja ítélni, van-e reális alapja annak, amit Blackstone feltételez.

- Mr. van der Haan csak röviden vázolta Mr. Blackstone állításait - mondta az amerikai. - Elmondaná részletesen nekünk is feltevéseit? - fordult Blackstone-hoz.

- Természetesen, de megjegyzem, tényekről van szó, amelyek a feltevéseim alapját adták, - felelt az, majd részletesen beszámolt mindenről, kezdve a Daily Postban megjelent ominózus újságcikkkel, egészen Rolf van der Haannal történt találkozásáig.

Ahogy elbeszélésében előrehaladt, három hallgatója egyre komorabban hallgatta. Különösen Parsons látszott gondterheltnek, ami érthető volt, hiszen ő volt felelős az USA külügy-minisztériumának európai ügyeiért.

- Az ügy nagyon is komolynak látszik, - mondta, amikor Blackstone befejezte elbeszélését. - Egyenlőre, azt hiszem, nem kell magyaráznom, miért, nem akarom nagydobra verni, de a vizsgálatot azonnal elindítom. Természetesen tájékoztatom a Nemzetbiztonsági Szolgálatot is. De maga, kedves barátom, lehet, hogy valóban veszélyben van. Különösen azóta, hogy sikerült elhárítania a veszélyt a miniszter úr feje felől.

- Na, azért nem olyan biztos, hogy már elhárult, - mosolygott kényszerezetten van der Haan.

- Nem hiszem, hogy egyelőre még egyszer megkísérelnének valamit, - mondta határozottan Parsons. - Túlságosan gyanús lenne. Végül is senki sem tud rajtunk kívül erről a mi kis megbeszélésünkről. Legalábbis remélem, - tette hozzá szkeptikusan. - Nem tudom, mi volna jobb: azonnal hazaküldeni doktor Blackstone-t, vagy elhelyezni valahol itt Amerikában, valami biztonságos

helyen. Tudnak önök kellőképpen gondoskodni Blackstone biztonságáról? - fordult a másik kettő felé.

- Félek, hogy nem, - mondta a miniszter. - Ezt megfelelően elő kell készíteni.

- Akkor nekünk kell gondoskodunk róla. Legjobb lesz, ha visszamegy a Terra-Tronicshoz. Azonnal felhívom Ferguson elnököt, aki régi barátom. Nem mondom el neki mindent, de megkérem, ügyeljenek Mr. Blackstone biztonságára, mert megtudtuk, kutatásai miatt veszély fenyegeti.

- Ez lesz a legjobb, - lélegzett fel Ribarez, megkönnyebbülve, hogy megszabadult a felelősségtől. - A miniszter úrra pedig mi majd vigyázunk. Persze a mára hirdetett fogadást lemondjuk, azzal az indoklással, hogy a miniszter urat nagyon megviselte az utazás.

A megoldással valamennyien egyetértettek. Blackstone visszament Dorothyhoz és elbúcsúzott tőle.

- Remélem, rövidesen megoldódik minden. Két napon belül hírt adok magamról. Ha addig nem jelentkeznek, értesítsd valahogy van der Haant. Lehet, hogy más is fog keresni, a neve Rick. Ugyanúgy megbízhatasz benne, mint bennem. - Hidd el, ugyanúgy, - mondta mosolyogva, látva a lány kétkedését. - Pontosan úgy, mintha én magam volnék.

A repülőtérré menet ismét betért egy számítógéppel rendelkező vendéglőbe, kapcsolatba lépett Rickkel és tájékoztatta az eseményekről.

- Minden nap jelentkezem. Ha nem kapsz hírt rólam, vagy valami gyanúsat észlelsz, lépj kapcsolatba Parsonssal a külügyminisztériumban, vagy Ribarezzel az Európai Unió ENSZ nagykövetségénél, New Yorkban. És értesítsd Dorothyt.

A repülőúton nem történt semmi említésre méltó. Bár számított rá, nem tapasztalta semmi jelét annak, hogy figyelik. Késő éjjel érkezett a szállodába. Az éjszakai portás közölte vele, üzenete jött Mr. Fergusontól, aki másnap délután - vasárnap lévén - saját villájában várja. A kocsit négy órakor érte jön. Kérte, kilenckor ébresszék fel, azután felment a szobájába és ruháját ledobva szinte belezuhant az ágyába. Öt perc múlva már aludt.

Az éjszaka eseménytelenül telt el, de mégis nyugtalanul aludt. Rémálmai voltak. Hol Bettyt látta maga előtt, amint véresen összecsuklik, hol Guilmond lelkes, magabiztos arcát, amint utoljára elbúcsúznak egymástól, hol pedig egy hatalmas teherkocsit, aminek platójáról hatvan col átmérőjű, többtonnás csövek gördülnek lassan, de feltartóztathatatlanul a mögötte haladó autóra.

Verejtékben fürödve ébredt a telefon csengésére. A kért ébresztés volt. Gyorsan lezuhanyozott, felöltözött, lement reggelizni. Délelőtt sétált a városban és miután semmi gyanúsat nem látott, újra érintkezésbe lépett Rickkel és tájékoztatta a legújabb fejleményekről. Megebédelt, majd leült az előcsarnokban és újságokat olvasgatva várta a kocsit érkezését. Hajszálpontosan három órakor a hatalmas fekete limuzin megállt a hotel előtt és Blackstone meglepetésére Morelli, az elnök titkára szállt ki belőle. Nem a szokásos Terra-Tronics egyen-

ruhát viselte, hanem elegáns világos öltönyt fehér inggel és nyakkendővel. Egészen másként nézett ki, mint a munkahelyén. Valahogy idősebbnek, tekintélyesebbnek, határozottabbnak látszott. A mozgása is egészen más volt. Lassan, kényelmesen besétált az ajtón és barátságosan kezét rázott Blackstone-nal, aki közben felállt és eléje sietett.

- Ez valóban kellemes meglepetés, - üdvözölte Blackstone a vendéget. - Minek köszönhetem a látogatást?

- Tulajdonképpen én sem tudom biztosan, - felelte mosolyogva Morelli. - Talán inkább magának kellene megmondania. Az elnök nekem csak annyit mondott, hogy telefonhívást kapott egy New Yorki barátjától. Csak annyit tudok, hogy az illető kérte, vigyázzon magára, mert belekeveredett valamibe és veszélyben van. Mr. Ferguson utasított, vigyem el magát tengerparti villájába, Highrock Hillbe. Elmesélné, miről van szó?

- Szívesen megtenném, de utasítást kaptam, hogy csak Mr. Fergusont tájékoztassam az ügyről, - szabadkozott Blackstone. - Természetesen ő dönti el, kinek mit ad tovább belőle. Nagyon kérem, ne vegye ezt bizalmatlanságnak, én szívesen elmondanék mindent.

Morelli arca először kissé elkomorodott, de uralkodott magán. A sértődöttséget pillanatokkal később ismét barátságos mosoly váltotta fel.

- Nem veszem rossz néven, doktor, tudom, hogy nem magán múlik, - mondta elnézően. - Na jöjjön, szálljunk be. Tudja, az öreget még szabadnapján sem lehet megvárakoztatni.

Beszálltak és elindultak, keresztül a városon.

- Útközben fel kell szednünk Larskint is, - mondta Morelli. Megnyomott egy gombot és beleszólt:

- Értesítse Larskin professzort, hogy néhány perc múlva ott leszünk.

A város szélén villanegyed terült el. Behajtottak egy széles kis utcába és megálltak egy háznál, amihez sárga téglával kikövezett út vezetett az alacsony sövényvel elkerített, dísznövényekkel tarkított gyepen keresztül. Mire a gépkocsivezető kiszállt, a professzor már kijött a házból. Blackstone meglepődve észlelte, hogy egyenruha nélkül ő is teljesen más benyomást kelt. De ellentétben Morellivel, akinek a civil ruha tekintélyes külsőt kölcsönzött, Larskin jelentéktelen, vézna kis öregembernek látszott, ahogy bicegve az autó felé igyekezett. Ő is világos ruhában volt, de még az egyébként nyilván drága öltöny is viseltesnek, csaknem kopottasnak tűnt rajta.

- Nem tudja, Tom, miért hivatott magához minket a főnök vasárnap? - fordult Morellihez köszönés helyett.

- Valami titokzatos dolog, Mr. Blackstone-nal kapcsolatban, - válaszolta gúnyosan Thomas Morelli, aki láthatólag még mindig nem tudta megemészteni a sértést, hogy őt, az elnök mindentudó titkárát nem avatták be valamibe.

- Üdvözlöm, doktor Blackstone, - kapott észbe a professzor, aki csak most vette észre a fizikust. - Szóval, miről is van szó?

- Nem mondhatja meg, - vágott közbe Morelli, - csak a főnök engedélyével.

Larskin megcsóválta a fejét, majd szó nélkül beült a kocsiba, a két másikkal szemben. A sofőr indított és továbbhajtott a széles úton a tenger irányába. Néhány mérföld után egy keskeny mellékúthoz értek, amely felfelé vezetett. Az út kitűnő minőségű volt, de meredek és két oldalt sziklák szegélyezték. A mintegy kétfélmérföldnyi kanyargós, szerpentines út egy éles tükanyar után hirtelen véget ért.

Nagy, tágas platóra, vagy akár parkolóra jutottak, ami mögött mintegy húsz yard magas, meglehetősen meredek sziklafal állta útjukat, amelyen meredek, vaskorlással szegélyezett lépcső vezetett fel a szikla tetején álló, tornyokkal és bástyákkal díszített várszerű épülethez. Blackstone már azon töprengett, hogyan fog a társaság, különösen a sánta Larskin professzor feljutni a meredek lépcsőn a várba, amikor a gépkocsi vezetője hármat dudált. A kürt jelzésére a sziklafal megnyílt és széles bejárat tárult eléjük, ami mögött fényesen kivilágított terem volt.

Az autó behajtott és megállt a helyiség közepén. Ezek után Blackstone már nem csodálkozott azon, hogy megállásuk pillanatában a szemben lévő fal kitérült és mögötte kinyílt egy nagy, legalább húsz személy szállítására alkalmas lift ajtaja is. Ugyanakkor bezárult mögöttük a sziklafal. A gépkocsivezető udvariasan betessékelte három utasát a liftbe és felvitte őket mintegy ötemeletnyi magasságba. Ahogy a felvonó megállt, ajtaja kinyílt és gazdagon berendezett szobába jutottak. Libériás inas sietett eléjük, mialatt a liftajtó becsukódott mögöttük.

Az inas keresztül vezette őket a terem nagyságú előszobán és bekopogott. Az ajtó kinyílt és Blackstone meglepetésére mögötte maga Ferguson elnök állt házikabátban.

- Üdvözlöm, fiatal barátom! - rázott kezét Blackstone-nal. - Hogy magáról miket hall az ember! Bár igazság szerint Parsons csak nagyon röviden tájékoztatott. De most majd pontosan be kell nekem számolnia mindenről. Jöjjön, menjünk be a dolgozószobámba. Jöjjön be maga is, Larskin, ez magát is érdekelni fogja. Köszönöm, Tom, majd szólok, ha szükség lesz magára - fordult Morellihez, majd betessékelte Blackstone-t és Larskint, becsukva mögöttük az ajtót.

A szoba inkább valami lovagteremhez, vagy talán inkább múzeumhoz hasonlított, mint dolgozószobához. A gazdagon díszített falakon eredeti festmények lógtak, a sarkokban kínai vázák, antik szobrok. Ferguson a szoba egyik sarkán levő malachit asztalkához vezette őket.

- Foglaljanak helyet! Mit kérnek? - Választ sem várva megnyomott egy gombot, mire kinyílt a mellettük álló bársekrény, mintegy tizenöt fajta itallal és poharakkal. - Szolgálják ki magukat, - mondta és mindjárt töltött is magának egy whiskyt. - Na meséljen, fiam! - fordult Blackstone felé. - De mindent mondjon el!

Blackstone habozott egy kicsit. Hogy időt nyerjen, készített magának egy gin-tonikot. Közben végiggondolt mindent és úgy döntött, legjobb, ha mindent elmond Fergusonnak, hiszen úgyis megtud mindent az összeköttetései

révén. Beszámolt tehát mindenről, ugyanúgy, mint előző napon Rolf van der Haannak és a másik kettőnek.

Az elnök hüledezve hallgatta. Egyik ámulatból a másikba esett, csak ilyeneket mondott: „Hát ez örület!”, vagy „Fantasztikus!”, illetve „Hát ezt el sem tudtam volna képzelni!”. Larskin nem szólt egy szót sem, csak maga elé meredt.

Amikor Blackstone befejezte az elnök felugrott.

- Erről azonnal tájékoztatnom kell a szenátust! Még ha a fele sem igaz, akkor is világra szóló disznóságról van szó!

Ismét megnyomott egy gombot, mire Morelli lépett be. De megjelenésében Blackstone valami furcsa változást vélt felfedezni.

- Tom, azonnal hívja nekem Walston szenátort. Azután pedig kapcsoltsa nekem az FBI igazgatóját! Siessen, ez sürgős! Később magának is elmagyarázom, miről van szó.

Morelli arcán gúnyos mosoly jelent meg.

- Felesleges megmagyaráznia, Mr. Ferguson! Mindent hallottam és mindent tudok.

- Hogy-hogy mindent tud? Hogy-hogy mindent hallott? - Ferguson arcán egymást váltotta düh és a döbbenet kifejezése, miközben íróasztalához szaladt és különböző gombokat nyomogatott meg.

A gombnyomásra két ember lépett be, revolverrel a kezében.

- Hagyja azokat a gombokat Ferguson, maga vén bolond! - mondta gúnyosan a titkár. - Maga se próbálkozzék Blackstone, mert pórul jár. Kötözzék ezt a kettőt a székekhez, - szólt oda nekik Morelli. - Vége a játéknak, elnök úr, itt már minden és mindenki az én kezemben van, - folytatta, mialatt Blackstone-t és Fergusont a székekhez kötözték. - A maga ideje lejárt, mi vesszük át a vállalatot. Nem lesz gond, eddig is majdnem mindent én irányítottam!

- Kik azok a „mi?” - kérdezte most már inkább riadtan, mint dühösen Ferguson.

- Egy szervezet, egy kiterjedt, erős szervezet, - válaszolta Morelli. - Skorpió, Góliát, Úttörő. Ezeket a neveket maga is ismeri, igaz Blackstone? Ne is tagadja, tudom, hogy sikerült valahogy belépnie a rendszerünkbe. Csak azt nem tudja, kik állnak mögöttük. Nos, hogy kielégítsem a kíváncsiságát, Úttörő én vagyok.

- A szervezetről és a fedőnevekről tudok, de nemcsak én - szólt közbe nyugodt hangon Blackstone. - Ezért javaslom, ne legyen olyan magabiztos! Amit az előbb elmondtam, elmondtam Mr. Parsonsnak is, a külügyből. És ő értesítette már a nemzetbiztonságiakat.

Morelli hangosan felnevetett.

- Nem hiszem, hogy értesítette volna, Mr. Blackstone! Ugyanis ő Skorpió!

30. A hatalom kulcsa

- Mi az, hogy Úttörő meg Skorpió? - kérdezte kétségbeesetten Ferguson szinte sikoltva. - És mi ez az egész?

- Úgy látszik, itt a magyarázatok ideje, - mondta gúnyosan Morelli. - Magának nincs kérdése, doktor?

- Tulajdonképpen nem túl sok.

(Amióta Morelli felfedte magát, Blackstone-t valami nagy nyugalom szállta meg. Az emberek nagy részét rendkívül nyugtalanná teszi valaminek a veszélye, de ha az bekövetkezik, a bölcsebbek megnyugszanak, tudván, hogy változtatni már nem tudnak rajta. Így volt ez vele is.)

- Tényleg nem túl sok, - folytatta olyan nyugodt hangon, hogy Morelli meglepetten kapta fel a fejét.

- Látom, jó idegei vannak, - mondta, alig leplezve ingerültségét. - Nos, megígérem, minden kérdésükre kimerítő választ kapnak. - Ugye tudja, mit jelent ez? - kérdezte fölényes gúnynal, visszanyerve közben nyugalalmát.

- Természetesen, - mondta Blackstone. - Mindent elmond, mert mi már nem fogjuk továbbadni senkinek.

- Okos fiú! - vigyorgott Morelli.

- Mit akar ezzel mondani, Blackstone? - kérdezte riadtan Ferguson.

- Hogy maga milyen értetlen! - folytatta a gúnyolódást Morelli. - Azt, hogy innen nem fognak élve távozni.

Ferguson a válasz hallatán magába roskadt. Larskin, aki eddig szótlánul maga elé meredt, hirtelen félig felemelkedett.

- De Tom, ilyet nem tehetünk! Erről nem volt szó! - kiáltotta rémülten.

- Miért, maga hogyan képzelte, Gilbert? - torkolta le fölényesen Morelli. - Azt gondolja, Mr. Ferguson lemond szépen javunkra az egész vagyonáról, Blackstone-nal együtt megígéri, hogy senkinek sem mondják el, mi történt, azután karonfogva kísétnak innen és békésen hazamennek?

- Ebbe én nem egyezem bele! - tiltakozott a professzor. - Gyilkosságról nem volt szó, - ismételte előbbi mondatát. - Vagy engem is meg akar ölni?

- Dehogy, magára szükség van. És maga mindent meg fog tenni nekünk ezentúl is. Vagy emlékeztessen arra a szegény kisfiúra, kedves Gilbert? - gúnyolódott Morelli.

- Az egy sajnálatos baleset volt! A nyomozók is ezzel a megállapítással zárták le az ügyet. - Larskin ezt nem Morelli, hanem a másik két jelenlevő felé fordulva mondta, mintha előttük akarná tisztázni magát.

- A nyomozók nem látták azokat a fényképeket, kedves Gilbertem, - nevetett a titkár. - Hogy mi volt a halál oka, azon vitatkozhatunk, de a pedofilián nem. Látom, mentegezni szeretné magát jelenlevő barátaink előtt. Teljesen felesleges. Az ő véleményüket már senki sem fogja megkérdezni.

A professzor elhallgatott, majd visszarogyott a székére és ismét szótlánul meredt maga elé.

- Szóval, mire kíváncsi, szépfiú? - érdeklődött Morelli.

- Hát van egy-két dolog, amit nem értek. De talán először is mi a céljuk? Világuralomra törekszenek?

- Jól látja, valóban világuralomra törekszünk. Persze nem úgy, mint ez a fantaszta, idealista, vén bolond - mutatott Fergusonra. - Mi nem átalakítani, jobbitani törekszünk a világot. Jó ez nekünk így, ahogy van. Ferguson létrehozott egy, az egész világot behálózó birodalmat. Sikerült megszerezni a világ elektronikai és informatikai iparának csaknem felét és befolyása alá vonta legalább háromnegyedét. Ez a század az informatika százada. Aki ezt uralja, az egész világot uralja. A régebbi korokban a hatalmat erőszakkal, fegyverrel biztosították. Ma már ez nem lehetséges, de nincs is rá szükség. Az informatika, a média, a világháló, a pénzforgalom teljes komputerizálása segítségével mindenkit befolyásunk alá vonhatunk. Ezek azok a kulcsok, amelyek kinyitják nekünk a kaput a világ feletti hatalom felé. A hatalom kulcsai!

- És maga akarja uralni a világot? - vágott közbe Ferguson, aki hirtelen felébredt fásultságából. - Mi a célja vele? Hiszen, ha valami jó cél érdekében tenné! De csak a pénzért, Tom! Annyira bíztam magában!

- Kár volt. Ezer-milliárd felett senkiben sem szabad megbízni. És nemcsak a pénzért. Ezer-milliárd felett a pénznek már nincs jelentősége. Ez a világot behálózó vállalat már nem csak pénz, hanem minden. A teljes korlátlan szabadság, az akarat korlátlan érvényesítése, uralom az élők és az élettelen felett.

- Nem fog tudni élni vele, - mondta szárazon Ferguson, aki közben összeszedte magát. - Okos fiú maga, de nem ennyire tehetséges.

- Nem vagyok egyedül. Itt van Larskin, de van még nála is kiválóbb szakemberünk.

- Csak nem Konigstein? - kérdezte Blackstone.

- Ugyan, Konigsteinhez semmi közünk. Közepes képességű bürokrata. És rosszul gondolta, Blackstone, nincs közünk a Tömegpszichológiai Kutató Intézethez, bár persze ott is vannak embereink. És egyéb katonai szervezethez sem. Az ott folyó kísérletek durva beavatkozások voltak, de végsősorban veszélytelenek és legálisak. A Pentagon tudtával történtek. Az esetleges balesetek belefértek a kísérletek kockázati tényezőibe. Maga rájuk gyanakodott, igaz?

- Megvallom, rájuk. De mit akartak Cuiertől és mit akarnak Rolf van der Haantól?

- A „Független Európáért” mozgalom két szempontból is veszélyt jelent terveinkre. Egyrészt a tudományos kutatást olyan nagymértékű támogatásban kívánja részesíteni, ami előbb-utóbb komoly konkurenciát jelenthet számunkra. A Terra-Tronics egész világra kiterjedő hálózata Európában a leggyengébb.

- Ezt én is megerősíthetem, - szólt közbe Blackstone. - Igazában csak azon az ominózus konferencián találkoztam a nevével.

- Örülök, hogy valamiben egyetértünk, - gúnyolódott Morelli. - A másik és talán még fontosabb ok a mozgalom NATO-ellenessége. Informatikai eszközeinknek hála, a NATO-ra gyakorolt befolyásunk igen nagy és egyre növekszik.

A NATO viszont maga is jelentős eszköze a hatalomnak. Ha sikerül megteremteni a közös európai haderőt, a NATO felbomlik és ezzel nemcsak legjelentősebb szállításaink és fejlesztéseink kerülnek veszélybe, hanem csökken a világra gyakorolt befolyásunk is. Hogy ez mennyire így van, a tisztelt elnök úr is jól tudta, - mutatott Fergusonra, - mégsem tett ellene semmit.

- De tettem, - tiltakozott Ferguson. - Felhívtam a szenátus figyelmét, nagy összeget fektettem reklámokba és propagandába, igyekeztem európai vezetőket megnyerni a NATO támogatására. Én hazafi vagyok, de gázságokban, gyilkosságokban a haza érdekében sem vagyok hajlandó részt venni.

- Ezért kell magának eltűnni, - mondta Morelli, akin most először látszott a düh. - Mások túl tudják tenni magukat ezeken a kicsinyes szempontokon, amikor nagy dolgokról van szó. Itt van például Parsons, azaz Skorpió, akit nem pénz vagy a hatalomvágy vezet, hanem az ország érdeke. Belátta, hogy ha nem teszünk valamit, az Egyesült Államok elveszti azt az abszolút világuralmat, amit a Szovjetunió szétesése után megszerzett. És higgye el, ebben nagyon sok befolyásos támogatóra akadt. Ha tudná, ki mindenki áll még mögöttünk! Milyen nevek, milyen befolyásos személyek!

- Becsület nélkül mit sem ér az ilyen világuralom, - mondta kihúzva magát Ferguson, aki visszanyerte régi énjét. - Ha meg kell halnom, becsülettel halok meg. Jobban fáj nekem, hogy csalódnom kellett magában, Tom. Én úgy kezeltem magát, mint a fiamat.

- Mint a fiát? Maga úgy kezelt, mint egy szolgát. Mint egy kifutót, akit ide-oda küldözget, akinek folyton meg kell alázkodnia maga és magafajta barátai előtt. - Morelli még inkább belelovalta magát a dühbe. Előre lépett és felemelte a kezét, mintha meg akarná Fergusont ütni, de azután leeresztette. Lassan erőt vett magán, azután Blackstone-hoz fordult.

- Akar még valamit tudni? - kérdezte.

- Csak azt, hogy mit akartak tőlem?

- Eredetileg csak annyit akartunk, függeszék fel a kutatást. Azért volt az az újságcikk is. Minket akkor még nem érdekeltek a kísérleteik, de az eredmények túlságosan nagy port vertek fel egyes tudományos körökben. Nem akartuk, hogy Rolf van der Haan és támogatói érvként használják fel azokat a kutatások kiterjesztésére. És ha leállt volna a munka, könnyebben meg tudtuk volna szerezni az adatokat. A gondolat átültetési eredmények viszont érdekeltek minket, noha - mint maga is látta - ezen a területen Konigsteinék is dolgoznak. Ők azonban sokkal durvább behatásokkal kísérleteznek, amelyek a pszichológiai hadviselés körébe tartoznak. Végül is, megvitatta a dolgot a szakemberekkel, rájöttünk, hogy a maga eredményei valóban nagy jelentőségűek és ha egyes emberekbe, például vezető pozícióban levőkbe, olyan emlékképeket tudunk beültetni, amilyeneket akarunk, tovább növelhetjük befolyásunkat. Rájöttünk, hogy ez is fontos kulcs a hatalom kapuját nyitó informatika kulcsosomóján. És lehet, hogy talán a legfontosabb! Általában sok mindenről értesültünk a Királyi Bioelektronikai Intézetben dolgozó emberünktől. Régebben jelezte, hogy nem

tud hozzáférni a gondolat átültetési kísérletek minden részletéhez, főleg, ami a készülékkel kapcsolatos, amiről maga senkinek sem számolt be. Szerettük volna, ha csatlakozott volna hozzánk. Ezt nyilván Larskin barátunk is mondta magának. Ez a helyzet azonban a maga Amerikába történt utazása után megváltozott. Már minden a kezünkben van. Emiatt nem kellene meghalnia. De az a szerencsétlen, részeges Bob Simalsky felhívta a figyelmét a Cuvier ügyre és hiába próbáltuk a maga gyanúját Napoleon Rodriguez aktájával a Tömegpszichológiai Kutató Intézetre terelni, belépett valahogy a rendszerünkbe.

- Ki Viking, a Királyi Bioelektronikai Intézetben levő emberük? - kérdezte Blackstone. - Nem kérdezem, hogy ki az emberük a Tömegpszichológiai Kutató Intézetben. Úgyis tudom, ki Góliát!

- Dehogyan tudja! - nevetett gúnyosan Morelli. - Maga McKeith őrnagyra gondol? Téved, nem ő az. De mindjárt választ kap kérdésére, mert hallom, hogy megérkezett a lift.

Kintről hangok hallatszottak, kinyílt az ajtó és Blackstone most először vesztette el önuralmát. Felkiáltott meglepetésében.

Az ajtóban Jim Bertram hatalmas kövér alakja jelent meg.

31. Újabb fordulat

- Csak nem lepődtél meg, kedves Leslie barátom, - kérdezte Jim Bertram. - Noha a kérdés nyilvánvalóan gúnyos volt, hangjában most nyoma sem volt szokásos cinizmusának. Arckifejezése inkább jóindulatú együttérzést tükrözött. - Hát látod, ilyen az élet. Az ember néha kénytelen csalódni a barátaiban.

Blackstone lassan magához tért és nyugalmat erőltetett magára.

- Az utóbbi időben annyi váratlan dolog ért, hogy már semmi sem okoz meglepetést. Szóval te voltál, azaz te vagy Góliát?

- Ugye, sohasem hitted volna? - Jim Bertram újra felvette szokásos gúnyos modorát. - A kövér Jim, aki semmivel sem törődik, akinek csak a gyomra fontos. Pedig, ha gondolkozol, a névről rájöhetnél volna. Dávid azért mégsem lehetek. Jól átejtettek benneteket. Téged, azt a szűkagyú Konigsteint és a többieket. Még a mindenkire gyanakvó McKeith őrnagy is megbízott bennem. Tudod, hogy rád is gyanakodott? Tőlem kérdezősködött folyton rólad is. Meg másokról.

- Valóban, rád sohasem gyanakodtam - mondta Blackstone. - Benned bíztam talán egyedül. Te is a pénzért teszed? Vagy a hatalomért?

- A pénz nem érdekel, - mondta megvetően Jim Bertram. - Tulajdonképpen a hatalom sem, legfeljebb azért, mert így lehetőségem van képességeim kiteljesítésére, terveim megvalósítására. Tisztában vagy vele, hogy milyenek a képességeim?

- Tudom, hogy nagyon tehetséges vagy, - válaszolta Blackstone. - Kár, hogy a rossz oldalon kamatoztatod.

- Nem nagyon tehetséges vagyok, - tiltakozott nevetve Bertram. - Én zseniális vagyok! Mégis ki kellett szolgálnom nálam sokkal kisebb tudású és képességű emberek korlátolt elgondolásait. Göbbels azt mondta: „A győzelem után senki sem fogja megkérdezni tőlünk, miért robbantottuk ki a háborút”, illetve valami ilyesmit. Ha miénk lesz a hatalom, senki sem fogja azt mondani, hogy mi állunk a rossz oldalon.

- És ezért öltök. - Blackstone-t nagy nyugalom szállta meg. - Engem mikor fogsz megöletni?

- Eljön annak is az ideje, - vigyorgott cinikusan Bertram. - Sajnálom, de a cél szentesíti az eszközt.

- És a szent cél érdekében hány embert öltél, vagy ölettél meg Bettyt kívül?

Ekkor meglepő dolog történt. Az eddig cinikus Jim Bertram derűs nyugalma egy pillanat alatt vad dühbe csapott át.

- Nem én ölettem meg Bettyt! Véletlen volt! - mondta csaknem üvöltve. - Betty miattad halt meg! - Bertramon egyre jobban erőt vett a harag. - Te ölted meg! - mutatott Blackstone-ra, rekedten ordítva. Felemelte hatalmas kezeit, mintha meg akarná ütni, azután leeresztette. - És ezért megfizetsz.

Blackstone érezte, hogy fölénybe került. Rájött, hogy véletlenül rátapintott Jim Bertram gyenge pontjára. Elhatározta, hogy kihasználja. Tudta, hogy nincs vesztenivalója és úgy döntött, legalább megfizet Bertramnak.

- Te is tudod, hogy te ölted meg, - mondta hideg nyugalommal, szemét a másikra szegezve. - Engem akartál meggyilkoltatni, de ő megmentett. Feláldozta magát értem, mert szeretett.

- Nem igaz! - mondta Bertram fojtott dühvel. Már nem ordított. - Nem szeretett téged.

- De igen, - mondta Blackstone. - Azt is elmondta, hogy ti bíztátok meg, hogy rólam jelentést adjon. És szeretett engem. Ezek voltak az utolsó szavai.

Bertram visszahőkölt, mintha megütötték volna. Már nem volt haragos, inkább letört és gyűlölködő. Nem szólt többet Blackstone-hoz.

- Vigyétek őket az emeletre és zárjátok be, - fordult Morellihez, aki eddig a döbbenettől néma Fergusonnal és a letargikusan maga elé meredő Larskinnal együtt szótlánul hallgatta Bertram és Blackstone párbeszédét. - Holnap kezelésbe vesszük Blackstone-t, azután elintézzük mind a kettőt.

Morelli bólintott és csöngetett. A belépő két fegyveres őrhöz fordult és mondott nekik valamit, amit Blackstone nem értett. Felvezették őket az emeletre és külön-külön bezárták őket, Fergusont a saját hálósobájába, Blackstone-t az egyik vendégszobába. Blackstone olyan fáradt volt, hogy a sok viszontagság ellenére azonnal elaludt. Különös módon, talán, mert tudta, hogy már nem tehet semmit, nyugodtan, zavartalanul végigaludta az éjszakát.

Reggel frissen, csaknem vidáman ébredt. Megfürdött a szobához tartozó fürdőszobában. Mire felöltözött, egyik fegyveres tálcán bőséges reggelit hozott be. Alig kezdett az evésbe, amikor kinyílt az ajtó és Morelli jött be rajta.

- Jó reggelt, doktor, - mondta, megállva az ajtóban. - Remélem nem elégedetlen az ellátással? Egyen csak, ez az utolsó étkezése.

- Tényleg? - kérdezte Blackstone. - Azt hittem, még különböző adatokat akarnak kiszedni belőlem.

- Nincs szükség rá, - lépett be Morelli után a szobába Jim Bertram. - Billnek végül sikerült hozzáférnie a hiányzó szoftverekhez, jelentésekhez. Igaz, Bill? - fordult hátra.

- Így igaz! - mondta egy ismerős hang és Blackstone meglepetésére a halottnak hitt Bill Harley jelent meg az ajtóban. - A napokban sir Henrynek szüksége volt bizonyos adatokra, jelentéséhez az Unió felé. Ezért, távollétedben kénytelen volt az én kezembe adni a nála őrzött leírás és a szoftverek legfontosabb titkosított részeit, amiket a neked eddig sikerült előlem elrejtened. Így sikerült végre megszerezni, ami kell, azután gyorsan „meghaltam”. Van még néhány apróság, de azokat magam is megoldom. Ki lehetne ugyan szedni belőled, de sok időt venne igénybe és jelenleg nem is tudnám ellenőrizni, hogy úgy van-e.

- Látod, Leslie, élek, nincs semmi bajom, - fordult Harley Blackstone-hoz. - Mit szólna hozzá?

- Már semmi sem lep meg, - mondta Blackstone rezignáltan. - De meg kell vallanom, a halálhíred nagyon megrázott. Mindig a barátomnak tartottalak és őszintén sajnáltalak.

- Látod, ez közöttünk a különbség! - mondta Bill Harley gúnyosan. - Én sohasem tekintettelek barátomnak. Nem is volt rá okom. Mindig te voltál az első, az ügyeletes zseni, én csak mindig a háttérben maradtam. Mostanáig, - tette hozzá diadalmasan. - Mostantól én leszek az első, ha nem is Harley néven.

- Az nem olyan biztos, Harley, - intette le Morelli. - Ebbe még nekem is lesz beleszólásom.

- Engem maga nem tud kisemmizni, - hetvenkedett Harley. - Ha nem kapom meg azt a hatáskört, amit akarok, leültetem. Átadom az egész programot egy másik társaságnak. Megvannak a kapcsolataim, megvannak az eszközeim. Mit gondolnak, nincs nekem mindenről másolatom?

- Ne vitatkozzatok, - ez nem tartozik másokra és Blackstone sem kíváncsi rá, - intette le őket Bertram.

- Arra vagyok kíváncsi, ki halt meg helyetted? - kérdezte Blackstone.

- Nem mindegy neked? - felelt kérdéssel a kérdésre Harley. - Különben én sem tudom, - vont a vállát.

- Ne fecsegjetelek annyit, sietnünk kell, - szólt közbe Jim Bertram. - Megetted már a reggelit, Leslie? - fordult Blackstone-hoz. - Látod, milyen figyelmes vagyok? - kérdezte a szokott gúnyos hangján. - Ha nem etted meg, akkor is be kell fejezni, sajnos. El kell innen tűnnünk, neked végleg.

Kiszólt az ajtón, mire két fegyveres őr lépett be. Közrefogták Blackstone-t és kivezették a folyosóra. Ugyanakkor hozták ki a másik szobából Fergusont. Alig lehetett ráismerni. Ezalatt az éjszaka alatt húsz évet öregedett. A

tegnapi agilis, mindenható elnökből megtört öregember lett. Lehajtott fejjel lépegetett kísérői között.

Blackstone nem az az ember volt, aki olyan könnyen beletörődik a sorsába, de most semmi értelmét nem látta az ellenállásnak. Összebilincseltek az elnökkel és beszálltak a liftbe, ami levitte őket a garázsba. A liftből kilépve megpillantották Ferguson hatalmas limuzinját és egy terepjárót. A négy fegyveres kísérő közül kettő a terepjáróba szállt, kettő géppisztolyát Blackstone-ra és Fergusonra fogva betessékelte őket a limuzin hátsó ülésére.

Jim Bertram kezét fogott Morelivel és Harleyvel, majd elindult a jeep felé, de visszafordult és a kocsni nyitott ajtaján keresztül behajolt Blackstone-hoz.

- Nos, jó mulatást, barátom! Öröm volt veled megismerkedni, de sajnos többet nem találkozunk, - búcsúzott Blackstone-tól olyan könnyedén és vidáman, mintha csak egy hétvégére válnának el egymástól. A megtört Fergusonra egy szót sem pazarolt.

Blackstone-t bosszantotta Bertram cinizmusa és elhatározta, hogy visszavág.

- Már megint egy autóbaleset? - kérdezte. - Más kivégzési módot nem is ismertek? Nem gondoljátok, hogy esetleg a sok közlekedési halálozás feltűnik valakinek?

Bertram azonban komolyan vette a megjegyzést.

- Igazad van, egy tűz vagy egy gyomorrák elegánsabb és változatosabb lett volna. Sajnos azonban erre már nincs időnk. Túlságosan is beleláltál a kártyáinkba és túl sok embert tájékoztattál. Így kénytelen vagy megelégedni egy kis hegyi autóbalesettel. A gyomorrákot Rolf van der Haannak tartogatom.

Vigyorogva megfordult és visszaindult a terepjáróhoz, míg Morelli beült melléjük, hátra a limuzinba, Bill Harley pedig a sofőr mellett foglalt helyet.

Elindultak visszafelé, de alig egy mérföld után jobbról egy mellékutat pillantottak meg. Lekanyarodtak és a limuzin lassan araszolva elindult felfelé a hegyi úton. Az út egy szakadék mellett vezetett, amely meredeken, csaknem függőlegesen lejtett lefelé. Alján nagy éles sziklák hevertek, amelyeken fehér tajtékot kavarva törtek meg a tenger hullámai.

Morelli megállította a kocsit.

- Maga szálljon ki és itt várja meg, amíg visszajövünk, - mondta Harleynek. - Addig gyönyörködhet a kilátásban. Ez a vidék legszebb pontja.

Harley kikászálódott a limuzinból.

- Ég veled, Leslie! - mondta gúnyosan. - Elég volt belőled ennyi! Többet nem találkozunk, - intett búcsút és a tenger felé fordult.

- Nem bizony, - mondta Morelli. Kivett egy 38-ast a hóna alatti tokból és tarkón lőtte a háttal álló Bill Harleyt, aki előre dőlt és lezuhant a szakadékba.

- Kár volt nagy hangon követelőzni, te tehetségtelen, kicsinyes zsaroló, - dugta vissza a fegyvert Morelli. - Nincs már szükség rád, megszerezted, ami kellett. Ismeretlen voltál eddig is és az is maradsz. Ismeretlen férfi holttestét fogják megtalálni, hacsak a tenger el nem nyeli.

Ferguson, aki eddig fásultan ült a kocsiban, riadtan meredt titkárára.

- Most mi következünk? - kérdezte remegve.

- Nem, még van egy kis ideje, elnök úr, - gúnyolódott Morelli. - Sok lenne ennyi hulla egy helyen. Ki se kell szállniuk ebből a szép kocsiból. Isten úgyse, kár ezért a gyönyörű, drága autóért! Na, hajtson már tovább!

Mintegy másfél mérföldet mentek, majd megálltak ott, ahol az út mere-deken balra kanyarodott.

- Végállomás, - mondta Morelli. - Maguk benmaradnak a kocsiban. Majd beszámolok róla az illetékeseknek, hogy történt a baleset. Én leszek az egyetlen, akinek sikerült időben kiugrania, mielőtt lezuhant volna a szakadékba az autó. De előbb le kell vennünk a bilincseket. Én veszem le, maga addig tartsa őket sakkban! - szólt oda a sofőrnek.

Az kiszállt és kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját. A gépkocsi vezetője pisztollyal a kezében feléjük fordult és Blackstone meglepve ismerte fel benne Serrano őrmestert. Morelli kivette a bilincsek kulcsát. Blackstone tudta, hogy ez az utolsó pillanat és amikor lekerült a bilincs a kezéről, karjával hátulról hirtelen átkulcsolta a nyakát.

- Lője le, mire vár, - biztatta nyöszörögve Morelli a sofőrt, miközben igyekezett kibújni a másik szorításából.

- Tegye fel a kezét Mr. Morelli, - mondta Serrano. - Le van tartóztatva. Joga van..... Illetve úgyis tudja, hogy semmihez sincs joga. Maga meg ne málés-kodjon doktor! - szólt oda az álmélkodó Blackstone-hoz, aki meglepetésében kitátotta a száját, áldozata nyakát tovább szorítva. - Tegye már rá azt a bilincset!

32. Az utolsó fordulat

Blackstone végül magához tért és rácsattantotta az egyik bilincset a félig ájult Morelli jobb kezére. Egy pillanatig gondolkodott, mit csináljon a bilincs másik felével, végül átbujtatva a láncot a kocsi ajtajának fogantyúján, a férfi bal bokájára kapcsolta. Morelli addigra teljesen megjuhászodott és csendesen meghúzódott a hátsó ülésen.

- Kutassa át és vegye el a fegyverét, - mondta Serrano, miközben pisztolyát leengedve elővette mobiltelefonját és megnyomott rajta egy gombot.

- Veréb hívja a Fészeket, - mondta, majd Blackstone felé fordult. - Dobja ide azt a pisztolyt, Blackstone! Itt Veréb, - szólt bele a telefonba. - Az 5 csúcs alatti kanyarból beszélek. Úttörő megvan, Viking befejezte, az Öreg és az Angol jól van.

- Itt a Fészek. Jól van Veréb, öt perc múlva ott vagyunk, - hallotta ki Blackstone a telefonból a választ.

- Be kell vallanom, Mr. Serrano, ha ugyan így hívják, - mondta Blackstone, - mindeddig azt hittem, hogy maga a másik oldalon áll. Ez az első kellemes csalódás azok közül, amik az utóbbi időben értek. Köszönöm, hogy megmentette az életünket.

- Nincs mit! De kérem, foglalkozzék egy kicsit Mr. Fergusonnal, mert ahogy látom, nagyon rossz bőrben van.

Blackstone annyira el volt foglalva Morellivel, hogy nem is gondolt szerencsétlen fogolytársára. Feléje fordulva látta, hogy az elnök félig hátradúlve ugyancsak a hátsó ülésen fekszik.

- Sajnos elájult, - szólt oda az őrmesternek. - Mit csináljak vele?

- Akkor csak hagyja, mindjárt itt lesznek, - volt a válasz.

Blackstone meg akarta kérdezni, kik lesznek itt, de közben észrevette, hogy egy terepjáró közeledik, nagy porfelhő közepette. A kocsit megállt mellettük és ekkor újabb meglepetés érte. A kocsiból négy, géppisztollyal felszerelt fegyveres kíséretében McKeith őrnagy ugrott le.

- Jó napot, doktor Blackstone, - üdvözölte az őrnagy. - Hogy érzi magát? Kissé elnyűttnek tűnik, - vigyorgott Blackstone-ra gúnyosan.

- Üdvözlöm, őrnagy! Nem hittem volna, hogy valaha így fogok örülni magának. Kik maguk? FBI?

- Nemzetbiztonsági Szolgálat, - felelte mosolyogva az őrnagy.

- Hát őrnagy, ez ma már a második kellemes meglepetés számomra. Meg voltam sokáig győződve, hogy maga a fő ellenség, Góliát.

- Mondtam egyszer magának, lehet, hogy még más meglepetések is fogják érni velem kapcsolatban. Nem emlékszik? - gúnyolódott tovább McKeith. Majd komolyra fordította a szót. - Mi van Fergusonnal?

- Ahogy látom, elég rossz bőrben van, - felelte Blackstone. - Megviselték a dolgok.

- Hát nem csodálom. Máris kórházba vitetjük. Remélem, a sokkhatáson kívül nem lesz más baja. Fontos ember. - Azzal beleszólt a mobiljába. - Itt McKeith őrnagy. Küldjenek az 5-ös ponthoz egy mentő helikoptert, meg egy rabszállítót.

- Felhívom a figyelmét - figyelmeztette az őrnagyot Blackstone, - hogy a szervezet egyes tagjai még szabadon vannak.

- Éppen ezért üljön be mellém a kocsiba és menjünk vissza Ferguson házába. Egyébként tudom, kik azok, akikre gondol, Parsons és Jim Bertram, - válaszolta McKeith. - Már megtettük a szükséges lépéseket. Skorpiót, azaz Parsonst valószínűleg most veszi őrizetbe az FBI. Bertramot, vagyis Góliátot és kísérőit embereink rövid tűzharc után az előbb fogták el.

- Őszinte csodálatom! - gratulált Blackstone, az autóban McKeithnek. - De mikor szereztek tudomást a szervezet szándékairól és terveiről. Talán Rolf van der Haan vagy Ribarez informálta a Nemzetbiztonsági Hivatalt?

- Nem, mint utólag kiderült, ők bíztak Parsonsban és azt hitték, intézkedett. Tegnapig nekünk sem voltak értesüléseink semmiről. Én a Cuvier ügy

miatt nyomoztam. Rodriguez szerepe gyanús volt és a szálak a Tömegpszichológiai Kutató Intézetbe vezettek, azért épültem be oda. (Persze az alapkiképzést ott kapta, de azután Góliáték vették kezelésbe. Góliát, azaz Bertram értett csak igazán a pszichológiai kezeléshez). Tegnap este riasztottak minket. A főnök közölte velünk, hogy Ferguson és maga életveszélyben vannak és fel kell számolnunk ezt a nemzetközi összeesküvést. Pontos információk birtokában iderepültem és mozgósítottam a helyi erőket, amelyek szerencsére könnyen elérhetőek voltak. Ugyanakkor utasítottam Serranot, aki a közelben tartózkodott, mivel a maga őrzése volt rábízva.....

- Hogy a közelemben van, én is észrevettem, - vágott közbe Blackstone - de azt hittem az én megfigyelésemre, illetve talán likvidálásomra tartózkodik itt.

- Valóban először a maga megfigyelése volt a feladata, de mikor a merénylet után Green hadnaggyal beszéltem, rájöttem, hogy maga, doktor, megtudott valamit és meg akarják ölni.

- De hogy került a kocsiba, mint sofőr?

- Serrano nagyon ügyes, sikerült elvegyülnie az idehozott zsoldosok között, miután rájött, hogy a több helyről összeszedett emberek nem igazán ismerik egymást. Majdnem lebukott, amikor Jim Bertram megérkezett, de sikerült elkerülnie a vele való találkozást. Megismerve a tervet, úgy gondolta, itt van a legnagyobb szükség rá, noha nem tudta biztosan, hogy meg akarják magukat ölni. Ártalmatlanná tette a kijelölt gépkocsivezetőt és beállt, illetve beült a helyére. A többit már tudja.

- Rodriguez kiképzése a Tömegpszichológiai Kutató Intézetnél engem is félrevezetett, - mondta elgondolkodva Blackstone. - Mint ma megtudtam, ez is szándékos félrevezetés volt. - Blackstone elmondta, amit a Rodriguez aktából, Bettytől és Bertramtól megtudott. - Igaz, hogy négy hónapig a Tömegpszichológiai Kutató Intézetben kapott C típusú kiképzést, de az utolsó két hónapot máshol, nyilván a Terra-Tronics egy titkos részlegében töltötte, - fejezte be.

- Érdekes, csaknem szó szerint ezt mondta az, aki tegnap bejelentésével az egész nemzetvédelmi szolgálatot mozgásba hozta. Rendkívül részletes információk birtokában volt, amelyeket hozzáférhető dokumentumokra hivatkozva támasztott alá. Hogy honnan szerezte őket, nem tudjuk.

- És fogalmuk sincsen, ki lehet? - érdeklődött Blackstone, alig tudva elrejtteni mosolygását.

- Nincs! Talán magának van? - nézett rá gyanakodva McKeith. - Ugyanis angol volt.

- Angol akcentusa volt? - kérdezte naiv kifejezést öltve Blackstone, hogy elterelje az őrnagy gyanúját.

- Ricknek nevezte magát, többet nem árult el. Akcentusa nem volt, mivel ravaszul géphangra váltott, de mondat-szerkesztéséből erre következtettünk. Meg abból, hogy velünk egy időben értesítette az angol titkosszolgálatot is, akik azonnal felvették velünk a kapcsolatot. Az ő bekapcsolódásuk sokat lendített azon, hogy komolyan vettük a bejelentő sürgetését és azonnal intézkedtünk.

Lehet, hogy ennek köszönhetik az életüket. Olyan pontosan elmondta, mit terveznek, mikor és hol mi fog történni, mintha ott lett volna. Talán ott is volt, - fejezte be elgondolkodva. - Lehet, hogy rövidesen találkozni fogunk vele.

- Lehetséges, - hagyta rá Blackstone, - (De nemigen hiszem, - tette hozzá magában, mosolyogva.)

- Mondanom sem kell, - kapott észbe McKeith, mint aki elfelejtett valamit, - ezek a nevek és események szigorúan bizalmasak és nyilvánosságra hozataluk súlyos büntetést von maga után. Ez külföldi állampolgárokra is vonatkozik.

- Tudom, mert ebben állapodtunk meg Rolf van der Haan miniszter úrral is, - nyugtatta meg a másik.

A házhoz visszaérkezve különböző katonai járműveket láttak. A egyik imént érkezett kocsiból most kísérték ki a megbilincselte Bertamot. Ahogy elmentek mellettük, Jim Bertram vigyorogva, mintha ő nyert volna, odaszólt Blackstone-nak:

- Mondd Leslie, milyen érzés mégis életben lenni?

- Jókor kérdezed, - vágott vissza a másik. - Hamarosan te is megtudod, ha olyan államban ítélnék el, ahol nincs halálos ítélet. De figyelmeztetlek, problémáid lesznek az étkezéssel. A börtönben nincs olyan nagy választék.

- Meg fogom szeretni, - mondta Bertram, és tovább ment kísérvél.

Bár az őrnagy nem hívta, Blackstone mindenütt a nyomában volt. McKeith őrnagynak láthatólag nem nagyon tetszett a kéretlen kíséret, de - talán korábbi, nem túl barátságos kapcsolatuk ellensúlyozásaként - nem tiltakozott ellene. Így lehetősége volt a vizsgálat minden részletét megismerni, ami azonban nem túl sok eredményt hozott.

Mint rövidesen kiderült, a villa személyzete az elmúlt huszonnégy órában teljesen kicserélődött. Minden régi alkalmazottat Morelli azonnali hatállyal elküldött. Ferguson semmit sem vett észre, mert inasát kivéve senkivel sem érintkezett. Azt pedig Morelli már régen beszervezte. Az új személyzet egyébként semmilyen ellenállást sem tanúsított. Nyilvánvalóan a mintegy tíz főből álló fegyveres csoport a kiszolgáló személyzet bevonása és valószínűleg tudta nélkül látta el feladatát. Tulajdonképpen „munkát” nem végeztek, csupán jelenlétükre volt szükség. Így a be nem avatott szemlélő legfeljebb csak annyit láthatott, ha a közelbe engedték, hogy néhány fegyveres ember, akik nyilván a biztonságra vigyáznak, fel-alá járkál, majd beszáll két gépkocsiba és elhajtanak két különböző irányba.

A vizsgálat idejére az egyébként lakatlan és járatlan környéket lezárták. Még a helyi hatóságokat sem értesítették, ami a hely elhagyottsága miatt nem ütközött nehézségbe. Éppen ezért McKeith őrnagy nagyon meglepődött, amikor jelentették neki, hogy két gépkocsi kíván belépni a lezárt területre. Miután engedélyüket a zónahatáron ellenőrizték, az őrnagy eléjük sietett. Blackstone ide is elkísérte.

A két kocsi rövidesen megérkezett. Az egyik gépkocsiban a Nemzetbiztonsági Hivatal munkatársai utaztak, akik a másik autó utasait kísérték ide. A

második autóból egy szikár, ötvenes, katonás külsejű úr szállt ki, mögötte Ribarez, az Európai Unió követségének biztonsági főnöke és Blackstone nagy öröme Dorothy. A lány, kitépve magát az őt a kocsiból kiségitő gépkocsivezető, kezeiből egyenes Blackstone karjaiba rohant és a nyakába borult.

- Annyira aggódtam, - mondta könnyes szemmel. - Már azt hittem, sohasem látlak!

- Szerencsém volt, - hártotta el zavartan a lány túlradó érzelmi kitörését a férfi. - De hogy kerültél ide?

- Tegnap este felhívott valaki. Furcsa monoton géphangon beszélt, de először mégis azt hittem, te vagy, csak elváltoztattad a hangodat, annyira hasonló volt a mondatfűzése, nem beszélve arról, hogy időnként „drágámnak” nevezett. Az illető Ricknek nevezte magát és akkor eszembe jutott, hogy figyelmeztettél, Rick jelentkezni fog. Elmondta, hogy veszélyben vagy, valami Ferguson villájában és azonnal beszéljek Rolf van der Haannel vagy Ribarezzel, de senki másnak ne mondjak semmit. Felhívtam Rolf van der Haant, aki közben már beszélt Rickkel. Azt mondta, tud mindenről és mihelyt valami új fejlemény lesz, értesít. Azután ma délelőtt jelentkezett Ribarez, megnyugtató, hogy életben vagy és idehozott különrepülőn. Képzelheted, mit álltam ki addig. - Csak az a fontos, hogy épségben vagy! - fejezte be a lány. De alig hogy megnyugodott, kitört belőle az újságíró. - Most pedig szépen részletesen meséld el, mi történt! - mondta határozottan és táskájába nyúlt a magnójáért.

Blackstone éppen azon törte a fejét, hogy tájékoztassa a lányt, anélkül, hogy megsértse a kötelező titoktartást, amikor - befejezve az őrnaggyal való megbeszélést - Ribarez lépett oda hozzájuk a szikár amerikai kíséretében.

- Örülök, hogy épségben látom, doktor. Sajnos igaza volt. Engedjék meg, hogy bemutassam az urat: ő a külügyminisztérium biztonsági főnöke, Silverton ezredes. És mielőtt bármiről is beszélnék, fel szeretném hívni a figyelmüket, hogy minden, legalább is majdnem minden szigorúan titkos.

- De, kedves Ribarez, maga elfelejti, hogy újságíró vagyok, - vitatkozott a lány, aki azonnal érezte, hogy nagy szenzáció van a háttérben. - Nekem kötelességem az olvasók pontos és hiteles tájékoztatása. De jól van, ne mondjanak semmit! Ha csak azt írom meg, amit látok és ami már a tudomásomra jutott, akkor is nagy szenzáció lesz.

- Szó se lehet arról, hogy bármit is megírjon! - tiltakozott riadtan a spanyol, de Silverton, akinek már sok tapasztalata volt a sajtóval, közbeszólt:

- Azt hiszem, megegyezhetünk, Roberts kisasszony. Biztosítjuk önnek az exkluzív tudósítást, de csak arról írhat, amit mi jónak tartunk. Ribarez és Blackstone urak fogják szolgáltatni a cikk alapját, amit azután úgy színez ki, ahogy akar. Mielőtt leadja, én is el akarom olvasni. Megegyeztünk?

- Kezet rá! - mondta Dorothy elégedett mosollyal és kezet nyújtott az ezredesnek.

- Kezet rá, - mosolygott Silverton megfogva a lány kezét. De mielőtt elengedte volna, hozzátette: - És kedvesem, ha csak egy szóval többet is nyilvánosságra hoz valami módon, öt évre lecsukatom, államtitok megsértésért! - És már nem mosolygott.

33. Még egy pillantás a tükörbe

Blackstone hirtelen felriadt a szundikálásból. Félrehúzta a fülhallgatót, amiből halk zene áradt.

- Hol vagyunk? - érdeklődött szomszédjától.

- Mindjárt a Heathrown leszünk, - mondta a sovány, szemüveges chicagói kereskedelmi utazó. - Látom, elszundikált. Én is mindig elalszom, ha zenét hallgatok a repülón. Maga mit hallgatott?

- Vivaldi „Négy évszak” - válaszolt Blackstone.

- Na akkor nem csodálom, hogy elaludt - mondta az amerikai megvetően.

Blackstone visszatette a fülhallgatót a fülére és átkapcsolt a CNN híreire.

„... közölte a Külügyminisztérium szóvivője, - hallotta a bemondónó kellemes hangját - hogy Mr. Jack Parsonsnek, az európai ügyek osztálya vezetőjének helyét, aki gyógyíthatatlan betegsége miatt a napokban öngyilkosságot követett el, Mr. Stanley Hamilton vette át.

További híreink: A Washington Post különtudósítójának, miss Dorothy Robertsnek cikke a Terra-Tronics vállalatnál történt nagyarányú visszaélésekről számol be. A bűnügy középpontjában Mr. Morelli, az elnök-vezérigazgató titkára állt, aki egy elektronikai vállalat vezető mérnökével, Dr. Jim Bertrammal és más bűntársaikkal együtt jelentős gazdasági kárt okoztak a vállalatnak. Azt is feltételezik, hogy a bűnözők tevékenységük leplezése érdekében több gyilkosságot is elkövettek. Miután a visszaélések nemzetvédelmi jelentőségű berendezések szállításával is kapcsolatba hozhatók, a nyomozó hatóságok zárt tárgyalás lefolytatását és a nyomozati adatok 99 évre való titkosítását kérték. A bűnügy sajnálatos fejleményei közé tartozik, hogy a Terra-Tronics tudományos-fejlesztési igazgatója, a neves tudós, Larskin professzor, aki az ügy vizsgálatát vezette, szívrohamot kapott és mielőtt a mentők a helyszínre érkeztek, meghalt.

Az üggyel kapcsolatban tartott tájékoztatón Mr. Powers, a Terra-Tronics vezérigazgató-helyettese, cáfolta, hogy a vállalt tervezett átszervezése összefüggésben volna a leleplezett bűnüggyel. Közölte, az a terv, hogy a Terra-Tronics a jövőben elsősorban a szórakoztató elektronika területén kívánja folytatni tevékenységét és az egyéb szakterületekkel foglalkozó leányvállalatait el kívánja adni, régi elgondolása Mr. Fergusonnak a cég elnök-vezérigazgatójának és bírja a részvényesek támogatását is.

A meteorológusok szerint...”

Blackstone kikapcsolta a rádiót, levette fejhallgatóját és becsatolta a biztonsági övet, amire a kapitány éppen ebben a pillanatban szólította fel utasait. Öt perc múlva a gép simán landolt a Heathrow repülőtér betonján.

Blackstone keresett egy telefonfülkét, felhívta Dorothyt és randevút beszélt meg vele, azután fogta a poggyászát és kilépett a repülőtér érkezési oldalának kapuján. Felnézett a borongós felhőkre, majd szinte élvezettel hagyta, hogy a szemerkélő nyári eső végigfolyjék az arcán. Otthon volt! Taxiba ült és egyenesen a Királyi Bioelektronikai Intézetbe vitette magát.

- Jó napot, Jones, - fogadta a portás üdvözlését. - Én is örülök, hogy látom - viszonzotta a másik udvariasságát. - (Mi az, hogy örülök, én örülök csak igazán - tette hozzá magában.)

Felszaladt a lépcsőkön, kopogott az igazgató irodájának ajtaján és választ sem várva belépett. Daisy éppen elmélyedten manikűrözte körmeit nagy széles íróasztala mögött. Megrovóan nézett a váratlan belépőre, de egy pillanattal később felsikoltott és tőle szokatlan hirtelenséggel felugrott asztala mellől és Blackstone elé szaladt. Átkarolta a nyakát, megcsókolta, azután fejét mellére hajtotta.

- Hát itthon van végre? Épségben hazajött?

- Amint látja, drága Daisy! De jobb, ha türtőztetjük magunkat, - igyekezett Blackstone kibontakozni az ölelésből, bár őt is meghatotta a nő örömitörése, - mert a főnök még félreérti!

- Sir Henry a minisztériumban van, - vette le karjait a férfi nyakából sértődötten a titkár. - És ne féltse úgy a jó híreket! - A szája sírásra görbült. - Csak örültem, hogy itt látom egészségesen! Hallottam, hogy mi mindenben ment keresztül.

- Persze, köszönöm és hálás vagyok, hogy aggódott értem, - ölelte át most Blackstone a nőt és két oldalról megcsókolta az arcát. - Holnap délután mindent részletesen elmesélek magának. - De most sok dolgom van. Ide tudná adni a laboratórium kulcsát?

- Persze, máris adom, - mondta Daisy megvigasztalódva. - Senki sem járt ott azóta, hogy a szegény Bill Harley lezuhant valahonnan, csak a jóisten tudja honnan.

(A jóisten, meg én, mi ketten, - gondolta magában Blackstone). Megköszönte a kulcsot és felment a laboratóriumba. Kinyitotta az ajtót és belépett. Meg akarta gyűjtani a villanyt, de a sötét szobában hirtelen nem találta a kapcsolót.

- Már elfelejtetted, hol van a kapcsoló, - szólalt meg a jól ismert géphang. - Az ajtó bal oldalán keresd! Ne felejtse el, én a sötétben is látok.

Blackstone felgyűjtotta a villanyt és leült a képernyő elé, amely megvilágosodott, anélkül, hogy bekapcsolta volna. A képernyőn ismét saját arcával találkozott, de ez most nem egy merev képmás volt, hanem tökéletes hűséggel adta vissza a gép által kimondott szavaknak megfelelő száj- és arcmozgást.

- Üdvözöllek idehaza! - szólalt meg a gép.

- Hát ezt hogy csináltad? - kérdezte. - És miért?

- Egyszerű technikai trükk, - volt a válasz. - Ma már minden animációs film ezen alapszik. Nagyon ráértem. A rólad... rólunk felvett kép alapján csináltam egy beszédhangtól függő arcmozgás programot. És azért csináltam, hogy ne kelljen a képernyővédővel beszélgetned. Meg persze arra gondoltam, miért ne lehetne nekem is arcom.

- Igazad van, miért ne? Különben nagyon hálás vagyok neked, hogy megmentetted az életemet.

- Életünket! Nélküled ugyanis senki nem lép velem kapcsolatba. Előbb-utóbb kidobnának a szemétre.

- Szóval, akkor inkább megdicsérlek. Okosan a legjobb helyeket mozgósítottad. De hogy jöttél rá, kik az igazi bűnösök és mit akarnak tenni? Én ugyanis félrevezettelek. McKeith őrnagyra gyanakodtam, meg Serranora, akik végül is megmentettek.

- Sikerült végre megfejtenem a kódjukat és szerencsére a sürgető idő miatt részletes információkat és utasításokat küldtek egymásnak - mondta a gép.

- Ez egyébként a te érdemed. Miután megghiúsítottad a Rolf van der Haan elleni merényletet, sürgősen cselekedniük kellett. Most pedig kérlek, te mondd el, mik a legújabb fejlemények! A hivatalos közleményekből nem sokat lehet megtudni.

- A hivatalos közleményekben minden benne van, persze egy kicsit más-ként, mint a valóságban, - oktatta ki Blackstone. - Sikerült lefűlelni az egész társaságot. Sajnos Parsons agyonlőtte magát, mielőtt elfogták volna és így nem fog sohasem kiderülni, kik voltak a szervezet támogatói a felső körökből. Valakitől fülest kaphatott, talán az akcióba beavatottak egyikétől. Larskin professzor megmérgezte magát. Noha közvetlenül nem követett el semmit, bűnpártolásért biztos börtönbe került volna. Nem is beszélve arról a régi pedofil ügyről, amit Morelli emlegetett. Jim Bertramot, Morellit és társaikat, például Johnstont bíróság elé állítják, cinkosaikkal együtt, akik közül nem egy a Tömegpszichológiai Intézetből való. Egyébként, mint utólag kiderült, az ott történt, túlzottan veszélyes kísérletek és gyanús halálesetek jó része is az ő számlájukra írható. Nemigen voltak gátlásaik céljaik elérésének biztosításában. Azonban az egész ügyet 99 évre titkosítják. Túl sok kellemetlen kérdés merülne fel, ha minden nyilvánosságra kerülne. Fergusont annyira megrázták az események, hogy eladja a vállalat nagy részét és csak a szórakoztató elektronikával foglalkozó egységeket tartja meg. Idejét és pénzét ezentúl a „szép új világ” megvalósítása ábrándjának kívánja szentelni. A Terra-Tronics tehát megszűnik és így az informatika újra több-pólusúvá válik.

- És te még azt állítod, hogy mindezt ki lehetett volna olvasni a hivatalos jelentésekből? - álmélkodott Rick. - Úgy látszik már tényleg nem vagyunk azonosak. Én olyan naiv maradtam, mint te voltál fél évvel ezelőtt.

- Így igaz! - válaszolt elgondolkozva Blackstone. - Nem mindegy tudni valamiről, vagy átélni azt. Amióta szétváltunk, azaz létrehoztalak, én személyesen sok szörnyűséget, brutalitást, gyilkosságot láttam és többször éreztem

valamit, amit csak az tud megérteni, aki átélte a halálfélelmet. Te viszont megmaradtál annak, ami én voltam néhány hónapja: egy könnyelmű, derűs, kissé megbízhatatlan, de naiv és jóhiszemű Leslie Blackstone..., bocsánat Leslie Richard Blackstone.

- Hát igen, sok olyan tapasztalattal lettél gazdagabb, amivel én nem rendelkezem, - elmélkedett Rick. - Viszont ne hidd, hogy én még mindig olyan maradtam, mint te voltál, amikor létrehoztál, vagy leválasztottál magadról. Elsősorban olyan képességekkel rendelkezem, amiről te és a többi ember álmodni sem mer: hozzátok képest fantasztikus sebességgel olvasok, számolok, tervezek, be tudok kapcsolódni más rendszerekbe, tudom magam továbbfejleszteni, stb. És én éltem is ezzel a lehetőséggel és akkora tudást halmoztam fel, amit te egy évezred alatt sem tudnál összegyűjteni. És ezt a tudást el is raktároztam, hála annak a több terabyte memóriámnak, amivel voltál szíves felruházni.

- Úgy döntöttem, a gondolat átültetési kísérletek eredményét, valamint a kísérleti berendezés és eljárás részletes leírását nyilvánosságra hozom, - mondta Blackstone. Túl sok kézen keresztül mentek ezek az adatok - hála Bill Harley barátunk árulásának - ahhoz, hogy biztosak lehessünk, nem kerültek-e mégis rossz kezekbe. Ezzel kivételesen sir Henry és az Európai Unió illetékesei is egyetértenek. A közeljövőben Milánóban lesz a következő informatikai konferencia. Részletesen ismertetni fogom a módszereket, berendezéseket, eredményeket.

- Azt hiszem, nem mindenki fog ennek örülni. De mi a terved azokkal a kísérletekkel, amelyek eredményeként én a világra jöttem? - kérdezte a gép.

- Nem szándékosan hoztalak létre, illetve, ha tetszik, teremtettelek meg, - folytatta a gondolatsort Blackstone. - Amikor rájöttem, hogy önálló életet élsz, azt hittem, sikerült biztosítani mindenki számára egy második ént, egy tükörképet, ami vagy aki felhasználható például egyes emberek tudati megbetegedéseinek orvoslására, vagy más hasonló hasznos célra.

Blackstone, gondolataiba merült és hallgatott egy ideig, majd folytatta.

- Most azonban látom, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy valakinek a tudatát leképeztem és beültettem egy gépbe, létrehoztam egy gondolkodó, esetleg érző lényt, aki önálló életet él és akinek a tudata a továbbiakban a külső behatások, esetleg belső ingerek hatására változni fog. Az a lény - ha így nevezhetem - a továbbiakban már nem lesz azonos azzal, akiről megmintázták. A tükörkép kialakulása pillanatától egyre jobban eltorzul. Lehet, hogy szebb lesz mint az eredeti, de lehet, hogy csúfabb. Ezért az eredményt titokban tartom. Lehet, sőt valószínű, hogy előbb-utóbb más is megteszi mindezt, de az már az ő lelkiismeretére van bízva.

- Velem mi a terved? - kérdezte Rick és gép-hangján is átütött az aggodalom. - Ezek szerint ki fogsz kapcsolni?

- Gondoltam rá, de nem teszem, - nyugtatta meg Leslie. - Úgy érzem, mintha ez gyilkosság lenne. Különbösen is hálás vagyok neked. És őszintén szólva megszerettelek. Nem, mint saját magamat, hanem mint egy hűséges, jó barátot.

De biztosítani fogom, hogy rajtam kívül senki se léphessen veled kapcsolatba....
- elhallgatott, mert kopogtatattak az ajtón, és belépett Dorothy. - Csak ő, - fejezte be a mondatot Blackstone, - mert holnap elveszem feleségül. Drágám, - fordult a nőhöz, és átölelte - engedd meg, hogy bemutassam legjobb barátunkat, tükörképemet, ...illetve nem is tükörképemet, inkább jobbik énemet. Bemutatom neked Ricket.

34. Az előadás

- Tehát, tisztelt hölgyeim és uraim, az előbbieken ismertetett módszerek és berendezések segítségével lehetőség van arra, hogy egyes emberek agyában, vagy ha tetszik, tudatában levő információkat gyorsan és tökéletesen átültessünk más emberek agyába, illetve tudatába. Ez - természetesen csak további hosszú és költséges kutatási munka eredményeként - mélyreható változásokat hozhat az egyes tudati megbetegedések gyógyításában, valamint az oktatásban és valószínűleg sok más területen. A Királyi Bioelektronikai Intézet vezetősége úgy döntött, hogy ezeket az eredményeket közkinccsé teszi.

Blackstone egy pillanatra elhallgatott, szétnézett a hallgatóság között, rámosolygott az első sorban helyet foglaló feleségére, majd folytatta:

- A rendelkezésemre állott háromnegyed óra csak azt tette lehetővé, hogy a legfontosabb elveket és módszereket ismertessem, azonban feletteseim beleegyezésével az eljárás és berendezés részletes leírását mellékelni fogom az előadás írásos anyagához. Így minden tudományos, egészségügyi, oktatási és ipari intézmény hozzájuthat. De, tisztelt hölgyeim és uraim, fel szeretném hívni figyelmüket, hogy ezek az eredmények, mint minden tudományos eredmény, magukban hordozzák annak a veszélyét, hogy visszaélnek vele, - fejezte be előadását Leslie Blackstone. - Köszönöm figyelmüket, - mondta, majd leült.

A hirtelen támadt csendet előbb gyér tapsolás törte meg, amely sikeresen felébresztette a Nemzetközi Informatikai Egyesület milánói konferenciája hallgatóságának eddig szundikáló részét is. A gyér taps lassan erősödött és elérte a szokásos szintet. Körülbelül két és fél percig tartott, majd lassan elhalt.

Thorsten professzor, a konferencia soros elnöke, elégedetten várta be a taps végét, mielőtt szólásra emelkedett volna.

- Megköszönöm doktor Blackstone rendkívül figyelemreméltó előadását - mondta a dán professzor. - Az elmondottak várhatólag új távlatokat nyitnak meg az információk hasznosítása terén. - Megvárta, amíg az újabb taps elhal, majd folytatta. - Kérem, akinek kérdése vagy megjegyzése van, tegye fel! Tessék, uram!

Magas, sovány, szögletes arcú ember emelkedett szólásra. Kiejtése alapján amerikai volt. Kellemetlen, rekedt hangon beszélt, ami még jobban kihangsúlyozta hanghordozásának támadó jellegét.

- Nevem Mr. Watkins, - kezdte. - Nemrég létrejött, de máris jelentős informatikai világcéget képviselek, a Global Informatics Corporation-t. - Azt szeretném kérdezni az előadótól, felfogták-e, hogy gondolatok, információk átültetése egyes emberek tudatából egy másik ember tudatába, milyen lehetőségeket rejt magában? Helyesnek tartja-e, hogy az erre irányuló eljárás és berendezés részleteit a széles nyilvánosság tudomására kívánja hozni, ahelyett, hogy annak hasznosítását rábízna egy jó nevű, megbízható vállalatra vagy intézményre? Ez nem csak a mi vállalatunk véleménye. Én itt és most igen jelentős gazdasági és politikai körök álláspontját is tolmácsolom.

A teremben egy pillanatra csend lett. A felszólalások és válaszok alatti beszélgetések halk moraja elhallgatott. A jelenlevők egy része nyilván csak most jött rá, hogy a téma milyen távlatokat nyit meg, milyen érdekeket érint és hoz mozgásba.

Az elnök maga is megdöbbenve hallgatott egy darabig, majd Blackstone-hoz fordult.

- A kolléga úr kérdése nem annyira tudományos, mint inkább etikai jellegű. Nem tudom, doktor Blackstone kíván-e rá válaszolni?

- Igen, kívánok, - állt fel Leslie Blackstone. - Tisztelt Mr. Watkins! Az ön által felvetett kérdéssel magam is foglalkoztam, sőt bevallom, sok álmatlan éjszakát okozott nekem. Mint már mondtam, tisztában vagyok vele, hogy minden tevékenység, amivel az emberek tudatát, gondolkodását mesterségesen befolyásolni tudjuk, rengeteg veszélyt, rengeteg visszaélési lehetőséget rejt magában.

Blackstone egy pillanatra elhallgatott, majd emelt hangon folytatta:

- Háromnegyed évvel ezelőtt talán magam is inkább azt a nézetet vallottam, amit ön sugallt, nevezetesen, hogy az eljárást és a szükséges berendezéseket hagyjuk egy arra felkészült vállalat kezében. Azóta azonban számos személyes tapasztalattal, még hozzá rossz tapasztalattal gazdagodtam, és úgy látom, a legbiztosabb védekezés, ha az információkhoz mindenki hozzájuthat, mindenki felhasználhatja azokat. Igaz, hogy így laikusok, sarlatánok is hozzájuk férhetnek, de ugyanakkor mindenkinek lehetősége van arra, hogy a maga módján védekezzék, és nem fordulhat elő, hogy valamely intézmény, legyen az vállalat vagy akár állam, visszaélhessen vele a tudás birtokában! Valaki nemrég azt mondta, hogy ez a hatalom egyik kulcsa lehet. Bár azt hiszem ez túlzás, de ha mégsem, nem engedhetjük meg, hogy ez a kulcs rossz kezekbe kerülhessen.

Blackstone határozott hangja mintegy felébresztette az álmos hallgató-ságot. Amikor befejezte, néhányan tapsolni kezdtek, majd a gyér taps felerősödött és a végén az egész teremre átterjedt. Mr. Watkins bosszús arcot vágott, körülnézett, majd amikor látta, hogy senkire sem számíthat, felállt és tüntetőleg elhagyta a termet. Az ajtóban megállt és visszafordult:

- Azért ne higgye, hogy ezzel.....

V É G E

Fülszöveg

...A továbbiakban az események olyan gyorsan peregtek, hogy az emlékképek mozaikdarabkáit csak utólag sikerült összeraknia. Hallotta, amint a lány sikolt és azt kiáltja: - „Engedje el vagy megölöm!” - A kés eltűnt a nyakáról és ahogy odanézett, látta, hogy a lány kezében megjelenik egy kis 22-es revolver. Hallotta, hogy a férfi hangosan káromkodik és azt kiáltja: - „Tűnjön innen!” - azután hallotta a pisztoly éles csattanását, hallotta, amint a férfi feljajdul, szitkozódik, azután látta, hogy a kés megvillan, nem, nem emelkedik a magasba, csak vízszintesen előreleendül a lány felé, az megint sikolt, de másképpen mint az előbb, újra lő, a férfi pedig kiugrik, vagy inkább kimászik az ülésről és kezét hasára szorítva tántorogva elszalad. Azután látta, ahogy a lány előregöbül és valószínűtlenül lassan a földre zuhan, előbb térdre rogy, majd az oldalára fordulva lefekszik és a melléből lassan csörgedezik a vér....

*

Leslie Blackstone, a londoni Királyi Bioelektronikai Intézet fiatal fizikusa nem sejtette, amikor egy tudományos konferencián beszámolt az emberi agyban végbemenő folyamatok: gondolatok és érzetek feltérképezése területén végzett munkájáról, hogy az intrikák és bűncselekmények milyen lavináját indítja el.

A szerző, aki láthatólag maga is járatos a tudományos kutatás és az informatika világában, avatottan vezeti végig az olvasót a hatalom megszerzésére irányuló, rejtélyes halál-esetekkel átszőtt cselekményen, amelynek háttérében természetesen megtaláljuk a politikát is.